

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/03 • 21 Ocak 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Tunus'ta emekçilerin
öfkesi dinmiyor...**

GAME
OVER

**Diktatör devrildi,
sıra diktatörlükte!**

İÇİNDEKİLER

Artan sokak hareketliliği ve imkanlar.....	3
“Torba Yasa”ya geçit vermeyelim!	4
Sosyal diyalog masalı ve sendikal rant hesapları	5
Torba yasaya Kartal’dan kitlese tepki	6
PTT işçileri mücadeleyi büyütüyor.....	7
Birleşik Metal’den grev kararlılığı	8
Metal işçileri greve hazırlanıyor.....	9
Sa-ba direnişi üzerine.....	10-11
DESA işçileri: “Hakkımızı alana kadar direneceğiz!”	12
Cıngıllıoğlu’nda sigorta hakkı kazanımı	13
KESK Olağanüstü Genel Kurulu üzerine.....	14-15
Diktatör devrildi, sıra diktatörlükte!	16-17
“Diktatör devrildi, diktatörlük yerinde duruyor”	18
Kürt halkı ‘özgürlük’ için alanlarda! ..	19
Katledilişinin 4. yılında Hrant Dink anıldı.....	20-21
Alevi hareketi toplumsal muhalafetle buluşmalı!r.....	22-23
Gençlikten	24-25
Avrupa’da bir “utanç duvarı” yükseliyor... ..	26
Güvencesizler buluştu!.....	27
Kapitalizm ve kadına yönelik şiddet.....	28-29
İşçi sınıfının şanlı Tariş direnişi 31. yılında!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/03 * 21 Ocak 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,

Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemizin yayına hazırlandığı saatlerde DİSK Genel Merkezi tarafından alınan “genel direniş” kararı doğrultusunda işçiler ülke çapında alanlara çıkıyordu. Eylem oldukça kısa bir zaman önce açıklandı ve dışa dönük herhangi bir özel hazırlığa da konu edilmedi. Dolayısıyla bu da eyleme katılımı olumsuz yönde etkileyecektir. Bu nedenle de “genel direniş” iddiasının gerisine düşme ihtimali yüksektir.

Ancak her şeye rağmen genel direniş iddiasının ortaya konulması (KESK yönetimi de benzer bir çağrı yaptı), “Torba Yasa” karşıtı mücadelenin bundan sonraki seyri bakımından önemlidir. Çünkü ihtiyaç böylelikle bu sendika konfederasyonları tarafından da doğru biçimde tespit edilmiştir.

Ama tespit etmekle yetinenlerin ve pratik gereklerini göstermelik eylemlerle geçiştirenlerin sözlerine güvenilmez.

Önemli olan ihtiyaç olanı gerçekleştirmek üzere planlı ve programlı bir çalışma içerisine girmek, bu yolda mücadeleyi geniş siyasal ve toplumsal güçleri de içerisine alacak biçimde genişleterek kararlı ve samimi bir duruş ortaya koyabilmektir. İddialı açıklamalar ve eylem kararları alanların ne yazık ki böyle bir duruş içerisinde olduğunu söylemek mümkün değildir.

Elbette DİSK Yönetimi “genel direniş” ile ilgili olarak yaptığı açıklamada aynı zamanda mücadeleyi yerelerde de geniş katılımlı ortak mücadele platformlarına dayandırmayı hedefledikleri iddiasındadır. Ama pratik bir kez daha konulan iddianın gerisindedir. Örneğin mücadelenin merkezi durumundaki İstanbul'da DİSK, KESK ve onunla birlikte hareket eden “meslek” örgütleri, “biz karar alırız, katılan katılır” havalalarında, HSSGP gibi daha önceki olumlu ortak mücadele deneyimini de ellerinin tersiyle itmektedirler. Bu tür bir anlayışla mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermeleri mümkün değildir.

Böyle davrananlar mücadeleye sınıfın ihtiyaçlarından değil, dar reformist pencerelerinden bakmakta ve sınıf mücadelesinin önünde aşılması gereken bir engele dönüşmektedirler.

“Torba Yasa”ya karşı mücadelenin kaderinin çizileceği önümüzdeki günler içerisinde olumlu

deneyimlerin de ışığında mücadeleyi omuzlama sorumluluğu, sınıf devrimcilerinin ve devrimci-ilerici güçlerin önünde durmaktadır. Bunun gereği ise, yerel ve merkezi mücadeleyi ve örgüt zeminlerini genel direniş örgütlenme hedefi doğrultusunda kurmak ve işletmek demektir.

Ekim Gençliği'nin 129. sayısı çıktı. Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Artan sokak hareketliliği ve imkanlar

Son dönemde sokaklarda belirgin bir hareketlilik yaşanıyor. Bu hareketliliğin güçleri, işçiler, emekçiler, öğrenci gençlik ve Kürt emekçi halkıdır.

Bu hareketlilik tablosunda belirgin bir yer tutan sınıfı hareketi değişik kanallardan süren parçalı bir görünüme sahip. Tek tek fabrika ve işyerlerindeki hak ve örgütlenme mücadelesi yoğunluğunu kaybetmeden devam ediyor. Dahası bu yoğunluğun artmakta olduğuna dair işaretler de var. Çünkü Ocak ayı yıllık zamların yapıldığı ay. Toplu sözleşme hakkından yoksun bırakılmış milyonlarca işçinin gözü kulağı alacağı zamma odaklanmış durumda. Özellikle 2008’de patlak veren krizin ardından hemen tüm işyerlerinde işçiler zamsız çalışmaya mahkum edildiler. Dahası önemli bir kesiminin ücretleri düşürüldü. Kapitalistlerin pembe tablolar çizdiği bir dönemde işçiler artık kaybettiklerini geri almak istiyorlar. Bu nedenle sermaye ile emek güçleri arasında ipler alabildiğine gerilmiş bulunuyor. Bu da doğal olarak sınıf mücadelesinin ivme kazanmasına yol açıyor.

Sınıf cephesindeki diğer bir mücadele dinamiğini, “güvencesiz çalışma” olarak nitelenen taşeronluk uygulamalarının sonuçlarına karşı direnen işçiler oluşturuyor. Uzun bir süredir bu alanda yükselen mücadele, son günlerde yeniden ivme kazanmış durumda. Belediye ve posta işkollarında gerçekleşen direnişler bunun ifadesi. Ayrıca birçok işyerinde de taşeronlaştırmaya karşı yoğun bir tepki ve mücadele arayışı söz konusu. Kamu işyerlerindeki 4/B ve 4/C uygulamalarıyla da birlikte işçi sınıfının ana gövdesi tam bir güvencesizlik durumuna itilmiş bulunuyor. Bu tablo yılları bulan saldırılar yoluyla yaratıldı. İşçi sınıfı başlangıçta özelleştirme ve taşeronlaştırmalara engel olmaya çalışsa da başarılı olamadı. Böylece mahkum edildiği en geri şartlardan çıkış arıyor. Güvencesiz çalışma karşıtı mücadele dinamiği giderek güçleniyor. Güvencesizlik, sınıf hareketinin geniş kesimlerini kesen ortak bir sorun olarak öne çıkıyor.

İşçi sınıfının nispeten belli bir işgüvencesine ve ileri haklara sahip olan örgütlü kesimleri de şu an belli bir hareketlilik içerisine girmiş durumdadır. Çünkü sermaye ve hükümeti güvencesizliği genel bir kural haline getirmek ve kalan kırıntıları tümünden ortadan kaldırmak üzere kapsamlı bir saldırı stratejisi oluşturmuş bulunuyor. Bu stratejiye bağlı olarak hazırlanan yasa ve yönetmelikler belli bir plana bağlı olarak kademe kademe uygulamaya sokulmaya çalışılıyor. “Torba Yasa” bu çerçevede atılmış kapsamlı hamlelerden ilkinin oluşturuyor.

İşçi ve emekçilerin geniş bölüklerini vuracak olan bu yasaya karşı mücadele, henüz yetersiz olsa da büyüyor. Sendika bürokratları, özelden ise Türk-İş bürokratları, tabandan örgütlü bir basınç oluşturulamadığı ölçüde kollarını kıpırdatmayacaklarını ilan ettiler. Ancak saldırı yasasının içeriği sınıfın geniş bölükleri tarafından daha iyi anlaşıldıkça mücadele isteği ve kararlılığı da büyüyor. Bu ölçüde de bir süredir mücadele görevini üstlenme iradesi göstermeyen sendika yönetimleri şimdilerde kararlılık mesajları veriyor, eylem hazırlıkları yapıyorlar. Bu satırların yazıldığı sıralarda DİSK genel direniş iddiasıyla sokağa çıkmaya hazırlanırken, KESK de yine genel direniş çağrısı yapmaktaydı. Diğer taraftan, DİSK ve KESK yönetimleri ile birlikte Türk-İş’e bağlı alt kademe yönetimleri de süreci örgütlemek üzere birtakım

girişimler içerisindeler.

Bu tablo içerisinde sınıf cephesinde önümüzdeki günlerde öne çıkacak başka bir dinamik daha var; metal işçileri. MESS grup TİS sürecinde satış sözleşmesini kabul etmeyen Birleşik Metal Sendikası’na üye binlerce metal işçisi, greve doğru ilerliyor. İşçi sınıfı tarihinde özel bir konuma sahip olan metal işçileri, eğer MESS geri adım atmaz ve sendika yönetimi de bir son dakika manevrasına başvurmazsa, greve çıkacaklar. Süreç bu biçimde gelişir ve grev hayata geçirilirse, sınıf mücadelesinde önemli bir gelişme kanalı da açılmış olacaktır. Diğer mücadele dinamikleriyle birlikte düşünüldüğünde, metal işçilerinin böyle bir çıkışı, işçi sınıfının saflarının toparlanmasına önemli bir dayanak olabilecektir.

Sokak hareketliliğinin diğer toplumsal güçleri ise Kürt halkı ve öğrenci gençliktir.

Kürt halkı kitlesel ve militan eylemlilikleriyle düzeni büyük bir açmaza almış durumda. Esasta ulusal istemlerle hareket etse de Kürt halkının mücadelesinde sosyal öfke de önemli bir rol oynuyor. Özellikle işsizlik ve geleceksizliği daha ağır bir biçimde yaşayan Kürt yoksul gençliği militan bir mücadele pratiği sergiliyor.

Diğer taraftan, sermaye devletinin sistematik baskı ve terörüyle büyük ölçüde sindirilen gençlik hareketi bugün baskı rejimine karşı harekete geçmiş durumda. Hareketlilik henüz dar bir politik kitleye dayanıyor olsa da, gençliğin geniş kesimleri içerisinde mayalanan öfke ve arayışın bir ifadesidir. Bu nedenle, militan mücadele çizgisi doğru bir politik yönlendiricilik ve geniş kitleleri kucaklayacak bir politik kitle seferberliğiyle buluşabilirse, gelişme ve güçlenme imkanlarına sahiptir.

Bu genel tablo pek çok olanağı içerisinde barındırmaktadır. Hareketlilik tablosunda, işçi sınıfıyla birlikte toplumun tüm kesimleri yer almaktadır. Kuşkusuz önemli olan bu hareketliliğin süreklilik ve kararlılık kazanması, giderek kitlesel ve örgütlü bir düzeye ulaşabilmesidir. Bugün görünürdeki hareketliliğin çapı ve gücü, dipteki kaynamanın yoğunluğu ve kapsamıyla karşılaştırıldığında son derece zayıftır. Fakat gücünü dipteki mücadele potansiyellerinden almaktadır. Yine de bu,

mevcut hareketliliğin gelişme olanaklarını ortadan kaldırmıyor. Sonuçta sokaktaki hareketlilik hem yolunda ilerlemeye çalışıyor, hem de dipte kaynayanı etkiliyor.

Diğer taraftan, bu hareketlilik sınıf ve kitle hareketi açısından politikleşme imkanlarını ortaya çıkarıyor. Sermayeye ve iktidarına karşı sokağa çıkan farklı kesimler, sokakta yaklaşmış aynı düşmana karşı mücadele ettikleri bilincine ulaşabiliyorlar. Böylece diğer kesimlerin sorunlarına ve taleplerine yakınlık gösteriyorlar. Kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçi kitleler henüz dar ve parçalı bir hareketlilik içindeler ve farklı kanallardan yürüyorlar. Ancak önemli olan hareketliliğin eşzamanlı gelişmesidir. Eğer gelişme paralel ve ileriye yönelik devam ederse, bu işçi sınıfı ve emekçilerin politikleşmesi bakımından önemli bir olanak olacaktır.

Politikleşme olanakları, seçim yılı olması nedeniyle ayrıca artmaktadır. Fakat, seçim dönemleri toplum ölçeğinde politizasyonun arttığı dönemler olmakla birlikte, parlamentarizm aynı zamanda sınıf ve kitle hareketi için büyük bir tuzaktır. Özellikle düzen solu ve reformist sol güçlerin sokaktaki hareketliliği parlamentarist hesaplarla oya çevirmeye çalıştıkları bilinmektedir. Zaten bu hesaplarla katıldıkları eylemler içerisinde şimdiden bozucu ve sınırlayıcı bir rol oynamaktadırlar. Blok halinde davranarak devrimci güçleri sınıf ve kitle hareketi içerisinde etkisizleştirmek yönünde sistematik bir çaba harcamaktadırlar. TEKEK direnişi sırasında saflarını sıklaştıran reformist bloğun bu çabası, devrimci politikayı etkisizleştirmek, böylece sınıf ve kitle hareketini denetim altına almak amacına yöneliktir. Bu nedenle reformizme karşı mücadele, sınıf ve kitle eyleminin gelişmesine paralel olarak önem kazanacaktır.

Sınıf devrimcileri dönemin sunduğu imkanları en iyi bir biçimde değerlendirerek sınıf eksenli çalışmalarını yoğunlaştıracak, toplumsal-siyasal alanda devrimci bir odak olmak üzere yüklenmeye devam edeceklerdir.

“Torba Yasa”ya geçit vermeyelim!

“Torba Yasa” adı altında gündeme gelen sosyal yıkım yasa tasarısı TBMM alt komisyonundan geçti. Sermaye sınıfına hizmet söz konusu olunca düzen partilerinin nasıl kolayca yan yana geldikleri bir kez daha görüldü. Patronlara her türden kolaylık sağlayan ancak işçi ve emekçilere büyük bir yıkım getiren bu saldırı programı AKP ve diğer düzen partileri CHP, MHP ve DSP’nin karşılıklı onayıyla alt komisyondan 14 Ocak günü geçti.

Komisyonlardan geçen haliyle “Torba Yasa” ile 4857 sayılı İş Kanunu’nun 7 maddesi, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu’nun 29 maddesi, 4474 sayılı İşsizlik Sigortası Kanunu’nun ise 6 maddesinde kapsamlı değişiklikler yapılmaktadır. Bu kapsamlı değişikliklerden ise sadece bir iki madde öne çıkartılmaktadır. Böylelikle işçi ve emekçileri aldatmak için saldırının boyutunu saklamaya çalışıyorlar. Oysa bu kapsamlı saldırıda öne çıkan maddeler gerçekte haklarımız ve geleceğimizin nasıl da çalındığını özetlemektedir.

Bu saldırı programındaki işçi ve emekçilerin yaşadıkları sömürüyü derinleştirecek olan maddeler özetle şöyledir:

- Asgari ücret için uygulanan 16 yaş sınırı 18’e çekilecek. Böylelikle 18 yaş altı genç işçilerin sömürüsü katmerleşecek. Aynı zamanda asgari ücret fiilen düşürülmüş olacak.

- Mesleki Eğitim Kanunu’nda yapılacak değişikliklerle, meslek liselerinde staj yapan öğrencilerin eline geçen ücret düşürülecek.

- Çıraklar, stajyerler, kısmi süreli çalışan öğrenciler Genel Sağlık Sigortası kapsamına alınarak primleri devlet tarafından ödenecek. İlk bakışta genç işçilerin yararına gibi görünsün de gerçekte daha ucuz işgücü yaratmak için sermayenin yükleri kaldırılıp, işçilerin sırtına yüklenmiş olacak.

- 18–29 yaş arası işçiler için işverenin ödemesi gereken sigorta primi, işsizlik sigortası fonundan karşılanacak. Bir başka deyişle, işçilerden kesilen fon patronlara peşkeş çekilecek.

- İhtiyaç fazlası olarak tanımlanan il özel idaresi ve belediye işçileri, Milli Eğitim Bakanlığı ile Emniyet Genel Müdürlüğü’nün taşra teşkilatı ile diğer mahalli idarelere ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarına gönderilecek. Düzenlemeyle birlikte 60 bine yakın belediye işçisini sürgün ve tasfiye bekliyor.

- Kamu emekçileri, “kamu yararı ve hizmet gerekleri sebebiyle ihtiyaç duyulması” kılıfıyla diğer kamu kurum ve kuruluşlarında 6 aya kadar geçici süreli olarak görevlendirilebilecek.

Böylece, kamu emekçilerinin iş güvencesini ellerinden almanın, ilerici kamu emekçilerini sürgüne yollayarak cezalandırmanın ve esnek çalışmanın önü açılacak.

- Kamu emekçilerinin pek çok maddesine itiraz ettiği “Torba Yasa”da sözleşmeli çalışanlar sendikaya üye olacak, ama greve katılamayacak, hatta bir grevi destekleyemeyecek.

- Tasarıda, “başarılı” olan

memurlara verilen ödül miktarı arttırıldı. Buna göre üstün başarı belgesi alan memura, en yüksek devlet memuru aylığının iki katına kadar ödül verilebilecek. Kamu emekçileri, bu uygulamayla çalışanlar arasında rekabet yaratılmaya çalışıldığını savunuyorlar.

- Kısa süreli çalışma sistemiyle güvencesiz çalışma yaygınlaştırılacak. Fiilen uygulanan “evden çalışma”, “uzaktan çalışma” ve “çağrı üzerine çalışma” gibi esnek çalışma modelleri yasal dayanağa kavuşturuluyor.

- Kısa çalışma ödeneğinin uygulama alanı genişletilerek ödenek miktarı yeniden düzenlenecek. Buna göre, “Genel ekonomik, sektörel veya bölgesel kriz nedeniyle haftalık çalışma sürelerinin geçici olarak azaltılması, işyerinin faaliyetinin kısmen veya geçici olarak durdurulması hallerinde işyerinde 3 ayı aşmamak üzere kısa çalışma yapılabilir.” Bu yine İşsizlik Fonu’nun yağmalanması yoluyla işçileri en kötüsünden esnek çalışmaya mahkum etmek anlamına gelecek.

Bu kadarı bile işçi ve emekçilerin nasıl kapsamlı bir saldırıyla karşı karşıya olduklarını göstermektedir. Bir sermaye hükümeti olan AKP’nin seçim arifesinde böylesine kapsamlı bir saldırıyı göze almış olması saldırının boyutunu göstermektedir. AKP göze aldığı bu risk kapitalizmin bekası içindir. Ama AKP cesaretini sendika ağalarının işbirliğinden almaktadır.

Öyle ki sendikaların bu saldırı karşısında somut olarak henüz hiçbir adım atmamış olması ibretlik bir durumdur. Bu açıdan ilk akla gelen Türk-İş yönetimi olsa da, DİSK ve KESK’e dair de söylenecek çok söz vardır.

Gelinen yerde sendika konfederasyonlarının bir kısmı saldırıyı sineye çekerken, ancak şiddetini yumuşatarak azaltmaya çalışmakta. Örneğin Yol-İş yönetiminin, kapsam altındaki karayolu işçilerinin sendika üyeliklerinin devam ettirilmesi karşılığında ve bu koşullarda çalışabilecekleri yerlere

sürülmeleri halinde anlaşmaya açık oldukları görülmekte. Benzer bir durum belediye işçileri için de geçerli. Sendika aidatları kesilmeye ve saltanatlarını sürmeye devam edeceği için torbadaki güvencesizlik ve kölelik hükümleri sendika bürokratları için önem taşımamakta.

Meclis alt komisyonu tarafından kabul edilen torba yasasını suskunlukla karşılayan sendikal bürokrasi için durum yine de kolaylıkla geçiştirilemeyecektir. Tabanda bu saldırının ancak bir genel grev genel direnişle püskürtülebileceğine olan inanç slogan düzeyinde olsa da karşılık bulmaktadır. Kaldı ki İzmir ve Adana’daki belediye işçilerinin Türk-İş bürokrasisine karşı eylemli tepkisi dikkat çekmektedir. İstanbul’da Genel-İş ve Belediye-iş tarafından konan ortak eylemlerin devam etmesi halinde birleşik bir eylemliliğin önü açılabilir.

Sonuç olarak mevcut torba yasası kapsamlı bir saldırı dalgasının parçasıdır. Sınıf hareketi ise epey bir süredir parçalı bir seyir izlemektedir. Yerel ve mevzi direnişler yaşanmakta, petro-kimya işçilerinden metal işçilerine sendikal örgütlenme arayışı büyümektedir. Esas olarak sermayenin bu topyekün saldırısı, sınıfı birleşik bir karşı koyuşa itmektir. Güvencesizlik ve geleceksizlik sınıf katmanları için daha derinden hissedildikçe, sınıf sezgilerinin açığa çıkması, eylemliliğe dönüşmesi kaçınılmaz olacaktır.

KESK genel direnişe çağırdı

KESK Merkez Yönetim Kurulu (MYK) düzenlediği basın toplantısıyla gündemdeki torba yasaya karşı genel direniş çağrısı yaptı.

Açıklamada konuşan KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar, çeşitli konular hakkındaki görüşlerini ve eylem planlarını anlattı.

Torba Yasa’nın kapsamlı bir saldırı olduğunu vurgulayan Çınar, “kazanılmış haklarımıza yönelik saldırılara örgütlü ve kitlesel yanıtlar vermek için bütün konfederasyon ve sendikalara önemli tarihi sorumluluklar düşmektedir” diyerek genel direniş çağrısında bulundu.

“Sendikaların ayrı ayrı mücadele etmesi ile böylesine kapsamlı bir saldırıyı geriletmemiz mümkün görünmemektedir” diyerek sözlerine devam eden Çınar, bu saldırının geri püskürtülmesi için tüm kesimleri içine alan birleşik bir tarzda genel grev-genel direniş hattından ilerlemek gerektiğini ifade etti.

“Bu konuda KESK ve KESK’e bağlı sendikalar dönemin ihtiyaçlarına uygun bir örgütlenme ve mücadele hattını oluşturmak için zaman geçirmeden harekete geçecektir” diyerek eylem programlarını açıkladı.

İlk olarak KESK Danışma Meclisi olağanüstü toplanarak saldırılara karşı yol haritasını belirleyecek. 25 Ocak’ta ise torba yasaya karşı Türkiye çapında ‘Meclis’i uyarıyoruz’ eylemleri gerçekleştirilecek. Daha sonra da diğer konfederasyonlar, emek ve meslek örgütleriyle görüşmeler yapılarak, torba yasaya karşı birleşik bir emek cephesini oluşturmak için girişimlerde bulunulacak.

Sosyal diyalog masalı ve sendikal rant hesapları

15-16 Ocak tarihlerinde sendika ağaları, TİSK yöneticileri ve Çalışma Bakanı Ömer Dinçer ile Bolu Abant'ta buluştu. Sendika ağalarını, torba yasaya karşı mücadelenin görevleri orta yerde duruyorken “sosyal diyalog” adı altında bir kez daha sermaye sınıfının temsilcileri ile aynı masaya oturtan neden ise, 2821-2822 sayılı yasalarda yapılması planlanan değişikliklerdi.

Bilindiği gibi sermaye hükümeti bir süredir AB ve ILO normlarına uyum adı altında 2821 ve 2822 sayılı Sendikalar ve Toplu sözleşme-lokavt yasalarında değişiklik yapmak için hazırlık yapıyor. Sendikal örgütlenme ve mücadele özgürlüğünün geliştirilmesi maskesi altında yürütülen bu hazırlıklar ise özünde bir kez daha işçi sınıfının örgütlenmesinin ve mücadelesinin önüne yeni engeller çıkartmayı hedefliyor. Bu nedenle yüzde 10'luk işkolu barajını işçi sınıfının sırtında bir sopa olarak kullanan sermaye hükümeti, sendikaların üye sayılarıyla ilgili güncel istatistikleri de şantaj malzemesi yapmış bulunuyor.

Sermaye ve hükümetin tüm saldırganlığına rağmen sendika ağaları ise hemen her konuda olduğu gibi bu konuda da işçi sınıfının mücadelesini örgütlemek yerine sermaye sınıfı ile “diyalog” masasına oturmayı tercih etmiş durumdalar. Bu kez diyalog masasına bu ağaların kendi koltuklarını korumak adına birbirlerinin arkasından çevirdikleri dolaplar damgasını vurdu.

2821-2822 Sayılı yasaların değiştirilmesine ilişkin “sosyal diyalog” toplantıları 2008 yılından beri devam ediyor. Daha öncesinde “Bursa mutabakatı” olarak anılan bir anlaşmayla bu konuda tarafların asgari bir müşterek zemine ulaştıkları açıklanmıştı. Bu mutabakatın en temel maddesi ise işkolu barajının sınırlandırılması idi. Hatta sendikal örgütlenmede noter şartının kaldırılmasının da bu mutabakat içinde olduğu söyleniyordu.

15-16 Ocak tarihlerinde gerçekleştirilen toplantı ile taraflar bu mutabakata son şeklini vereceklerdi. İlk gün de her şey yolunda görünüyordu. Öyle ki sendika bürokratları 15 Ocak günü gerçekleştirilen toplantıda belli bir mesafe de alındığını, işkolu barajının yüzde 0,5 seviyesine çekilerek noter şartının kaldırılması konularında anlaşıldığını duyurdular. Ancak 16 Ocak günü devam eden toplantıda her şey değişti. Zira TİSK ve Türk-İş ertesi gün birlikte görüş değiştirerek işkolu barajının düşürülmesine karşı çıktılar. TİSK “bugüne kadar

oturmuş, başarıyla uygulanan sistemin omurgasına, endüstri ilişkilerine zarar vereceği” gerekçesi böyle bir protokolü imzalayamayacağını açıklarken, Türk-İş ağaları da TİSK'in arkasında saf tutarak protokolü imzalamaktan vazgeçtiler.

TİSK'in doğal sınıf refleksi olarak ortaya koyduğu bu tutuma, Türk-İş ağaları da kendi gerici çıkarları uğruna ortak olmuşlardı. İşkolu barajının düşürülmesinin işyeri ve meslek sendikalarının önünü açacağı gerekçesine sığan bu beyler, gerçekte bugüne kadar sermaye devletinin desteği ile elde ettikleri konumlarını koruma kaygısındalar. Mücadele ile değil ama sermaye devletinden aldıkları icazet ile bugün Türkiye'nin en büyük işçi sendikası konfederasyonunun tepesine oturan bu işbirlikçiler işkolu barajını koruyarak saltanatlarını korumak sevdasındalar.

Belirtmek gerekir ki, DİSK ve Hak-İş başkanlarının gerçekleşen toplantının ardından burjuva medyanın karşısına geçip sızlanmaları da işçi sınıfının örgütlenmesine dair duydukları kaygıdan değil, Türk-İş ağalarının kendi zeminlerine dösedikleri bu mayından dolayıdır. Hak-İş ağası Salim Uslu bu açıdan işi daha da ileri götürüyor. AKP hükümetinin işçi sınıfı içindeki bir numaralı ajanı olan bu zat-ı muhterem Türk-İş'in TİSK'in arkasında saf tutuşunu da “toplu sözleşme düzeninden mahrum kalan işçilerin AKP hükümetine karşı siyasal mücadele başlatması” biçiminde açıklıyor.

Fakat ne Hak-İş ağası Salim Uslu, ne de AKP Hükümetini torba yasaya karşı alanlara inmekle tehdit eden DİSK Başkanı Süleyman Çelebi işçi sınıfının örgütlenmesinin ve mücadelesini geliştirmenin kaygısını taşıyor. Çünkü böyle bir kaygı duyanların yeri sermaye temsilcileri ile Abant'ta kurulan sofralar değil, işçi sınıfının yanındır. Halen meclis genel kurulu gündemine gelmeyi bekleyen torba yasaya karşı işçi sınıfının mücadelesini örgütlemekten özenle kaçınmaları onların gerçek kimliklerini bir kez daha ortaya sermiştir.

Dünyaya işçi sınıfının penceresinden bakanların, işçilerin haklarını ve geleceklerini savunmanın derdini taşıyanların öncelikli görevi bu mücadeleyi fabrikalarda örmektir. İster bugünün güncel tehlikesi olan Torba Yasa'da olsun, ister asgari ücrette ya da Abant toplantısının konusu olan sendikal örgütlenmede olsun işçi sınıfının taleplerini elde etmesinin yolu, fabrikalardaki örgütlülüğünü güçlendirmesinden, üretimden gelen gücünü kullanabileceği bir bilinç ve örgütlenme düzeyine ulaşmasından geçmektedir. Bu düzey yakalanmadan masa başında alınmaya çalışılan tüm haklar bir kez daha şahit olduğumuz gibi daha masadan kalkmadan unutulup gidecektir.

Bu nedenle işçi sınıfının mücadelesine inananların sermaye sınıfının temsilcileri ile “sosyal diyalog” masalarına oturmaları da ancak sermayeye hizmetle sonuçlanır. İşçi sınıfının haklarını ve geleceğini kazanmasının yolu sendika ağalarının oturduğu sosyal diyalog masalarından değil, fabrikalarda ve meydanlarda vereceği mücadelelerden geçmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çelebi'den torba yasa açıklaması

Türk-İş tarafından Abant'ta düzenlenen 'Çalışma Yasası, Çalışma Hayatını İlgilendiren Yasalar ve Sendikalar Kanunu' konulu toplantıya DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de katıldı. Çelebi toplantı öncesinde torba yasa hakkında açıklamalarda bulundu.

Çelebi torba yasanın özellikle emeği ilgilendiren, hak kayıplarına yol açan düzenlemelerle dolu olduğunu belirterek tasarının geri çekilmesi talebinin defalarca dile getirildiğini söyledi. Tasarının bütçe plan komisyonundan geçtiğini hatırlatan Çelebi, “Meclis gündemine gelirse üzerine bir bardak su içecek halde değiliz. İşçiler çok daha yaygın, etkin eylemlerini bu hafta yapacaklardır. Bunu da hep beraber göreceğiz” dedi.

“Burada emek örgütleri arasında ayrım yapmadan, bütün emek örgütlerinin, (sendikayım) diyen herkesin, bir sorumluluk içerisinde bu sürece karşı demokratik tepkilerini ortaya koymasını istiyoruz ve talep ediyoruz. Burada (DİSK'in öne çıkması) diye bir hedefimiz yok. Bütün emek örgütleri bu sürece katkı vermelidirler” diyen Çelebi, çalışanların geleceğini karartan düzenlemenin ortadan kalkmaması halinde eylemlerini ve mücadelelerini sürdüreceklerini söyledi.

Türk-İş yönetimine suçlama!

Çelebi 17 Ocak günü yaptığı açıklamayla Abant toplantısıyla ilgili bilgilendirmede bulundu. İşçi sendikaları konfederasyonları ile hükümet ve sermaye temsilcilerinin bulunduğu Abant toplantısında, çalışma yaşamıyla ilgili çeşitli konular üzerine konuşulduğu bilgisini veren Çelebi, Türk-İş yönetimini TİSK'le işbirliği yaparak 12 Eylül yasalarında direktmekle suçladı.

Çelebi 12 Eylül yasaları olarak nitelediği, 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanun'larında yapılacak değişikliklerle ilgili olarak 2008 yılında Çalışma Bakanlığı, DİSK, Hak-İş, Türk-İş ve TİSK'in katılımıyla bir çalışma başlatıldığını, ancak geline yerde bu çalışmanın TİSK ve Türk-İş tarafından birlikte engellendiğini belirtti.

Açıklamasında Türk-İş yönetimini TİSK'le kurduğu işbirliğinden dolayı eleştiren Çelebi, “İşverenlerle işbirliğine giderek işçi sınıfını nefessiz bırakmaya çalışanlara karşı söylenecek çok söz var” diye devam etti.

Türk-İş yönetimini aynı direnci torba yasaya karşı da göstermeye çağıran Çelebi şöyle devam etti:

“Aynı şekilde, IMF direktifleri ve sermayenin isteklerini iştahla yerine getirmek için Torba Yasa'nın çıkartılmasında sosyal tarafların görüşüne başvurmayan siyasi iktidarı, aynı tutarlılıkla ILO normları ve Avrupa Müktesebatı'nın gereklerini de yerine getirmeye çağırıyoruz.”

Çelebi son olarak ise torba yasaya rağmen mücadelelerinin tüm engellemelere karşın devam edeceğini de vurguladı.

Torba yasaya Kartal'dan kitlesel tepki

Mecliste görüşülen torba yasa tasarısına karşı şimdiye kadar Türkiye çapında örgütlenen en kitlesel eylem 14 Ocak akşamı İstanbul Kartal'da gerçekleştirildi. Kartal Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanan binlerce kişi AKP Kartal ilçe başkanlığına coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi. Miting havasında geçen eylemde Kadıköy yönüne gidiş yolunun trafiğe kapatılması nedeniyle uzun araç kuyrukları oluştu.

Anadolu Yakası Emek Bileşenleri'nin çağrıcısı olduğu yürüyüşte bazı sendikaların katılımı dikkat çekerken bazı sendika şubeleri ise varlık gösteremedi.

AKP hükümeti ve torba yasa saldırısına karşı öfkenin üst düzeyde olduğu yürüyüşe ilerici ve devrimci güçler de pankart ve flamalarıyla katıldı. 4 bini aşkın kişilik yürüyüş kortejinin en önünde mitinge en kitlesel katılımı sağlayan Genel-İş Sendikası yer aldı. Kartal Belediyesi işçilerinin yer aldığı kortejlerde taşeronlaştırmaya ve güvencesiz çalışmaya dikkat çekildi. DİSK'e bağlı sendikalardan Birleşik Metal-İş'in yönetici düzeyinde katıldığı eylemde Dev Sağlık-İş ve Emekli-Sen Kartal Şubesi'nin pankartları göze çarptı. Türk-İş'e bağlı sendikalardan Deri-İş Tuzla Şubesi, T. Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi, Yol-İş İstanbul 1 Nolu Şube ise pankartlarıyla eylemde yer aldı.

Eyleme çağrı yapan Basın-İş İstanbul Şube ve Tek Gıda-İş sendikaları ise varlık gösteremedi. Yine eylemin çağrıcılarından Hak-İş'e bağlı Çelik-İş ve Hizmet-İş Sendikaları ise yönetici düzeyinde katılım

sağladılar.

Direnişçi işçiler Kartal'da

Sabiha Gökçen Havalimanı'nda işten atılan Hava-İş Sendikası üyesi İSG Yer Hizmetleri AŞ işçileri de direniş coşkularını yürüyüşe taşıdılar.

Bir grup TEKEL işçisinin de katılım sağladığı yürüyüşe Kurtköy'de direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi UPS işçileri de katıldı. Topkapı AVPİM önünde direnişlerini sürdüren PTT taşeron işçilerinin de yer aldığı yürüyüşte, direnişle dayanışma çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı.

KESK'e bağlı sendikaların yürüyüşe katılımı zayıf kalırken BES ve Eğitim Sen neredeyse yok gibiydi. KESK'e bağlı sendikalar arasından sadece Tüm Bel Sen yürüyüşte pankart açtı. Emek Partisi, Halkevleri, BDP, ÖDP, ESP, TKP'nin de yer aldığı eyleme BDSP de flamalarıyla katıldı.

Kartal Meydanı'ndan geçerek Bankalar Caddesi üzerinden AKP Kartal İlçe Başkanlığı önüne gelen kitlenin önü çevik kuvvet barikatı ve panzerlerle kesildi. AKP binasına yakın bir yerde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasını okuyan DİSK/Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir, Tunus halkının direnişini selamladı.

Torba yasanın içeriğine değinen Demir, yasaya karşı ortak mücadele yürütmenin gerekliliğine vurgu yaptı.

Kızıl Bayrak / Kartal

ancak genel grev-genel direniş silahıyla böylesi kapsamlı saldırıların püskürtülebileceği fakat buna uygun bir hazırlık sürecinden yoksun olduğu ifade edildi. Bu somut durumu değiştirmek için taban örgütlenmeleri ile sürece müdahale edilmesi gerektiği, bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmalarına ağırlık verilmesi gerektiği vurgulanarak sermayenin saldırılarına karşı haklarımız ve geleceğimiz için örgütlenme çağrısı yinelenildi.

Canlı tartışmaların yapıldığı toplantının ikinci kısmında derneğin önümüzdeki dönem çalışma programı değerlendirildi. Sigortasız çalışmaya karşı SİDER tarafından başlatılacak çalışmaların yanısıra işçi kurultayı hedefi ve çalışma alanlarında yürütülecek örgütlenme çalışmaları hakkında somut tartışmalar yürütüldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi **Kızıl Bayrak / Adana**

UPS'de anlaşma beklentisi

Uluslararası kargo devi UPS'nin Türkiye'deki aktarma merkezleri ve şubelerinde süren örgütlenme mücadelesi kazanımla sonuçlanma yolunda. UPS yönetimiyle TÜMTİS arasındaki görüşmelerde, protokol imzalama aşamasına gelindiği bildiriliyor.

Ana firmaya ve taşeron şirketlere bağlı çalışırken işten atılan 160'ı aşkın işçiden büyük bölümünü (150 kadarını) işe geri alma sözü veren UPS yönetimiyle protokol imzalanması bekleniyor.

Bu nedenle bir süredir direniş sürecinde eylemleri en aza indiren TÜMTİS yönetimi, İzmir'deki aktarma merkezi önünde her cumartesi gerçekleştirdiği yürüyüşü 15 Ocak günü gerçekleştirmede.

TÜMTİS İzmir Şube yöneticileri ve direnişçi işçiler aktarma merkezi önünde bekledi. TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, yaptığı bilgilendirmede, UPS yönetimiyle yapılan görüşmeler sonucunda, sendikanın eyleme başladığı günkü taleplerinin kabul edildiğini ifade etti. Herhangi bir olumsuzluk yaşanmadığı bilgisini veren Günseli, bununla birlikte UPS'yle herhangi bir protokol imzalanmadığını, bu nedenle de sürecin kazanımla sonuçlandığını söylemenin henüz mümkün olmadığını vurguladı.

Sendika düşmanlığı protesto edildi

Sendikalaşma süreçlerinde baskılara ve işten atma saldırısına maruz kalan T. Deri-İş üyesi Yeşil Kundura, Grup Suni Deri ve DESA işçileri 15 Ocak günü İstanbul Cevizlibağ'daki Yeşil Plaza önünde eylemdeydi.

Basın açıklamasına Belediye-İş 2 Nolu Şube, Haber-İş İstanbul 1 Nolu Şube, Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin, TÜMTİS üyesi işçiler ve PTT direnişçileri de katılım sağladı.

Eylemde konuşan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi**, Yeşil Kundura'dan atılan 3 kadın işçinin sürdürdüğü direniş karşısında patronun, atılan işçileri işe geri alma sözü verdiğini ancak işçilerin hala işe alınmadığını söyledi. Sendikanın görüşme taleplerinin cevapsız bırakıldığını ve işçilerin sendikadan istifa etmesi için baskı uygulandığını belirtti.

Yine Çorlu'da bulunan Grup Suni Deri'de sendika düşmanı tutumun sürdüğünü vurgulayan Servi, 1 ayı aşkın süredir direnişin sürdüğünü ifade etti.

DESA'daki sıkıntılara da değinen Servi şunları söyledi: *"DESA'nın Düzce, Sefaköy ve Çorlu fabrikalarında işçiler ağır şartlarda çalışmaya zorlanmaktadır. DESA'da bilhassa üyelerimiz üzerinde psikolojik taciz ve ayrımcılık gündelik bir olgu haline gelmiştir."*

Servi, DESA'yı ve DESA'ya sipariş veren Prada'yı protesto ettiklerini ifade etti.

UPS işçileri, Hava-İş üyesi İSG işçileri ve PTT direnişlerini de selamlayan Servi, birleşik mücadele çağrısı yaptı.

BDSP emekçilere sesleniyor

Kampanya dahilinde çıkarılan "Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye! İşyeri komitelerine, sendikalara! / BDSP" afişleri Esenyalı, Fatih, Ahmet Yesevi ve Orhangazi mahallelerine yapıldı. Merkezi noktalara ve işçi geçiş güzergahlarına sabah saatlerinde yapılan afişler işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul

SİDER'den 'torba yasa' toplantısı

Adana'da Sanayi İşçileri Derneği (SİDER) tarafından 16 Ocak günü BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç'un katılımıyla "torba yasa" gündemli işçi toplantısı gerçekleştirildi.

Toplantı, torba yasa ile işçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldıkları saldırıların ayrıntılı bir sunumu ile başladı. Toplantıda konuşan Tunç, KESK, Türk-İş ve DİSK cephesinden torba yasaya karşı yapılması gereken ama yapılamayanlara değindi. KESK açısından da süreci değerlendiren Tunç, böylesi bir saldırıya karşı gereken hazırlıkların yapılamadığına dikkat çekerek, örgütlenme çalışmalarına ağırlık verilmesi gerektiğini söyledi. Yapılan tartışmalarda

PTT işçileri mücadeleyi büyütüyor...

İşten atılan PTT taşeron işçilerinin Topkapı AVPİM ve Sarıyer Dağıtım Müdürlüğü önünde sürdürdükleri direnişler destek ziyaretleriyle güçleniyor. Eylem takvimi oluşturan işçiler direnişi büyütüyor. Ankara’da ise işten atılan işçiler eylemdeydi.

Ankara’da eylem

PTT’de işten çıkarılan taşeron işçiler 14 Ocak günü PTT Ankara Başmüdürlüğü önünde gerçekleştirdikleri eylemle işten atma saldırısını protesto etti.

Haber-Sen Genel Başkanı Ali Yılbaş, burada yaptığı açıklamada, PTT’nin en az 10 bin personel ihtiyacı olduğunu belirterek kadrolu işçi almak bir yana çalışanların da çıkarılmaya çalışıldığını söyledi. Taşeronlaştırmanın bir insanlık ayıbı olduğunu dile getiren Yılbaş, insanların bu sistemde iş güvencesiz ve sigortasız çalıştırıldığını sözlerine ekledi.

Yılbaş, Türk Ceza Kanunu’nda sendikal faaliyetleri engellemenin suç olduğunu belirterek, geçen hafta PTT Çankaya Dağıtım ve Toplama Merkezi’nde basın açıklaması yapmalarını engellemek isteyen yöneticiler hakkında Cumhuriyet Savcılığı’na suç duyurusunda bulunduklarını belirtti.

Haber-Sen Ankara 2 Nolu Şube Başkanı **Yaşar Polat** ise çalışanların eyleme destek vermesinin engellendiğini, PTT’de her şeyin yolundaymış gibi gösterilmeye çalışıldığını ifade etti.

Taşeron işçileri adına yapılan açıklamada ise taşeronlaştırmanın bir kölelik sistemi olduğu ifade edildi.

İstanbul’da destek ziyaretleri

Direnişler destek ziyaretleriyle güçleniyor.

14 Ocak günü Kartal’da torba yasaya karşı yapılan kitlesel mitinge katılan PTT işçileri, 15 Ocak günü Deri-İş’in Cevizlibağ’daki Yeşil Kundura önünde gerçekleştirdiği eylemde yer aldı. Topkapı AVPİM önündeki direniş çadırına da destek ziyaretleri gerçekleştirildi. **Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları**’nın yaptığı ziyarette, direniş üzerine sohbetler gerçekleştirildi. TMMSP’liler kendi alanlarında da benzer saldırıların yaşandığına dikkat çekti.

Sarıyer’de süren direniş ise Sarıyerliler’in desteğini alıyor. Mahalle sakinleri direnişçi işçi Celal Ünlütürk’ü yalnız bırakmayarak desteklerini sunuyorlar. **Sapphire** işçileri 15 Ocak günü Sarıyer’deki direniş çadırını ziyaret ettiler. Deneyim paylaşımının yapıldığı ziyarette, taşeron işçilerinin sorunları üzerine konuşuldu.

Topkapı ve birçok bölgeden örgütlü-örgütsüz işçiler kitlesel dayanışma ziyaretlerinde bulunuyorlar.

Direnişçi işçileri 18 Ocak günü, İkitelli’de kurulu **Ontex** fabrikasından Selüloz-İş Sendikası üyesi işçiler ziyaret etti. Direniş çadırı yakınında servislerinden inen Ontex işçileri yolu trafiğe kapatarak yürüyüşe geçtiler.

İşçileri sloganlarla karşılayan direnişçi işçiler süreçleri hakkında Ontex işçilerini bilgilendirerek direnme kararlılıklarını vurguladılar. Daha sonra Ontex işçileri adına yapılan konuşmada, fabrikadaki TİS süreci hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Ontex işçilerinin PTT işçileriyle dayanışma içinde olacağı söylendi. Hazırladıkları TİS taslağını sendikaya vereceklerini belirten işçiler, sendikaya gitmek üzere direniş alanından sloganlarla ayrıldılar.

Ontex işçilerinin ardından **ÇEL-MER** işçileri temsili bir ziyaret gerçekleştirdiler. Deneyimlerini direnişçi işçilerle paylaşan ÇEL-MER işçileri, PTT direnişiyle dayanışma halinde olacaklarını ifade ettiler.

Eylem takvimi oluşturuldu

İşçiler, 29 Ocak Cumartesi günü ise Topkapı AVPİM önünde kitlesel basın açıklaması yapacaklar.

İşçiler, hazırladıkları bildiri ve duvar gazeteleriyle bölgedeki işçi ve emekçileri mücadelelerine destek olmaya çağırıyorlar. Birçok işçi ve emekçi eylemine destek vererek aynı zamanda kendi seslerini de duyuran PTT taşeron işçileri, mücadele taleplerini içeren imza kampanyası ile kavgalarını büyütüyorlar. İşçiler, temel mücadele talepleri ekseninde imza kampanyası başlattılar.

İmza kampanyalarında, her geçen gün hayata geçirilen yeni yasa ve uygulamalarla çalışanların yaşam şartlarının daha da zorlaştırıldığına dikkat çeken işçiler, taşeronluk adı altında dayatılan köleliğe, işten atmalara ve PTT’nin özelleştirilmesine karşı toplayacakları imzalarla geniş kitleleri mücadele sürecinin içine katmayı hedefliyorlar.

Kızıl Bayrak / Topkapı

PTT’de keyfi çalıştırma...

PTT’nin işçi düşmanı tutumu yeni örneklerle kendini gösteriyor. Topkapı AVPİM’de kurye bölümünde çalışan 16 işçi daha işten atıldı.

PTT bünyesinde kurlsız ve güvencesiz çalıştırma yaygınlaştırılarak kurum özelleştirilmeye hazırlanırken, PTT yönetimi şimdiden sınırları zorlamaya başladı. Yönetimin keyfi uygulamaları işçileri ücretsiz çalıştırmaya kadar vardı.

PTT yönetimi, 31 Aralık 2010 tarihinde 16 işçinin iş aktini feshetti. 15 gün boyunca çalıştırdığı taşeron işçilerin ücretlerini ve bu süreye karşılık gelen sigorta primlerini ise vereceğini belirtti. Taşeron şirketin değişmesi üzerine ise işçilerin alacakları yandı. Yeni şirket “kimden söz aldysanız ona gidin” diyerek işçilerin haklarını gasbetti.

Direniş çadırına gelerek işten atma saldırısına dair bilgi veren işçiler daha sonra Unkapanı Çalışma Bölge Müdürlüğü’ne konuyla ilgili şikayette bulunmak üzere gittiler.

PTT yönetimi ise direnişin etkisinin büyümesinden korkarak işçilerle anlaşma yoluna gitti. İşçileri işe başlaması için ikna eden PTT, alacakları konusunda ise net birşey söylemedi.

Kızıl Bayrak / Topkapı

Numune’de baskılara rağmen direniş...

Adana Numune Hastanesi ve bağlı olduğu Fatma Kemal Timuçin Kalp Merkezi ile Seyhan Uygulama Hastanesi’nde taşeron firma bünyesinde çalışan işten atılan işçiler hastane bahçesinde kurdukları çadırda direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler her türlü baskıya rağmen mücadeleyi büyütüyorlar.

Direnişle dayanışma

Sağlık işçilerine 13 Ocak günü sendikalar, devrimci kurumlar ve demokratik kitle örgütleri tarafından destek ziyareti gerçekleştirildi.

Hastaneler Kavşağı’nda buluşan kitle “Numune Hastanesi işçisi yalnız değildir!” pankartını açarak hastaneye yürüdü. Direnişçiler, destek veren kitleyi kapıda karşıladı. Kitleyle buluşan işçiler Numune Hastanesi Başhekimliği önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Dev Sağlık-İş Adana Şube Başkanı Mustafa Hotlar okuduğu metinde işten atılan işçilerin taşeron sistemi yüzünden atıldığını belirterek taşeron sisteminin kölelik anlamına geldiğini söyledi. Hotlar açıklamanın devamında atılan işçilerin özlük ve sosyal haklarından vazgeçecek bir ibraname imzalatmak istendiği ve işçilerin bu ibranameyi imzalamayarak direnişe geçtiğini, bütün zorluklara rağmen direnişlerini sürdüreceklerini söyledi. Eyleme BDSP ve SİDER çalışanları da katıldı.

İşçilerin hastane bahçesinde çadır kurması Başhekimliği rahatsız etmişti. Başhekimliğin polisler aracılığıyla çadırı kaldırtmak istemesi ise işçilerin direnciyle karşılaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsvi - <https://rantey.org>

Direnişçi işçiler, 14 Ocak Cuma gününden itibaren, olası bir saldırıya karşı çadırda nöbetleşe kalmaya başladılar.

Başhekimle görüşme

17 Ocak günü ise, Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun Başhekimle görüşmek üzere Adana’ya geldiler.

Sendika başkanlarının direnişçi işçilerin yanına uğrayarak mücadele sürecine ilişkin sohbetler gerçekleştirmelerinin ardından SES ve Dev Sağlık-İş tarafından eylem yapıldı.

“Numune hastane işçisi yalnız değildir” pankartının açıldığı eylemde söz alan Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, çadıra yönelik bir saldırı girişimi olduğunda örgütlü oldukları tüm hastanelerde buna karşı eylemler yapacaklarını vurgulayarak, oraları da direniş alanına çevireceklerini dile getirdi. Çerkezoğlu’nun ardından söz alan SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun da süreci anlatan ve mücadeleye vurgu yapan bir konuşma gerçekleştirdi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı ve BDSP’nin de destek verdiği eylemin ardından sendika başkanları başhekimle görüşmeye gittiler. Görüşmenin ardından çadıra gelerek bilgi veren sendika başkanları, başhekimliğin işçilerin taleplerini kabul etmediğini söyledikten sonra, mücadelenin bitmediğini daha yeni başladığını vurguladılar.

Kızıl Bayrak / Adana

Birleşik Metal'den grev kararlılığı

Birleşik Metal-İş Sendikası Başkanlar Kurulu 12 Ocak günü Gebze'de toplandı. Toplantının ana gündem konusu grup TİS süreciydi. Toplantıdan önce bir basın açıklaması yapan Birleşik Metal yönetimi, 11 Aralık'ta mücadeleye devam kararı olarak ezberleri bozduklarını, bundan sonra da taleplerinin kabul edilmemesi durumunda ezber bozmaya devam edeceklerini vurguladı.

Genel Başkan Adnan Serdaroğlu, Türk Metal'in MESS ile sözleşmeyi imzalamasından sonra kendilerinin de aynı anlaşmaya imza atacaklarının düşünüldüğünü, ancak aldıkları kararlar durumu değiştirdiklerini vurguladı.

Toplanacak olan Başkanlar Kurulu'nun ise bundan sonraki süreçte yapılacakları belirleyeceğini belirten Serdaroğlu, talepleri kabul edilmediği takdirde bu kez grev kararı almakta tereddüt etmeyeceklerini de sözlerine ekledi.

Konuşmasının devamında MESS'e de seslenen Serdaroğlu konuştu:

“Bugün için bizim ve metal işçilerinin yapabileceklerine inanmıyor olabilirsiniz. Grup sözleşmesinde en son grev 1990 yılında yaşandı. 21 yıldır, işyeri yönetimleri toplu sözleşme sürecini işyerlerinin dışında gelişen bir olay gibi algıladılar. Bugün öyle değil. Toplu sözleşme ve grev süreci fabrikaların kapısından içeriye girmek üzere. Bugüne kadar inanmıyor olabilirsiniz ama inanmaya başlasanız sizin açınızdan iyi olur. Bugüne kadar, bizim sözleşmeyi imzalayacağımıza inanıyordunuz. Bu inancınızın karşılığı olmadığı 11 Aralık'ta ortaya çıktı. Şimdi grev kararı alamayacağımızı inanıyorsunuz. Bu inancınızın boş çıkması için birkaç haftanız kaldı. Daha sonra greve çıkmayacağımıza inanacaksınız. Gelin vakit varken boş inançlarınızdan vazgeçin.”

Resmi arabulucu sona erdi

Resmi arabuluculuk aşamasında ilgili taraflarla 17 Ocak 2011 tarihinde resmi arabulucu Nizamettin Aktay başkanlığında Ankara'da yapılan toplantıda taraflar arasında bir anlaşma sağlanamadı. Böylelikle resmi arabulucunun yasal süresi tamamlanmış oldu.

Yasaya göre resmi arabulucu 3 işgünü içinde raporunu hazırlayıp Çalışma Genel Müdürlüğü'ne göndermekle yükümlü. Resmi arabulucu raporunu alan yetkili makam da en geç 6 işgünü içinde taraflara göndermek zorunda.

Yetkili makam tarafından taraflara gönderilen arabulucu raporunu alan sendika 6 işgünü geçmeden grev kararı alamıyor. Grev kararı ise 6 işgünü içinde alınmak zorunda.

Metalde TİS görüşmeleri...

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul ve İzmir'de örgütlü olduğu çeşitli fabrikalarda tekil toplu sözleşme görüşmelerini sürdürüyor.

İstanbul 2 Nolu Şube'ye bağlı Gimsan, Balıkcıoğlu ve Pancar Motor'ta TİS görüşmeleri devam ediyor.

Gimsan fabrikasında toplu sözleşme görüşmelerine 13 Ocak günü yapılan toplantı ile devam edildi. Toplantıya işyerinin iflas erteleme sürecinde bulunması nedeniyle kayyum da katıldı.

Ücret ile yan ve sosyal haklarla ilgili maddelerin görüşüldüğü toplantıda herhangi bir anlaşma sağlanamadı. Toplantı sonrası fabrika yemekhanesinde sendika üyesi işçiler bilgilendirildi.

Balıkcıoğlu fabrikasında ise 30 Aralık 2010'da yapılan toplantıda ücret ve kalan 4 madde görüşüldü. Ancak herhangi bir madde üzerinde anlaşma sağlanamadı. 60 günlük sürenin bitmesi nedeniyle uyuşmazlık tutanağı tutuldu.

Pancar Motor'da sözleşme görüşmelerinin ilki 5 Ocak'ta yapıldı. Bu toplantıda sendikanın değişiklik teklif etmediği 69 maddenin tümü kabul edildi.

Birleşik Metal-İş İzmir Şube'ye bağlı Delphi, FTB Lisi ve ZF Lemförder fabrikalarında da TİS

görüşmeleri sürüyor.

FTB Lisi'de yapılan sözleşme görüşmelerinde 44 madde kabul edilmiş durumda. Yapılan toplantıda bazı idari maddelere karşı teklifler sunuldu ve ücret ile sosyal haklara yönelik ilk teklif verildi. Kalan idari maddeler ile ücret ve sosyal haklar bir sonraki toplantıda görüşülecek.

ZF Lemförder'de ise şimdiye kadar yapılan iki görüşmede sendikanın değişiklik teklif etmediği maddeler görüşüldü ve bu maddelerden 27'si kabul edildi. Kalan maddeler 25 Ocak yapılacak toplantıda görüşülecek.

Delphi Otomotiv Sistemleri fabrikasının MESS üyeliğinden istifa etmesi üzerine, işyeri ile sözleşme görüşmelerine yeniden başlandı. Delphi ile bir yandan arabulucu süreci işlerken diğer yandan da görüşmeler sürüyor.

Sendika, Delphi'nin MESS'ten ayrılması sonrasında tüm maddeler için yeni teklif verdi ve görüşmeler bu teklif üzerinden yapılıyor. 6 ve 12 Ocak tarihlerinde yapılan görüşmelerde toplam 56 madde kabul edildi. Anlaşma sağlanamayan bazı idari maddeler ile ücret ve sosyal haklara ilişkin maddeler sonraki toplantıda ele alınacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Renta'da greve doğru...

Birleşik Metal-İş Sendikası Eskişehir Şubesi'nin örgütlü olduğu **Renta** fabrikasında toplu sözleşme süreci greve doğru ilerliyor. Resmi arabulucu tutanağının sendikaya ulaşmasıyla birlikte grev aşamasına gelinmiş bulunuyor. Resmi arabulucu raporunun sendikaya ulaşmasının ardından yasaya göre 6 işgünü bekleme süresi var. Bu sürenin tamamlanmasının ardından 6 işgünü içinde grev kararı alınması gerekiyor. Renta'da grev kararı 24-28 Ocak 2011 tarihleri arasında alınıp patrona tebliğ edilecek.

Renta, toplu sözleşme görüşmeleri başladıktan sonra MESS'e üye olmuş ancak grup toplu iş sözleşmesi kapsamı dışında kalmıştı. Patronun diğer fabrikası olan Doruk ise grup toplu iş sözleşmesi kapsamında bulunuyor.

Arabulucu raporunun sendikaya ulaşmasının ardından Renta işçileri 16 Ocak günü şube binasında eğitim gerçekleştirdi.

Öztiryakiler'de işten atma

İstanbul Büyükçekmece'de, Hadımköy yolu üzerinde kurulu **Öztiryakiler** fabrikasında yaşanan işten atma saldırısına karşı işçiler sessiz kalmıyor.

“İş daralması” bahanesiyle işten çıkarmalara başvuran Öztiryakiler patronu, işçilere yoğun mesailer dayatarak, işçileri geceli gündüzlü çalıştırıyor. Dünyada sektöründe ilk sıralarda olmakla övünen, basına boy boy demeçler veren Tahsin Öztiryaki, yoğun sömürü koşullarında çalıştırdığı işçilerin 20'sini işten çıkardı. Fabrikada iş kazası geçirerek vücutlarında kalıcı hasarlar oluşan işçiler de işten çıkarılanlar arasında bulunuyor.

Metal İşçileri Birliği işten çıkartmaların hemen sonrasında fabrika önünde, atılan işçilerin geri alınması, işten atmaların durdurulması talepli bildirimlerin dağıtımını gerçekleştirdi. Dayanışmayı yükseltme ve örgütlenme çağrısı yaptı.

Öztiryakiler'de işçilere kölelik koşullarında çalışma dayatılıyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığı fabrikada iş kazaları oldukça yaygın. İş kazası geçiren işçileri yüksek ücretle, rahat işlerde çalışma vaadiyle kandırmaya çalışan Tahsin Öztiryaki, işçilerin tedavi masraflarına karşılık senet imzalatarak ücretlerde kesinti yapıyor.

Bir işçinin yüzünde ve vücudunda ağır ve kalıcı yanıklar bulunuyor. Bir bir diğer işçinin ise iki dizinden aşağısı kırık ve yürümekte zorluk çekiyor. Bu işçiler de işten atılanlar arasında. Bunun yanı sıra bir işçi hastane masraflarından kaynaklı Öztiryakiler'e borçlu görünüyor.

Ağır sanayi kapsamında çalışan işçiler ortalama 600 TL ücret alıyor. İşten atmaların devam edeceği söyleniyor.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Metal işçileri greve hazırlanıyor

Paksan ve RSA'da eylem

Birleşik Metal-İş İstanbul 2 Nolu Şube'ye bağlı **Paksan Makina** ve **RSA** fabrikalarında metal işçileri 14 Ocak günü sabah erken saatlerde eylemler gerçekleştirdi

Sabah 08.00'de Paksan Makina fabrikası önünde toplanan işçiler 24.00-08.00 vardiyasından çıkan işçileri beklediler. 16.00-24.00 vardiyasında çalışan işçilerin de eyleme katıldığı gözlenirken Metal İşçileri Birliği (MİB), Emek Partisi üyeleri, Haber-İş İstanbul 1 Nolu Şube ve KESK/Haber Sen de metal işçilerine destek verdi. MİB üyeleri fabrika önünde Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımını gerçekleştirdi.

İşçiler fabrika içerisinden "Bu yola girdik geri dönüş yok!" sloganlarıyla gelen Paksan işçilerini alkış ve sloganlarla karşıladılar.

Fabrika önünde yapılan açıklamada ilk sözü alan Paksan İşyeri Baştemsilcisi **Rıfat Codura**, aldıkları eylem kararlarını hayata geçirmeye devam ettiklerini belirtti. "Zaman daraldı. Biz kararlılığımızı daha da arttırıyoruz. Bu yola girdik geri dönüş yok" diyen Codura sözü Birleşik Metal-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Yılmaz Bayram'a bıraktı.

Grev kararlılığı

Konuşmasına eyleme destek veren güçleri selamlayarak başlayan Bayram, sürecin başından itibaren şube olarak tavırlarının net olduğunu ifade etti.

Yaşamını yitiren DİSK Eski Genel Sekreteri Murat Tokmak'ı da anan Bayram, 12 Eylül referandumu aldatmacasına değindi. Sermayenin torba yasayı gündeme getirdiğini ifade eden Bayram, DİSK'in kuruluş sürecini ve Türk-İş'in ihanetçi yapısını anlattı. Türk Metal'in MESS sözleşmesini imzalayarak işçi sınıfına ihanet ettiğini söyleyen Bayram, DİSK olarak sınıf mücadelesinde bedel ödemenin ne demek olduğunu iyi bildiklerini sözlerine ekledi.

"Sınıf mücadelesi vermenin bir bedelinin olduğunu yaşayarak gördük. Namuslu durmayı, sınıf mücadelesinde kavgada yumruk esirgememeyi, kavgaya alanına çıktığımızda yumruk da yiyebileceğimizi, sermayenin karşısına çıktığımızda dik durmanın sınıfsal bir zorunluluk olduğunu biliyoruz" sözleriyle konuşmasını sürdüren Bayram, Türk Metal'i hedef aldı. Bayram, örgütün tüm kademelerinde grev kararlılığının bulunduğunu söyledi.

Başarı için dayanışma şart

Torba yasayla birlikte işçi sınıfının kazanılmış haklarının gasbedildiğini belirten Bayram,

konfederasyonlara, sendika merkezlerine rağmen mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini hatırlattı. Bayram, ilerleyen haftalarda fabrikalarda grev kararlarının asılacağını duyurdu. Patronların oyunlarına karşı metal işçilerini uyararak Bayram, grevin başarıyla yürütülmesi için emek güçleri ve sınıf dostlarının desteğinin önemine vurgu yaptı. Fabrika önündeki eylem sloganlarla son suldu.

RSA'da eylem

Birleşik Metal-İş üyesi RSA işçileri de Gaziosmanpaşa Elmabahçesi'nde kurulu fabrika önünde sabah erken saatlerde eylemdeydi. RSA işçileri, fabrika giriş kapısı önünde gerçekleştirdikleri açıklamanın ardından işbaşı yaptılar.

ABB işçilerinden yürüyüş

Birleşik Metal üyesi ABB işçileri her Cuma sabahı Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde yürüyüş yaparak mücadele kararlılıklarını ilan ediyor, işçileri mücadeleye çağırıyorlar.

ABB işçileri 14 Ocak sabahı fabrika pankartları ile yaptıkları yürüyüşte, sloganlar atarak coşkulu bir eylem gerçekleştirdiler. Fabrika önüne geldiğinde, işyeri temsilcisi tarafından yapılan konuşmada ABB işçilerinin MESS dayatmalarına karşı mücadele edeceği söylendi. Verilen mücadelenin toplu iş sözleşmesi ve torba yasa ile işçilere dayatılan kölelik şartları geri çekilinceye kadar sürdürüleceği ifade edildi.

İşçilerin her hafta gerçekleştirdikleri Cuma yürüyüşlerinde omuz omuza olan **OSİM-DER** üyeleri fabrikada bildiri dağıtımını yaptı. ABB işçilerine ulaştırılan bildiride, MESS dayatmalarına karşı sürdürülen mücadele selamlanırken, metal TİS'leri sürecinde verilen mücadelenin sadece metal işçilerinin değil, tüm işçi ve emekçilerin haklarını ve geleceğini savunmak anlamına geldiği vurgulandı. Metal sözleşmeleri ve torba yasa ile işçi ve emekçilerin yaşamlarını daha fazla köleleştirmeyi amaçlayan sermaye sınıfına karşı verilecek mücadelede kazanabilmek için işyeri komiteleri kurma, örgütlülüğü güçlendirme çağrısı yapıldı.

Aksan işçilerinden eylem

Birleşik Metal-İş İstanbul 1 Nolu Şube'ye bağlı Aksan işçileri mücadele kararlılıklarını gösterdiler.

Sabah vardiyasındaki işçilerin gerçekleştirdiği yürüyüşe bütün işçiler katılım sağlarken, fabrikaya toplu giriş yapıldı. Sabah saat 07.30'da fabrikaya yakın bir yerde servislerden inen Aksan işçileri fabrikaya yürüyüşe başladı. Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aksan pankartının arkasında kortej oluşturan işçiler, Bileşik Metal flamaları taşıdılar. MESS'e olan öfkelerini yürüyüş boyunca haykıran işçiler yolun tek şeridini trafiğe kapatan işçiler çeşitli fabrikaların önünde durarak sloganlarla taleplerini dile getirdiler ve mücadele çağrısı yaptılar.

SCM işçilerinden yürüyüş

Birleşik Metal'in örgütlü olduğu Bursa **SCM** fabrikasında her hafta gerçekleştirilen 'Cuma eylemlerine' bu hafta da devam edildi.

14 Ocak günü saat 18.00'de Nilüfer Organize Sanayi Bölgesi'nde (NOSAB) bulunan fabrikaları önünde toplanan işçiler, yaptıkları basın açıklamasıyla MESS'in dayatmalarını kabul etmeyeceklerini bir kez daha yinelediler.

Eylem sırasında Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci de mücadele kararlılığına vurgu yapan bir konuşma gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa

"Yola çıktık geri dönüş yok!"

Greve doğru ilerleyen sürece ilişkin Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube'ye bağlı **Paksan Makina** fabrikası işyeri temsilcilerinin görüşlerini aldı.

Rıfat Codura (Paksan İşyeri Baştemsilcisi):

Sendikamızın 6 Kasım'dan itibaren aldığı eylem ve etkinlik kararı var. Uyuşmazlık sürecinden sonra artık geri dönüşün olmayacağını, noktasıyla virgülüyle Türk Metal'in imzaladığı bu sözleşmeyi farklılaştıracağımızı söyledik. Tabanın karar ve söz sahibi olması ilkesinden hareketle bu süre içerisinde grevse grev dedik. Bu haliyle değil farklı bir şekilde bitireceğimizi tüm üyelerimize anlatıyoruz. Birlik ve bütünlük içerisindeyiz. Sendikamız da bu kararın arkasında. Bu yolun artık geri dönüşü yok. 1 Eylül itibarıyla başlayan görüşme süreci zurnanın zırt dediği yere geldi. Grev aşamasındayız. Artık çalışanlarda da kıpırdanma var. Yürüyüşümüz, konuşmamız her şeyiyle değişti artık. Yani grev silahımızdır diyoruz. Mermiyi namluya sürdük, patlamak üzereyiz. Yanımızda yer alan tüm arkadaşlarımızın desteğini grev çadırlarında ve her yerde bekliyoruz.

Basri Dönmez (Paksan İşyeri Temsilcisi): Bundan sonra bu işin sonuna kadar gitmesi gerektiğini, Türk Metal'in imzalamış olduğu sözleşmenin işçilerin beklentilerini karşılamadığı ortada. Bundan sonraki süreçte sendika olarak, çalışan işçiler olarak bu yola başkoyduk ve sonuna kadar götüreceğiz. Artık bir bedel ödenmesi gerekiyorsa işçi arkadaşlarımız sonuna kadar bu bedeli ödeyeceklerdir. Sonunda kazanan biz işçiler olacağız. Mücadelemize sonuna kadar devam edeceğiz.

Ceyhan Ay (Paksan İşyeri Temsilcisi): MESS'le arubulucu süreci bizim için bitmiştir. Biz artık söylemleri bıraktık fiiliyata geçtik. Eylemlerimizi yapacağız. Arkadaşların motivasyonu yüksek. Artık sokaklara döküleceğiz. Arkadaşlarımızı bu sürece hazırladık. Sonuç alacağımızdan ve başaracağımızdan yüzde yüz eminiz. Haklı olduğumuz, inandığımız için başaracağız. İnsanlar da inanıyor bize. Bundan eminim.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sa-ba direnişi üzerine...

Sınıf hareketinde her gün yeni mevzi direnişler başgösteriyor. **Sa-ba** direnişi de bunlardan biri.

Sa-ba işçileri patronun günde 16 saat çalıştırmasına, hakaretlerine ve düşük ücretlere karşı bundan yaklaşık 2 ay önce sendikal çalışma başlattılar. Önce yaşadıkları sorunlara karşı duyarlı olanlarla bir araya geldiler ve artık bir şeylerin yapılması ve bu koşulların değiştirilmesi gerektiğine karar verdiler. Yola çıkan bir avuç işçiydi, ancak onlar yoğun sömürünün karşısında ilk kıvılcımı çaktılar. İlk önce akşamları iş çıkışında kendileri gibi çalışan işçilerin servislerden inerken köşe başlarında yollarını gözlüyorlardı. Her gün birkaç işçinin yolunu kesip dertlerini anlatıyorlardı. Ancak daha yolun başındaydılar ve önlerine çıkacak engebeleri gün ve gün yaşayarak görecektlerdi.

Öyle ki durumun farkına varan Sa-ba patronu işçileri fabrikada birer birer odasına çekip “bu işlere bulaşmayın” diye uyarıyordu, ancak artık bu yola çıkılmıştı ve geri dönmek olmazdı. Patron da saldırılarını bir kademe ileri taşıdı. İlk önce 18 Aralık 2010’da 4 işçinin işine son verdi. Ayrıca her gün 3 veya 4 kişiyi atacağını, elinde 60 kişilik bir listenin olduğunu ve sendikayı hiçbir şekilde fabrikaya sokmayacağını belirtiyordu.

Sa-ba işçileri 20 Aralık günü kapı önünde direnişlerine başladılar. Patron ise buna karşılık tehditler savurdu. İşçilerin yaptıklarının yasal olmadığını ve işbaşı yapmalarını söyledi. Sa-ba işçilerinin yanıtı ise netti: 4 işçi için 95 işçi üretimi bırakarak kapı önüne çıktılar. Patron ise karşı bir hamle yaparak kapı önündeki bütün işçileri 25/2. maddeye dayanarak (kıdemsiz ve ihbarsız) işten çıkarttı.

Bunun üzerine işçiler de Sa-ba fabrikasının önünde önlükleri ve flamalarıyla bekleyişe koyuldular. Artık mücadeleyi bırakmayacaklarını ve bütün işçiler alınana kadar direnişe devam edeceklerini haykırıyorlardı.

İşçilerin büyük bölümü ilk kez böyle bir direniş yaşıyordu ve çoğu deneyimsizdi. Kavga içinde sınıf mücadelesini öğreneceklerdi. Üç dört işçi dışında böyle bir mücadele okulundan geçmemişlerdi. Direniş ilk günleri dolduruyordu ve dışarıda kapı önünde yaklaşık 100 işçi bulunmaktaydı. Ancak yürüyecekleri yolda kendilerine öncülük edebilecek bir komiteye ihtiyaçları vardı.

Sa-ba’da komite üzerine...

Sa-ba’da yaklaşık 10 işçiden oluşan bir ana komite ile 7 kişiden oluşan bir alt komite vardı. Ancak bu komitede yer alan işçiler direnişe önderlik edebilecek bir kapasiteye henüz sahip değillerdi. Mücadeleyi göğüsleyebilecek ve yön verebilecek bir bakıştan yoksundular. Ancak bir yere kadar da isabetli kararlarla direnişe yön vermeyi başardılar.

İlk önce kaçak işçileri içeri sokmama kararı aldılar ve uygulamaya soktular. Bir grup işçi servisleri durdurmak ve hiçbir şekilde içeri sokmamak için barikat kurdu. Ancak işçiler burada polis ne işe yaradığını ve kimin yanında olduğunu görecektlerdi. İçeri girmeye çalışan işçilere gerekli yanıtı tam olarak vermeseler de bu fabrikaya rahat rahat girip çalışamayacaklarını kaçak işçilere gösterdiler. Sendika yönetiminin gerici müdahalesi işte burada başladı. Yönetim bir daha servislerin önünün kesilmemesini işçilere iletti.

Komite bir yandan da içeride çalışmaya devam eden Sa-ba işçilerinin evlerini ziyaret etme kararı aldı. Diğer yandan ise sendikaya direnişlerinin farklı alanlara taşınması ve ses getirecek eylemlerin yapılması konusunda taleplerde bulundu. Organizede bulunan fabrikalara bildiri dağıtılması, direnişte olan işçilere ziyarete gidilmesi gibi konularda sendika yönetimiyle belli gerginlikler de yaşadılar. Ancak bu önerileri kabul görmedi.

İşte bu noktada yapmaları gereken kendi inisiyatifleriyle direnişlerinin kaderlerini belirlemek ve sendika bürokratlarını aşabilmektir. Direniş komitesinin gerçek işlevi de buydu aslında. Komite tabana dayanmalı, mücadeleyi yürütürken önünde bir programı olabilmeli, inisiyatifi kendi elinde bulundurmalı, karar hakkına sahip olabilmeliydi. Bu zayıflık direnişin sonraki seyrini esastan belirlemiştir.

Sendikal ihanet devrede

Petrol-İş Kartal Şubesi yönetimi direnişin ilk gününden itibaren Sa-ba işçisine önüne çıkabilecek zorluklar konusunda bilinçlendirmemiştir. Mücadeleyi planlı ve sistemli yürütecek bir yönetim başarısı da gösterememiştir. Örneğin toplu iş bırakma kararından önce farklı eylem biçimleriyle yola çıkılabildi. Yapılmamıştır.

Ayrıca Sa-ba patronu ilk hamlesini yaptığında sendika yönetimi, hiçbir şekilde bu süreci göğüsleyebilecek adımları atmamıştır. Buna rağmen işçiler 18 gün boyunca kararlılıkla direnirken, bu kez de sendika yönetimi direnişi bitirme yoluna gitmiştir.

Bununla birlikte süreç boyunca işçileri pasifleştiren bir tutum izlemiştir. Sanki sadece oturularak direniş kazanılacakmış gibi, slogan atılmasına dahi zaman zaman engel olmuştur. Patronla yapılan görüşmeleri bahane ederek direnişi adım adım sönmülmeye çalışmıştır vb.

Sendikayla patronun ilk görüşmesi 30 Aralık 2010 tarihinde olmuştur. Daha bu ilk görüşmede sendika yönetimi yelkenleri indirmiştir. İlk görüşmedeki son derece geri teklifi işçilere kabul ettirmeye çalışmıştır. Bu teklif 65 işçinin işe alınması ve geri kalan işçilerin ise tazminatlarının verilmesinden ibarettir. Sendika

yönetimi de, “Biz bu mücadeleyi daha nasıl da geliştiririz de, bütün işçiyi içeri sokarız” tartışmasından ziyade bu geri teklifi işçiye nasıl kabul ettiririz derdine düşmüştür.

Sendika bu görüşmeden sonra rengini tümünden belli etmiştir. Fakat işçiler bu noktada sorun kökten çözülene kadar direnme yönünde kararlı bir görüntü sergiliyorlardı.

Sendika yönetimi bu kararlılığı kırmak için, karamsarlık tabloları çizmeye başladı. Öyle ki, ilk toplantıda “arkadaşlar ne karar alırsak bu süreci beraber götüreceğiz, dışarıda kaldığınız süreçte gerekirse bütün ekonomik ihtiyaçlarınızı da karşılarız, ne olursa olsun arkanızdayız, yeter ki siz sendikadan vazgeçmeyin” diyenler bu aşamada, “bizler sizin her şeyinizi karşılayamayız” söylemlerine başvurdular.

Belirtmek gerekir ki sendika yönetiminin direniş boyunca herhangi bir programı olmamıştır. Örneğin işçiyi eğiten, direniş alanını bir okula çeviren hiçbir müdahalede bulunmamıştır. Sabah işçiyi servislerle getiren, ardından kendi haline bırakan bir tutum izlemiştir. Direnişi dışarıya dönük canlı ve kitlesel eylemlerle hareketlendirecek eylem takvimi oluşturmamıştır. Organize içerisindeki yürüyüşler bile işçinin zorlamasıyla gerçekleştirilmiştir. İşçiler “Kaçak servisleri sokmayalım” dediğinde “arkadaşlar biz grevde değiliz böyle bir yasal hakkımız yoktur” diyerek fiili meşru mücadele yollarını tıkamışlardır. İşçi “sürecimizle ilgili bildiri çıkarıp dağıtalım” dediğinde “bunların zamanı var arkadaşlar” diyerek oyalama yoluna gitmişlerdir. İşçi her öneri sunduğunda “patronla görüşmelerimiz var” diyerek yan çizmişlerdir.

Lafa geldiğinde biz buraya İstanbul’u dökeriz diyenler direniş alanına temsilcileri getirmekle yetinmişlerdir. Bu kadarı sendika yönetiminin direniş karşısındaki politikasını ortaya koymak için yeter de artar bile.

Demokrasi kılıfı altında kararsızlık aşıladılar

Sendika yönetimi süreç boyunca sendikal demokrasiyi gerektiği yerde ve zamanda işletmezken,

önderlik görevlerinden yan çizmenin zamanı geldiğinde ise demokrasıcılık oynamaktan kaçınmamıştır. Örneğin direnişin bitirildiği aşamada yaşananlar oldukça aydınlatıcıdır. Genel Başkan Mustafa Öztaşkın patronlar görüşmenin ardından yaptığı şu konuşma durumu tüm yalınlığıyla ortaya koyuyor. Taşkın işçilere şöyle hitap ediyordu: **“Arkadaşlar işverenin teklifi 65 işçiye almak ve gerisinin ise haklarını vermeyi kabul ediyor. Arkadaşlar bu teklifi size sormaya geldim sizlerin fikirleri nedir? Direnişe devam edersek bu direniş bir veya iki sene sürebilir veya mahkeme yoluna da gideriz. Ancak mahkemeyi de kazanamayabiliriz patronun teklifi konusunda ne düşünüyorsunuz?”**

Mücadeleyi yeni öğrenmeye başlayan işçi üzerinde bu sözler nasıl bir etki bırakır? İşte meselenin asıl **düğüm noktası burasıdır**. İşçileri geri çeken, mücadelenin ateşini söndüren sendikal ihanetin hükmünü icra ettiği noktadır burası. Bu konuşmanın ardından afallayan işçiler, büyük bir demoralizasyon yaşayıp kafa karışıklığına düştüler.

Sendika yönetimi de bu noktadan sonra da ihaneti icra etmeyi sürdürdü. İşçiler nezdinde oluşan kararsızlığı ve yalpalamaları büyüterek, her defasında da sendikal demokrasi oyunu oynayarak sonuca gitti.

Sendikal bürokrasinin tahammülsüzlüğü....

Sendikal bürokrasi direnişe destek vermeye gelen her siyasal harekete ve kuruma dönük, özelinde ise BDSP’ye müthiş bir şekilde saldırganlık göstermiştir. Kimi zaman işçilere “bunların amaçları farklı” diyerek polisvari söylemlere sarılmıştır. Ancak bu söylem çoğu zaman işçiler nezdinde karşılık bulmamıştır.

Direniş bitirilmeden bir gün önce ortaya çıkan bir olay üzerinden ise işçileri bize karşı taraflaştırmak istemişlerdir ve kısmi olarak da bunda başarılı olmuşlardır. Sendikal bürokrasi işçilere onları karşılamayın, ayağa kalkmayın, alkışlamayın diye bizleri kirli ayak oyunları ile işçilerden yalıtma istemişlerdir, ancak bu oyunları boşa çıkarmıştır.

Ancak bürokratların yanmaları boşuna değil, çünkü direnişe müdahale eden, ayak oyunlarını bozan, direnişin işçilerin inisiyatifinde olması gerektiğini belirtenlerin kimler olabileceğini tahmin etmekte doğal olarak güçlük çekmiyorlardı.

Sınıf devrimcilerinin tutumu...

Sınıf devrimcileri bu süreç zarfında direnişteki işçileri döne döne uyarmışlardır ve işletilmesi gereken süreç konusundaki fikirlerini paylaşmışlardır. İşçiler ve komiteyle her bir araya gelişlerinde sağlam

ve tabana dayanan bir komite oluşturmalarının ve var olan komitenin daha işlevli bir hale getirilmesi gerektiğinin altını çizmişlerdir. İzlenmesi gereken hat konusunda bir kafa açıklığı yaratmaya çalışmışlardır.

Kendi adımıza en büyük eksikliğimiz, var olan komitenin bileşeninden öte bütün işçilerin direnişi sürdürebilecek unsurlardan oluşan bir komite kuramamamız oldu.

İşçilere önerdiğimiz çoğu fikir komite ve çoğu işçi tarafından sendikaya iletilmiş, ancak sendika yönetimi kabul etmemiştir. Özellikle önerdiğimiz kaçak servislerin hiçbir şekilde içeri sokulmaması fikri ilk dönem bir canlılık ve şevkle sahiplenilmiştir. Ancak yine bu süreci göğüsleyecek bir komitenin olmaması meseleyi sekteye uğratmış, tersinden ise sendikanın ipleri eline almasına neden olmuştur. Direnişin dış ayağının örülmesi bir eylemlilik sürecinin başlatılması, direnişi anlatan farklı materyallerin çıkarılıp sanayide dağıtılması gibi önerilerin de sendikacılar tarafından önüne geçilmiş ve gereksiz görülmüştür. Direnişin Türk-İş tarafından sahiplenilmesi yönünde çaba gösterilmesi ve fabrikanın iş yaptığı firmalar önünde eylemler yapılması gibi öneriler yine sendikacılar tarafından görmezden gelinmiştir.

Sonuç olarak...

Sonuç olarak yaşanan tabloya baktığımızda ortada çok büyük kazanımlar yoktur. Kazanım olarak görebileceğimiz tek şey sendikanın patron tarafından tanınması, diğer yandan ise işçilerin haklarını ortadan kaldıran işkanununun 25/2 maddesiyle ilgili kararın kaldırılmasıdır.

Diğer taraftan bir direniş üzerinden değerlendirme yaparken onun kazanımlarını, farklı direnişlerle karşılaştırarak değerlendirmek yanlış olur. Çünkü her direnişin bir örgütlenme süreci ve başlangıç koşulları vardır. Sa-ba işçileri 4 işçi arkadaşları ve sendikal örgütlülüklerine saldırı üzere kapı önüne çıkmışlardı. Buradan bakıldığında ise direniş hala da yapılacak çok şey olmasına rağmen bu hedefine ulaşmadan sonuçlandırılmıştır. Dolayısıyla bu ölçüde de Sa-ba direnişinin kazandığını söylemek mümkün değildir.

Direnişin elbette her şeye rağmen büyük kazanımları vardır. Vernikçiler Organize gibi örgütsüzlüğün kural olduğu bir yere sendikanın girmiş olması bir kazanımdır. Ama belirtmek gerekir ki bu kazanım dahi ancak mücadeleyle korunabilir. Sendika yönetimleri bu icazetçi çizgilerini sürdürdükleri ve işçiler de onları aşamadıkları bir durumda Sa-ba’da sendikal örgütlülük ortadan kaldırılacaktır. Böylelikle de Vernikçiler’de atılan bu adım patronların ve sendika yönetiminin elbirliğiyle ezilmiş olacaktır.

BERICAP’ta dayanışma büyüyor...

Gebze’de kurulu BERICAP fabrikasında sendikasızlaştırma saldırısına direnen işçilerin bekleyişi sürüyor. İşten atma saldırısına karşı 24 Aralık 2010 tarihinde başlattıkları direnişlerini fabrika çevresinde gerçekleştirdikleri yürüyüşlerle sürdüren Petrol-İş üyesi işçiler, direnişi kırmak amacıyla fabrikaya sokulan taşeron işçilerini ve patronun baskılarını protesto ediyorlar. İşçiler direnişleri süresince patron-polis baskılarına da maruz kalıyorlar. BERICAP patronu, direnişin başlamasının ardından fabrika çevresine yerleştirdiği kameralar ve dinleme cihazları ile işçileri sindirmeye çalışıyor. Telefonla aradığı işçileri “işe dönün” diyerek ikna etmeye çalışan sürdüren patron tehditler savurmaktan da geri durmuyor.

Birleşik Metal’den dayanışma

Birleşik Metal-İş Sendikası Başkanlar Kurulu 12 Ocak günü direnişçi işçilere dayanışma ziyaretinde bulundu. Sendikanın Genel Merkez ve şube yöneticilerinin yanısıra Gebze Şubesi’nin örgütlü olduğu birçok fabrikadan işyeri temsilcisinin de katıldığı dayanışma ziyareti, canlı ve coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

Direniş alanına gelen Birleşik Metal üye ve yöneticilerini, Petrol-İş Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz, şubenin örgütlü olduğu fabrikaların işyeri temsilcileri ve BERICAP işçileri karşıladı.

Burada konuşan Birleşik Metal Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu işçilere ve sendikal örgütlenmeye yönelik kapsamlı saldırıların artarak devam ettiğini hatırlatarak kavganın emek-sermaye çelişkisi devam ettiği müddetçe bitmeyeceğini vurguladı.

BERICAP işçilerine seslenerek “Konfederasyonunuz nerede? Sizleri ne kadar destekliyor? Siz ne kadar onları sorguluyorsunuz?” sorularını yönelten Serdaroğlu, direniş alanlarının birer okul olduğunu, işverenlerin saldırılarına karşı ortak mücadele verilmesi gerektiğini ifade etti.

Birleşik Metal’in direniş alanından ayrılmasının ardından işçiler kortej oluşturarak fabrika etrafında coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Patron ablukası

BERICAP patronu, 17 Ocak Pazartesi günü işçilerin soğuğa karşı korunmak amacı ile kurdukları çadırı emrindeki kolluk güçlerinin baskısıyla söktürerek direnişe yönelik tahammülsüzlüğünü bir kez daha gösterdi.

Çadırın kurulmasına yönelik baskıları “Soğuktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları ile yanıtlayan işçiler ayrıca fabrika girişi önüne dizdikleri taburelere oturarak tepkilerini dile getirdiler.

Daha önceleri sadece fabrika sınırları etrafında yürüyüş gerçekleştiren işçiler yürüyüşlerinde mesafeyi uzatarak, direniş sloganlarını Osmangazi İstasyon Caddesi ve irili ufaklı fabrika ve atölyelerin kurulu bulunduğu Sanayi Caddesi’ne taşıdılar. İşçilerin yürüyüşü, çevre fabrikalarda çalışan işçiler tarafından alkışlarla selamlandı. Direnişlerini sürdüren Konveyör işçilerinin de dövizleriyle katıldıkları yürüyüşe BDSP ve ÜİD-DER de destek verdi.

Ayrıca 15 Ocak Cumartesi günü Petrol-İş Sendikası Adana, Batman, Bandırma, Balıkesir, Bursa, Gebze, İzmir ve Aliağa şube başkanları ile Çelik-İş Sendikası Gebze Şube Temsilciler Kurulu Meclisi direnişçi işçilere destek ziyaretinde bulundular.

Kızıl Bayrak / Gebze

DESA işçileri: “Hakkımızı alana kadar direneceğiz!”

-İşten çıkarılma sürecini anlatabilir misiniz?

- Bora Dursunoğlu: Sendikaya üye olmak istediğimiz için işten çıkarıldık. Hatta bırakın üye olmayı, burada sendikaya üye olmayı düşünen işçi arkadaşlarımız bile işten çıkarıldı. Daha da vahimi sendikaya üye olmayı düşünmeyen ama sendikaya üye olanların akrabaları bile işten çıkarıldı. Toplam 12 kişi işten çıkarıldı. Bu kişilerden üçünün sendikayla alakası bile yok. Stajyer olan kardeşimi de içeri çağırışlar. Beni aradı “Abi ne yapayım?” diye sordu. Ben de “Oğlum hiçbir şey yapma. Eğer işten çıkarılırsa biz gereğini yaparız” dedim. Bakalım ona ne diyecekler? Stajyeri de sendikalı diye işten çıkaracak halleri yok!

Bir de özellikle bayan arkadaşı eşiyile birlikte nasıl işten çıkardıklarından bahsetmek istiyorum. Bunların sendikayla hiçbir ilgisi yok. Sırf benim akrabam oldukları için işten çıkarılıyorlar. Önce bayan arkadaşın eşini çağırıyorlar. “*Küçülmeye gidiyoruz bu yüzden seni işten çıkaracağız. Bu evrakı imzala eğer imzalamazsan eşini işten çıkarırız*” diyorlar. Arkadaşın eşi de 5 aylık işçi. Eşi ise 3 yıllık işçi olduğu için eşinin işte kalmasını istiyor ve çıkışını alıyor. Aradan 10 dakika geçtikten sonra aynısını eşine yapıyorlar. Bayan arkadaşı tek başına bir odaya çekiyorlar. Tabii o anlamış benden kaynaklı çıkarıldığını. Kaya Usta, Nedim Usta, Kazım İnce ve Hamdi OE patron tarafından bir odaya çekilmiş. Bundan panikleyen halam imzalamak zorunda kalmış.

- Mücadele talepleriniz nedir?

- Bora Dursunoğlu: Biz insanca yaşamak istiyoruz. İnsana yakışır çalışma koşulları istiyoruz. Patron işine yarayanlara nasıl davranıyorsa bize de öyle davranmalı. Çünkü biz ondan nasıl para kazanıyorsak o da bizden kazanıyor. Biz de insanca yaşamak istiyoruz. Çoluğumuzu çocuğumuzu gezmeye götürürken cebimizde para olsun istiyoruz. Kısacası bizi üç kuruşa mahkum etmesini istemiyoruz. Bütün arkadaşlarımız sendikalı olarak içeri girene kadar, baskı altında kalan işçi arkadaşlarımızın hepsinin hakkını alana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

- Sefaköy DESA’da Emine Arslan’ın sürdürdüğü direnişin size etkisi nasıl oldu?

- Bora Dursunoğlu: Direnişi içeriye çok farklı yansıttılar. Emine Abila direnişi bitirip emekli olunca, “Bakın ben sendikayı içeri sokmam. Fazla dayanamadı, bakın tıptış tıptış gitti” denildi. Hatta başka biz dizi şey var. Onları şu an söylemeyeceğim. Eğer patron bizi içeri almazsa önümüzdeki günlerde patronun sendika hakkında daha neler dediğini de açıklayacağım. Şu an 4 kişi burada direniyoruz. Başka arkadaşlar da direnişe katılacaklar.

Benim akrabalarımı sendika toplantılarına katılmadıkları halde, sırf benim akrabam, yarın

sendikaya üye olabilir diye işten çıkarıldı. Bahane olarak “küçülmeye gidiyoruz” diyorlar. Bir taraftan da ne hikmetse yeni işçi alıyorlar. Form doldurtuyorlar.

-Nevzat Ülke: Bora arkadaşımız aslında hepsini anlattı. Sendikaya üye olduk diye maalesef kapı önüne konulduk. Hakkımızı sonuna kadar savunacağız. İçeride işçileri baskı altında tutuyorlar. Gerçekten insanlar namaz kılıyor. Çok uzatıyorsun diye işçilere kızıyorlar. İşçileri birbirlerine selam vermektan bile çekinir duruma getirmişler. Akşam işçiler bize korkarak selam veriyor. İçeride baskı olmasa bu olmaz. Yani resmen baskı yapıyorlar.

Patron, Emine Arslan’ın direnişinin ardından toplantı yaptı. İşçilerin içerisine kendi yalakalarını koyarak alkışlattırdı. Fakat biz işçiler olarak ne olduğunu zaten biliyoruz. Bizi bir iki poğaçayla kandıramaz. Biz içerideki baskıyı görüyoruz. Hakkımızı alana kadar devam edeceğiz. Kararlıyız!

- Bülent Taşdemir: 3-4 yıldan beri DESA’da çalışıyorum. İşe girdiğim günden beri zorunlu mesailere bırakılıyor. Özellikle ustaların baskıları ve patrona yakın oluşu bizi rahatsız ediyor. Bizler her geçen gün daha da zorlanıyoruz. Her cuma zorla camiye götürülüyor. İşten çıkarılırken sanki bir suç işlemişim gibi başıma toplandılar. Ben de o anın şaşkınlığıyla canımı kurtarmak için imza atmak zorunda kaldım. Ama burada direnmeye devam ediyorum. Burası tam bir hapishane.

- Deri-İş Sendikası olarak süreci nasıl değerlendiriyorsunuz. Önümüzdeki süreçte nasıl hareket edeceksiniz?

Engin Çelik: Ben Deri-İş Sendikası’nda uzman olarak görev yapıyorum. Sonuçta burada arkadaşların kapı önüne konulması DESA’da sorunların bitmediğini gösteriyor. 3 yıl önce DESA’da başlayan sendikal mücadelemizin hala devam ettiğini gösteriyor. DESA patronu kamuoyuna; “*Ben sendikalara saygılı bir* Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

işverenim. Çalışanlarım sendikalı. Ben insanların örgütlenme özgürlüğüne saygı duyuyorum.” gibi gayet modern bir tablo çiziyor ama bugün görünen tablo bunun aksini gösteriyor. Buna dikkat çekmek gerekiyor.

Biz sendika olarak DESA Deri’deki örgütlenme mücadelesinin kesinlikle peşini bırakmayacağız. İçeride tek bir üyemiz dahi kalsa, bir işçi bile mücadele etse biz onun sonuna kadar arkasında duracağız. Düzce’de çalışmalarımız devam ediyor. Düzce’deki üyelerimiz üzerinde baskılar devam ediyor. Bir dönem protokol imzaladık. DESA protokolün gereklerini yerine getirmede. Buna özellikle dikkat çekmek gerekiyor. Sendikal haklara saygı gösterilmedi. Atılan işçiler geri alınmadı. İçeride işçilere sendikal haklara saygı gösterileceğine dair bir garanti belgesi dağıtılmadı. Bunlar protokolün ihlal edilmesi anlamına gelir. Kaldı ki biz bu protokolün ihlal edildiğini uluslararası kampanya aracılığıyla gündeme taşımaya çalıştık. Özellikle DESA, Prada’ya üretim yapıyor. Biz de Prada’ya yoğunlaştık. Buradaki işçiler sadece DESA’nın değil, Prada’nın da işçileri. Bu yüzden mücadelemizi uluslararası bir mücadeleye dönüştürmemiz gerektiğinin bilincindeyiz. Mücadelemizi kapı önünde bekleyerek, içeride sendikal çalışmamızı devam ettirerek, hem de uluslararası alanda sürdüreceğiz. Bu mücadele sendikal haklara saygı gösterilene kadar devam edecek.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

DESA’da yeniden direniş!

DESA Deri’nin Sefaköy fabrikasında 2009 Haziranı’nda kaldırılan direniş çadırı yeniden kuruldu.

Direnişin ardından işçiler örgütlenme çalışmalarını sürdürdü. Ancak çalışmalar meyvesini vermek üzereyken bir kez daha DESA patronunun işten atma saldırısıyla karşılaşıldı. İşten çıkarılan öncü DESA işçileri işbaşı yaptırılmadı.

Bunun üzerine fabrika kapısında direnişe başlayan DESA işçileri, işe geri alınana kadar mücadelelerine kararlılıkla devam edeceklerini ifade ettiler.

12 işçiyi işten çıkaran DESA patronu öncü işçilerin akrabalarını hedef alacak kadar pervasızlaşmış durumda.

DESA’ya dayanışma

19 Ocak günü Grup Suni Deri işçilerini ziyaretten dönen Deri-İş üyesi işçiler dönüş yolunda DESA Deri önündeki direniş alanına geldiler. Direnişçi işçiler ziyaretçileri alkış ve sloganlarla karşıladı. Bu arada patronla görüşme halinde olan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi görüşmeyi yarıda bırakarak işçilerin yanına geldi.

Süreç hakkında işçilere bilgilendirmede bulunan Servi bu mücadeleyi sonuna kadar götüreceklerini ifade etti.

Ziyaret sırasında oldukça heyecanlı ve mutlu olan DESA direnişçileri kararlılıklarını göstermiş oldular. Ziyaret gerçekleştiren işçilere teşekkür eden işçiler mücadelelerine sahip çıkacaklarını belirttiler.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Cıngıllıoğlu'nda sigorta hakkı kazanımı

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu **Cıngıllıoğlu Metal Fabrikası**'nda işçilerin sigortasız çalışmaya karşı yürüttükleri mücadele kazanım getirdi. Cıngıllıoğlu patronunun sömürü koşullarını katmerleştiren sigortasızlık dayatmasına karşı bir süredir mücadele yürüten işçiler, 17 Ocak günü itibarıyla sigorta haklarını kazandılar

17 Ocak günü işçiler, patronun tüm ayakoyunlarına rağmen, Kayseri SGK'dan gelen müfettişlerin karşısına çıkarak sigortasız çalıştırıldıklarını bildirdiler. İşçilerin kararlı tutumu karşısında bir kez daha geri adım atan Cıngıllıoğlu patronu, yemekhanede toplantı yaparak artık sigortasız işçi çalıştırmayacağını açıklamak zorunda kaldı.

Patronun "lütuf" gibi sunmaya çalıştığı sigorta hakkının işçilerin mücadelesiyle kazanıldığını vurgulayan **Kayseri İşçi Platformu**, gelişmelere ilişkin yazılı bir açıklama yaptı:

Sigortasız, güvencesiz çalışmaya karşı mücadeleye!

Cıngıllıoğlu Metal Fabrikası'nda sigortasız işçi kalmayacak demistik. 18 Ocak'ta bu hedefe ulaştık. Cıngıllıoğlu işçilerinin tümü sigortalı oldu. Ama biliyoruz ki daha işimiz çok, zira Kayseri'de sigortasız işçi çalıştırma azalmak bir yana artarak devam ediyor.

İşçiler birleşmediği, birlikte mücadele etmediği sürece, tıpkı ağlamayan çocuğa mama verilmediği gibi, patronların pervasızlığı da sigortasız işçi çalıştırması da devam edecektir.

Sigortası olan işçi, çalışma hayatı boyunca, çalışmasını engelleyecek her türlü iş kazası, hastalık, doğum ve beklenmedik duruma karşı güvence altındadır. Sigorta ayrıca işçinin çalışarak geçirdiği uzun yıllardan sonra emekli olduğunda asgari insani koşullarda yaşaması için gereklidir.

Sigorta hakkı ne dünyada, ne de Türkiye'de de kolay kazanıldı. Patronların düzenin işçileri vahşice

sömürmesi karşısında işçiler susmadılar. İsyan ettiler. Uzun mücadeleler sonunda sigortalı, güvenceli çalışma hakkını elde ettiler. Bu haklarını anayasa ve iş kanunlarına yazdırarak kalıcı hale getirdiler.

Sigortasız işçi hastalanınca parası yoksa doktora gidemez. Sigortasız kadın işçiler analık sigortasından yararlanamaz. Sigortasız işçiler, iş kazası geçirince hiçbir haktan, ölüm sigortasından, emeklilik hakkından yararlanamaz. Kısacası sigortasızlık ölümdür!

Bütün hayatları boyunca çalışmak zorunda bırakılan işçiler, haksızlıklara boyun eğmemelidirler. İşçiler haksızlıklar karşısında boyun eğerek çalıştığı sürece ne çalıştıklarının bir kıymeti olur ne güvenceli çalışabilir, ne de geleceklerini güvenceye alabilirler. İşçilerin sadece sigorta hakkını kazanmasının değil, her türlü hakkını gasbeden patronları geriletmesinin bir tek yolu var. O da işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasıdır.

Kayseri'de sadece sigortasızlık kol geziyor. Sendikalı işçi sayısı da yok denecek kadar az. İşçilerin yüzde ikisi sendikalı. Sendikaların yüzde 80'i kamuda çalışan işçilerden oluşuyor. En fazla iş cinayetlerinin yaşandığı kentlerden biri de Kayseri'dir. En fazla iş kazası olan kentler sıralamasında Kayseri 5. sırada bulunuyor. Kayseri'de işçilerin yarısının sigortasının olmadığı, sadece yüzde ikisinin sendikalı olduğunu, iş güvenliği tedbirlerinin alınmadığını, iş kazası geçiren işçilerin türlü vaatlerle kandırılıp daha sonra kapı önüne konduğunu işçiler çok iyi biliyor.

Yapılması gereken sigortasız çalışmamaktır. Sigortasız işçi çalıştırmak cinayete davetiye çıkarmaktır. Sigortasızlığa, güvencesiz çalışmaya karşı işçiler sesini yükseltmeli, mücadele ateşini büyütmelidir. Sigortasız çalışmaya dur demenin, herkese güvenceli iş, insanca çalışma koşulları sağlamanın biricik işçi sınıfının mücadelesidir.

Sigortasız, güvencesiz çalışmaya hayır! Haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye!

Kayseri İşçi Platformu
18.01.10

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nemtrans işçileri direnişte kararlı

Nakliyat-İş Sendikası'na üye olduktan sonra işten atılan Nemtrans işçilerinin mücadelesi sürüyor. 27 Aralık 2010 tarihinden bu yana Nemtrans önünde direnişte olan işçiler, direnişlerini Levent'teki İş Bankası Genel Müdürlüğü önüne taşıdılar. Bursa/Gemlik'ten başlattıkları yürüyüşlerinin 3. gününde işçiler, Taksim'de gerçekleştirdikleri basın açıklamalarının ardından Levent'e geldiler.

Nemtrans işçileri direnişlerinin 17. günü olan 12 Ocak günü Bursa/Gemlik'ten başlattıkları yürüyüşlerine Yalova'da basın açıklaması yaparak devam etmişlerdi. Yalova'dan sonra İstanbul'a gelerek geceyi sendikanın Aksaray'daki Genel Merkezi'nde geçirdiler.

14 Ocak günü sendika binasından yola çıkan işçiler Odakule İş Bankası Şubesi'ne yürüdüler. "İş Bankası/Nemtrans'ta sendikaya üye olduk işten atıldık. İşten atılanlar geri alınsın" pankartının açıldığı yürüyüşte sendika yöneticileri de yer aldı. İşçileri İş Bankası önünde Topkapı ambarlarından gelen Nakliyat-İş üyeleri davul ve zurnalarla karşıladı. Burada gerçekleştirilen basın açıklamasını DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Nakliyat-İş Genel Başkanı Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu okudu. Böylesine büyük ve işçilerin alınteriyile kârlarına kâr katan bir kuruluşun 50 işçinin sendikalaşmasına tahammül edemediğini ifade eden Küçükosmanoğlu'nun konuşmasının ardından halaylar çekildi.

İstiklal Caddesi'nden Taksim Tramvay Durağı'na yürüyen işçiler sloganlarla taleplerini dile getirdiler. İşçileri meydanda DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve DİSK'e bağlı çeşitli sendikaların yöneticileri karşıladı.

Çelebi burada yaptığı konuşmada günlerdir Türkiye İş Bankası Genel Müdürü ve yöneticileriyle görüşmeler gerçekleştirdiklerini fakat bir sonuç alamadıklarını dile getirdi.

Konuşmanın ardından halaylar çeken işçiler Levent'te bulunun İş Bankası Genel Müdürlüğü'ne gitmek üzere yollarına devam ettiler.

Levent'teki İş Bankası Genel Müdürlüğü önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yapan Nemtrans işçileri direnişlerini burada sürdürecekler.

Frito Lay'da eylem

Kocaali Kartepe'de kurulu **Frito Lay** fabrikasında işçi kıyımına karşı eylemler sürüyor. 23 Aralık 2010 tarihinde "üretimde azalma" gerekçesiyle işten atılan 60 işçiden 20'si, İzmit Sabri Yalın Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Mücadele kadın işçilerin öncülüğünde sürüyor.

İşten çıkartılan işçiler adına açıklama yapan Yasemin Okumuş, "vicdan sahibi olan herkesi" dayanışmaya çağırdı.

Frito Lay'ın her geçen gün büyüdüğünü ve pazar payını yükselttiğini söyleyen Okumuş şöyle konuştu. *"Bizi üretimdeki azalma nedeni ile işten çıkarttılar ama fabrika sahasının yanına büyük patates deposu yapıyor. Neden verimliliği en yüksek olan çalışanlar işten çıkartıldı. Neden 17 Ağustos'ta sizi bırakıp memleketlerine kaçanları değil de, o sabah çocuklarını çadırlarda bırakıp işe gelenleri işten çıkarttınız"*

54 işçinin işten çıkarılmasının ardından fabrikada bulunan okuma odasına yerel gazetelerin alınmadığını belirten Okumuş, dışarıda verdikleri mücadeleden içerideki işçilerin öğrenmesinin önüne geçmeye çalışıldığını vurguladı.

KESK Olağanüstü Genel Kurulu üzerine...

KESK 1. Olağanüstü Genel Kurulu 8-9 Ocak'ta Ankara'da Anatolia Kongre ve Gösteri Merkezi'nde yapıldı. Genel kurulun ikinci günü yalnızca seçimlere ayrıldığı gibi ilk gün de genel kurul geç bir saatte (12.00 gibi) başlatıldı. Bunlar bile genel kurula vitrin değişikliğine indirgenmiş biçimsel bir anlam yüklediğinin göstergeleridir.

Bir grup KESK üyesi kadın emekçi tarafından yapılan basın açıklaması ile başlayan genel kurula gruplar adına yapılan konuşmalar ve geç saatlere kadar süren pazarlıklar damgasını vurdu.

Hesaplar var, ilkeler yok!

Bilindiği gibi KESK'i olağanüstü genel kurula zorlayan gelişmeler birbuçuk ay boyunca KESK kamuoyunu meşgul etmiş, bu süreç içerisinde çok sayıda sendikal grup konu ile ilgili açıklamalar yapmıştı. Bu açıklamalara ise iki grup arasındaki "taciz" ve "komplo" söylemlerine dayalı çekişmeler damgasını vurmuştu. Genel kurulda ortaya çıkan tablo ise bu söylemlerin gerisinde politik niyetlerin bulunduğunu göstermiştir. Bir ayı aşkın bir zaman boyunca KESK'i ve kamuoyunu bu söylemlerle meşgul eden ve KESK içerisindeki dinamikleri taraflaşmaya zorlayanların, genel kurulda bu söylemlerini geri bir düzleme çektikleri görülmüştür. **Demokratik Emek Meclisi (DEM)** adına konuşanlar "politik olmayan bir olayın politikleştirildiği" eleştirisini getirmişler, fakat olayın politikleştirilmesinde istifaların ve kendi tutumlarının oynadığı rolü görmezden gelmişlerdir. KESK organlarına konuyu açıklamak yerine istifalar biçiminde kamuoyuna taşımanın KESK'e verdiği zararlar konusunda herhangi bir özeleştirilme DEM, üstelik istifaları "*fedakarlık*" olarak açıklamıştır. **Demokratik Emek Platformu (DEMEP-Yurtsever Emekçiler)** ise komplo söylemini satır aralarına sıkıştırmış, genel kurula ilişkin bildiri dahi çıkarmamış, ilgili dönemde yaptıklarını iddia ettikleri soruşturma ve sonuçlarını paylaşmamış ve üstelik taciz iddiasına muhatap olan Emirali Şimşek'i genel kurul salonuna dahi getirmemiştir. Bu durum DEMEP'in iddiasının arkasında durmadığının ve "komplo" söyleminin politik niyetlere dayandığının açık kanıtı olmuş, üstelik bu dönemdeki tutumlarına ilişkin herhangi bir özeleştirilme de getirilmemiştir. Bu iki grup halen de yaşanan olayların ağır sorumluluğunu taşımaktadırlar ve kamuoyuna dönük özeleştirilme bir açıklama yapma yükümlülükleri orta yerde durmaktadır.

Genel kurulda tutumu ile öne çıkan bir başka grup ise **Kamu Emekçileri Cephesi (KEC)** olmuştur. KEC adına yapılan konuşmalar "devrimcilik", "devrimci hukuk", "anti-emperyalizm" vb. ajitasyonlar üzerinden yürümüş, tüm bu devrimcilik iddiası, esas olanın sorunların "*siyasal yapıların kendi hukukları içerisinde çözülmesi*" olduğu söylemiyle tamamlanmıştır. Bunun anlamı ise "*biz KESK ve sendikaların iç hukukunu değil, gruplar arasındaki hukuku tanıyız*" demektir ki, bugüne kadar çeşitli biçimlerde eleştiri konusu edilen olgunun temel mantığı da burada yatmaktadır. Siyasal ilişkiler temelinde gelişen sorunlarda başvurulacak yöntemleri bu minvalde olmayan ilişkilerde kullanmak, sap ile samanı birbirine karıştırmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. KEC adına yapılan konuşmalarda bu söylemi desteklemek üzere ortaya konulan, ancak bu söylemle tezat oluşturan ve "*kadının beyanı esastır*"

söylemine yanıt verme adına ileri sürülen bir başka öne çıkan söylem ise "*biz kadının beyanını değil, emekçinin beyanını esas alırız*" söylemi olmuştur. Bir olayda "beyan eden veya edilen" değil olayların gerçek mahiyeti esastır ki, sorun bütünüyle olayın gerçek kapsamına ulaşmak için uygulanan yöntem sorunudur. "Emekçinin beyanını esas alırız" söylemi kendi içinde anlamlı görünse bile bu söylemi kullananların "taciz" iddiasını gündeme taşıyan kadının aynı zamanda bir emekçi olduğunu unutmaması, bunun yerine bir grubun açıklamasını (üstelik ötekilerini yok sayarak) esas alması anlaşılır değildir. Peki eğer siyasal gruplar arasındaki hukuk esas ise neden ÖDP Kadın Kolları adına yapılan açıklamalar, DEM'in açıklamaları ve diğer tüm sendikal-siyasal dinamiklerin açıklamaları değil de DEMEP'in açıklamaları kendi başına yeterli görülmüştür? Kısacası KEC aldığı tutum ve söylemleri ile fiilen DEMEP'in savunuculuğu rolünü üstlenmiş, sonraki konuşmalarda durumu toparlamaya dönük olarak "*Emirali Şimşek'i neden getirmediniz, arayın buraya gelsin*" denmesi de durumu kurtarmaya yetmemiştir.

Genel Kurul'da silik bir görünüm içerisinde bulunan **Emek Hareketi'nin (EH)** tutumu ise aslında öne çıkan ve üzerinde durulması gereken tutumlardan biri durumundadır. EH, olağanüstü genel kurula dönük görüş ve önerilerini bildiri haline getirmeyen az sayıdaki gruptan biri olmuş, kürsü kullanmakla yetinmiştir. EH adına yapılan konuşmaların ağırlığı ise "birlik, beraberlik" vb. söylemlere oturtulmuş, yalnızca öğleden sonra yapılan konuşmalardan birinde "*biz siyasetler arasındaki hukuku tanıyız*" söylemine cevap niteliğinde KESK hukukunun işletilmemesi eleştirilmiştir. Bu söylemde ne kadar tutarlı olduğu ise önümüzdeki dönemde MYK'da alacakları tutumla görülecektir. Genel kurulda KESK'in, direnişi sürdürme çabasında olan TEKEK işçilerinin 1 Mayıs'ta Mustafa Kumlu'yu konuşturmamaya dönük tutumlarını kınayan açıklamaya attığı imza yoğun eleştiri konusu olurken, EH bu konuda "hayırhah" tutumunu ve sendika bürokrasisine verilen örtülü desteği sürdürmüştür. Gerek KESK'teki yaşananlar üzerine ve gerekse de TEKEK direnişi karşısındaki tutumlar üzerine "*suya sabuna dokunmamak*" biçiminde eleştirilen tutum ile "*birlik, beraberlik*"

söylemleri arkasına sığınarak, kimseyle ters düşmeden yönetimlerde yer almayı güvence altına alma yolu tutulmuştur.

"Eksen kayması", "doğal doku" ve DSD

Genel kurulda yoğun tartışmalara konu olan ise **Devrimci Sendikal Dayanışma (DSD)** grubu tarafından uzun dönemdir dile getirilen "eksen kayması" ve "doğal doku" tartışmaları olmuştur. DSD, kendilerinin KESK MYK'sında yer almadıkları 2008 genel kurulundan bugüne KESK'te bir eksen kayması olduğunu ve KESK'in doğal dokusunun bozulduğunu ileri sürmekte, bu söylemleri özü itibarıyla de "liberal sol akım" olarak nitelendirdiği DEM'in ve bu grubun izleyicisi olduğu siyasal akımın izlediği siyasal-sendikal çizgi ile ilişkilendirmektedir. DSD bu söylemini genel kurulda döne döne yinelemiş ve bu söylemler üzerine yoğun tartışmaların yaşanmasına kaynaklık etmiştir. Çok sayıda konuşmacı KESK'te eksen kaymasının 90'lı yılların ortalarından itibaren başladığını ve 4688 sayılı yasa sonrasında ise bunun daha da derinleştiğini dile getirmiş, bir konuşmacının "ne eksen, şaftı kaydı" sözü ise KESK'in bugünkü tablosunu özetlemiştir. "Siyasal indirgemecilik" deyimini en çok kullanan grup olan DSD, sendikal hareketin yönelimlerini "*temsiliyet*" noktasına indirgeyerek, siyasal indirgemeciliğinin örneklerini sunmaya devam etmiştir. Kendisini KESK'in doğal dokusu olarak sunmaya çalışan DSD, 2008 öncesini ve KESK'i bugüne getiren zeminleri görmezden gelerek geçmişin olumsuzluklarının üzerini örtme çabasını sürdürmüştür. 17-18 Haziran'larda, 4-5 Mart direnişlerinde kamu emekçilerini yüzüstü bırakıp "evlerine dönmeye" çağırınları ise çok sayıda konuşmacı unutmamıştır. Gerçek şu ki, eksen kayması KESK'ten önce KESK içerisinde (DSD de içinde) etkin rol oynayan sol akımlarda yaşanmaya başlamıştır. Sendikal harekete ilişkin olarak en çok yayın ve değerlendirme çıkaran gruplardan biri olan DSD, sendikalarda aşırı merkezileşmeden, sendikaların yeniden yapılanması ihtiyacından bahsetmekte, ancak bu söylemlerinin altını somut önerilerle dolduramamakta, sorunu genel hatları ile "temsiliyet" sorununa indirgemektedir. Bu özü itibarıyla KESK'te ve sendikalardaki bürokratikleşmeyi "yöneticilerin yönetsel anlayışına"

indirgeyen bir söyleme denk düşmektedir. Sorunun çözümü ise KESK’in “doğal dokusuna” kavuşturulması, daha açık bir ifade ile kendilerinin KESK yönetimlerinde temsil edilmesi olarak sunulmaktadır. Çok sayıda sendikal grubun tabanında olduğu gibi DSD tabanında da “*profesyonelliğin sınırlandırılması*”, “*geniş tabanlı yönetsel organlar*”, “*genel kurul sürelerinin 2 yıla düşürülmesi*” gibi fikirler gelişmekle birlikte, bunlar DSD’nin yeniden yapılanma hedefleri arasına girememektedir.

DSD genel kurulda “eksen kayması” ve “doğal doku” üzerine yürüttüğü tartışmalar bir yana, eleştirilerinin dozajını da ittifak görüşmelerindeki duruma bağlamıştır. Kendi içerisinde çekilme eğiliminin baskın çıkması ile görüşmelerden çekilen DSD adına yapılan “beklentilere uygun bir zemin olmadı” açıklamasından sonradır ki, DSD adına yapılan son konuşmada eleştirilerin yönelimi genişletilmiş, dozajı yükseltilmiştir. Yapılan bu konuşmanın ardından DSD delegeleri salondan ayrılmışlardır.

Kısacası genel kurulda çok sayıda grubun tutumunu yönetim hesapları belirlemiş, sendikal hareketin sorun ve ihtiyaçları tartışılmamış, sınırlı sayıdaki konuşmacı dışında genel olarak eleştirilere dayalı ve eleştirilerin dozajının da yönetim hesaplarına göre şekillendirildiği konuşmalar hakim olmuş, sendikal hareketin geleceğine ilişkin öngörüler ortaya konulmamıştır. Genel kurulda şekillenen ittifak ilişkileri ise sayısal pazarlıklara dayanmış, hiçbir programatik zemin ve hedefler üzerinden şekillenmemiştir. Böylece olağanüstü genel kurul, yalnızca yeni yöneticilerin belirlendiği şekilsel bir platform olarak işletilmiştir.

Sendikal harekette dönüşüm ihtiyacı ve yeni MYK’nın sorumlulukları

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak uzun zamandır sendikal harekette köklü ve devrimci temellerde bir dönüşümün ihtiyaç olduğunu dile getiriyor ve bulunduğumuz her zeminde bu dönüşümün yönüne ilişkin somut öneriler sunuyoruz. Sorunun iki ana yönü bulunmaktadır. Bunlardan birincisi sendikal çizgi ve kapsamlı bir mücadele programının oluşturulması, ikincisi ise sendikalarımızın bürokratik yönetsel ilişkilerden çıkartılarak tabana dayalı bir yapının yaratılmasıdır. Sendikal harekette yaşanan tıkanmayı bu iki temelde ele almayan ve yönetimlerde bulunmaya kendi başına anlamlar yükleyen hiçbir düşünce ve tutum, yaşanan tıkanmanın aşılmasında anlamlı bir rol oynayamayacağı gibi aksine tıkanmanın daha da derinleşmesine hizmet edecektir.

KESK’in ve sendikalarımızın gelip dayandığı nokta, devrimcilik iddiasındaki tüm sendikal dinamiklerin önüne önemli sorumluluklar yüklemektedir. Seçilen KESK MYK’sı da ancak bu sorumlulukları yüklediği oranda sendikal hareketin gelişimine hizmet edebilir. KESK MYK’sının ilk yapması gereken ise KESK’i olağanüstü genel kurula sürükleyen ve KESK hukukunu çiğneyen geçmiş MYK’yı ve cinsel taciz iddiasını disiplin kuruluna taşımak olmalıdır. Bu yapılmadığı ölçüde seçilen KESK MYK’sı taciz ve komplo iddiaları kadar KESK hukukunun çiğnenmesini de aklayan-üzerini örten bir işlev görecektir.

Devrimci, öncü kamu emekçileri olağan genel kurullar sürecinde kapsamlı bir mücadele programının oluşturulması, fiili-meşru mücadele anlayışının hakim kılınması ve sendikaların bürokratik yapıardan arındırılarak yöneticilerin değil geniş tabanlı kurulların-meclislerin yönettiği bir sendikal yapının inşası yönünde ısrar etmeli, tüm ittifak ilişkilerini bu temel üzerinde geliştirmelidirler.

Sosyalist Kamu Emekçileri
13 Ocak 2011

KESK’te genel kurullar...

Yapı-Yol Sen’de genel kurul

Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi 4. Olağan Genel Kurulu 15 Ocak Cumartesi günü Beşiktaş Balmumcu’daki Bayındırlık İl Müdürlüğü toplantı salonunda gerçekleştirildi. İki listenin yarıştığı genel kurulda çarşaf listeye gidildi. Sendikanın İstanbul Anadolu Yakası ve Avrupa Yakası ile Çorlu, Lüleburgaz, Tekirdağ ve Edirne’de bulunan delegeleri genel kurula katıldı.

Genel kurula; Yol-İş İstanbul 1 Nolu Şube yöneticileri, Tüm Bel Sen İstanbul 3 Nolu Şube, BTS İstanbul 1 Nolu Şube, Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası ve Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şube temsilcileri konuk olarak katıldı. Ayrıca Enerji Yapı Yol Sen sürecinde sendikanın yönetici kademelerinde yer almış olan kişiler de genel kurul salonundaydı.

Özelleştirmelere ve güvencesizliğe karşı mücadele

Divanın oluşturulması ve genel kurul gündemlerinin okunmasının ardından emek mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulunuldu. Genel kurulun açılış konuşmasını yapan Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Başkanı **Çetin Dinçer**, kamu emekçileri hareketinin tarihinden Kürt ve Alevi sorunu gibi pek çok noktaya değindi. Konuşmasında, kamu emekçileri ve KESK’in mücadele tarihine vurgu yapan Dinçer, neoliberal politikalarla çalışma yaşamının taşeronlaştırıldığını ve güvencesiz hale getirildiğini ifade etti. Dinçer’in ardından konuk konuşmalarına geçildi.

Genel kurulun öğleden sonraki bölümünde ise faaliyet raporu ve mali rapor okunarak delegeler tarafından oybirliği ile aklandı. Dilek ve temmineler bölümünün ardından seçimlere geçildi.

Sendikanın 3. Olağan Genel Kurulu’nda şube başkanı seçilen Çetin Dinçer ve 2. dönemki şube başkanı Nizamettin Orhan başkanlığında iki listeye girilen genel kurulda çarşaf listeye sandığa gidildi.

151 delegeden 130’unun oy kullandığı seçimde 7 kişilik yönetim kuruluna Kaan Dinç, Emel Altunkaya, Çetin Dinçer, Hasan Onay ve İsmail Yılmaz seçildi.

Üçü de 67 oy olan Nizamettin Orhan, Hakkı Kirsiz ve Mersiye Öztürk arasında yapılacak kura çekimiyle yönetim kurulunda yer alacak iki kişi belirlenecek. Kura çekiminin ardından yeni yönetim kurulunun görev dağılımını önümüzdeki günlerde yapması bekleniyor.

Genel kurulda Kamu Emekçileri Bülteni’nin dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ESM İzmir Şube’de genel kurul

ESM (Enerji - Maden - Sanayi Kamu Emekçileri Sendikası) İzmir Şubesi 4. Olağan Genel Kurulu 15 Ocak Cumartesi günü Bornova TEDAŞ binasında gerçekleşti. Divan seçiminden sonra gündem maddelerine geçildi. Mücadelede yaşamını yitiren emekçiler anısına saygı duruşundan sonra sözü ESM İzmir Şube Başkanı **Alim Murathan** aldı.

İşkollarına ilişkin ayrıntılı bilginin yer aldığı bu konuşmada tarihsel bir döküm yapmanın yanında özellikle özelleştirmeler, taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma saldırılarına değindi. Murathan, taşeronlaştırmalar ve “Torba Yasa” saldırısına dikkat çekti. “Türkiye’de işgüvenceli istihdamın ortadan tamamen kaldırılmaya çalışıldığını, 2001’de ESM’nin 29 kurumda örgütlü ve 7 bin üyesi varken bugün bu sayının 4 binlere düştüğünü belirtti.

Murathan’ın konuşmasının ardından konuklara söz verildi. Maden Mühendisleri Odası, Jeoloji Mühendisleri Odası ve Yapı Yol Sen İzmir Şubesi adına yapılan konuşmalarda birlik ve dayanışma mesajları verildi.

TMMOB ve enerji sektöründeki ilk örgütlenme çalışmalarına katılan bir emekli de söz alarak umutsuz olunmaması gerektiğini vurguladı ve mücadele tarihinden örnekler verdi.

Konuk konuşmalarının ardından faaliyet, denetleme ve mali rapor sunularak oylandı. Raporların oylanmasının ardından Şube Başkanı Alim Murathan şube çalışmalarına ilişkin bir konuşma yaptı. Eksik sayı tamamlanarak seçim gündemine geçildi. 251 delegenin katılma hakkı olan genel kurula seçim saatine kadar gelen sayı 50 ile 60 arasındaydı.

sosyalistkamu.com

KESK MYK’da görev dağılımı

8-9 Ocak tarihlerinde gerçekleştirilen Olağanüstü Genel Kurul’un ardından KESK Yönetim Kurulu ilk toplantısını gerçekleştirdi. KESK Genel Merkezi’nde yapılan toplantıda görev dağılımı da yapıldı.

Genel Başkanlığa Döndü Taka Çınar getirildi.

Genel Sekreterlik görevi Kasım Birtek’e, Mali

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sekreterlik görevi Yaşar Gül’e, Eğitim ve Örgütlenme Sekreterliği Akman Şimşek’e, Kadın Sekreterliği Canan Çalağan’a, Basın Yayın Sekreterliği görevi Hamide Yiğit’e ve Hukuk ve Toplu İş Sözleşmesi Sekreterliği ise İlhami Şahbaz’a verildi.

Tunus'ta halk ayaklanması...

Diktatör devrildi,

Çalışma hakkı elinden alınan üniversite mezunu işsiz genç Muhammed Buazizi'nin kendini yakarak rejimi protesto etmesiyle başlayan eylemler kısa sürede Tunus'un dört bir yanına yayıldı. Devlet terörü ile eylemleri bastırabileceğini sanan kokuşmuş zorba rejimin efendileri, sonlarını hızlandırmak dışında bir şey yapamadılar.

80'e yakın eylemciyi katletmesine, yüzlencesini yaralanmasına rağmen polis, sokakları işgal eden ve günden güne militanlaşan halk hareketi karşısında aceze düştü. "Özel polis ordusu" ayaklanma karşısında yetersiz kalınca, Fransa-İtalya işbirlikçisi diktatör Zeynel Abidin Bin Ali, orduyu da halkın üzerine salmak istedi. Ancak hareketin meşruluğu, kitleselliği ve militanlığı orduda da etkisini hissettirdiği için, askerler halka karşı savaşma emrini yerine getirmediler.

Halk ayaklanması karşısında kurşun işe yaramayınca, tavizler vermeye, ekonomik-demokratik taleplerin karşılanacağını vaat etmeye başlayan Bin Ali, postunu kurtarmayı başaramadı. 23 yıllık diktatör, halk hareketi karşısında ancak bir ay dayanabildi. İşkence ve katliamların merkezi olan İçişleri Bakanlığı'ndan sonra başkanlık sarayına da yönelen halk, diktatörü kaçmak zorunda bıraktı. Fransa'daki efendileri onu kabul etmeyi göze alamayınca, devrik diktatör Bin Ali, Suudi Arabistan'ın ortaçağ kalıntısı Amerikancı rejimine sığınmak zorunda kaldı.

Korku duvarlarının yıkıldığı yerde zorbalığın hükmü yoktur!

Öncekiler bir yana, sadece Bin Ali ile suç ortakları 23 yıldan beri Tunus'ta iktidar dümenini ellerinde tutuyorlardı. Bu, işkence, zorbalık ve cinayetlerle özdeşleşmiş bir devlet, yolsuzluğa batmış,

mafyalanmış gerici bir rejimdi.

İşte Tunus halkı, emperyalist güçler tarafından da desteklenen, IMF ve Dünya Bankası'nın "örnek ülke"si ilan edilen bu diktatörlüğün ağır baskıları altındaydı. Gerici rejim, işçi sınıfı ile diğer emekçileri tam olarak sindirmeyi başaramamış olsa da, son olaya kadar toplumsal hareketi kontrol edebilmişti. Rejimin dört hafta gibi kısa bir sürede yıkılması, devlet zoruyla toplumsal hareketi denetim altına almanın, diktatörlerin alçaltıcı bir çöküşten kurtulmalarına yetmediğini tüm dünyaya göstermiş bulunuyor.

Ayaklanmanın fitilini ateşleyen eylemde, 26 yaşında bir gencin kendini feda etmiş olması, diktatörlüğün baskısı altındaki halkın kısa sürede korku duvarlarını yerle bir etmesini kolaylaştırdı. Ölüm korkusunu yenen genç militan kitleler, zorbalığı hükümsüz kıldı. Diktatörlüğün bekçi köpekleri, ayaklanan halk karşısında aciz birer tetikçi konumuna düştüler. Böylece, 10.5 milyon nüfuslu bir ülkede 200 bin kişilik "özel polis ordusu" ile korunan diktatörlük dört hafta içinde yıkıldı.

"Özgürleşen ve özgürleştiren genç kuşaklar"

Tunus halkı şu an dünyanın en politize, en hareketli halkı durumundadır. Bir ay öncesine kadar zorba bir rejimin egemenliği altında olan bu halk, şu anda dünyanın en "özgür" halklarından biri konumundadır. Bu özgürlüğü direnerek ve bedel ödeyerek kazanmıştır.

El Cezire televizyonunda ayaklanmayı değerlendiren Tunuslu ilerici bir aydın, tarihi önemdeki bu durumu, "özgürleşen ve özgürleştiren genç kuşakların eseri" olarak tanımlıyor.

Ülke nüfusunun yaklaşık yüzde 55'inin 25 yaşın

altında olduğu, ayaklanmanın lokomotifini oluşturan gençlerin rejim tarafından işsizlik, yoksulluk ve geleceksizliğe mahkum edildiği, cesurca ve kararlılıkla direnen bu gençlerin sermayenin, diktatörlüğün ve uluslararası tekellerin sembollerine saldırdıkları göz önüne alındığında, Tunuslu aydının saptaması daha iyi anlaşılır.

Kapitalizmin geleceksizliğe mahkum ettiği genç kuşaklar, sokakları işgal ederek korkuyu yenip özgürleştiler. Ölümü göğüsleyerek yaşlı kuşakları ve Tunus'u diktatörlükten kurtardılar. Başta Arap halkları olmak üzere dünya halklarına, diktatörlüklerin ancak halk ayaklanmasıyla yıkılabileceğini ispatladılar.

Gericiler halkın zaferine çamur atma telaşındalar

Diktatörlüğü yıkan ayaklanmanın, uzun yıllara yayılan neo-liberal saldırılar ile 2008'de patlak veren kapitalizmin küresel krizinin geleceksizliğe mahkum ettiği genç kuşaklarla diğer emekçilerin eseri olduğu ortada iken, bazı gerici güçler bunu "renkli devrimler" kategorisine yerleştirmeye çalışıyorlar.

ABD ve Fransa'nın ayaklanmayı desteklediğini iddia eden gerici takımı, Tunus halkının tarihi önemdeki bu zaferine gölge düşürmeye çalışıyorlar. Oysa Zeynel Abidin Bin Ali diktatörlüğü ABD, Fransa ve diğer AB devletleri ile işbirliği içindeydi. Tunus dün kadar, emperyalist güçler ile uluslararası sermayenin ekonomik tetikçisi olan IMF ve Dünya Bankası'nın "örnek ülkesi" idi.

Örneğin 18 Aralık'ta, yani diktatörlüğün yıkılmasından haftalar önce, IMF'nin "sosyalist" parti kökenli Fransız Başkanı Dominique Strauss-Kahn, Tunus'a yaptığı ziyaret sırasında Ben Ali'yi "başarıları"ndan dolayı kutlamış, diktatörün uyguladığı ekonomi politikasının gelişmekte olan çok sayıda ülke için en iyi model olduğunu vaaz etmişti.

Vurgulamak gerekiyor ki, emperyalistler Bin Ali rejiminin onlarca eylemciyi katletmesini izlemekle yetinmiş, Fransa ise göstericilere biraz daha hoşgörü gösterilmesi gerektiğini söylemişti.

Diktatör kovulduktan sonra kurulacağı ilan edilen "ulusal birlik hükümeti"nin emperyalistler tarafından desteklenmesi de şaşırtıcı değildir. Zira ilan edildiğinde, başbakan ile yedi bakanı kovulan diktatörün suç ortaklarından oluşuyordu. Eylemlere devam eden halkın meşru görmediği, dahası ilan edildiği şekilde kurulmasını da engellediği bu hükümeti desteklemenin halk ayaklanmasını desteklemekle bir alakası yoktur.

Gericiler "renkli devrim" safsatasını uydurmaları, birtakım komplot teorileri ortaya atmaları, tam da ezilen halkların ayaklanmasından duydukları korkudan kaynaklanıyor. Diktatörü kovan ayaklanmanın bir Arap ülkesinde gerçekleşmiş olması korkularını daha da artırıyor. Zira baskıcı rejimle

Sıra diktatörlükte!

yönetilen bir Arap ülkesinde halk ayaklanarak diktatörü kovuyorsa, başka halkların da aynıını yapmaları mümkündür. Ne de olsa kapitalist emperyalist sistem neoliberal saldırıyı küresel çapta icra ediyor. Tunus'ta olduğu gibi her yerde işçiler, emekçiler ve gençler bu saldırının hedefindedirler.

Arap dünyasında bir ilk!

Tunus'taki ayaklanma henüz sonuçlanmış olmasa da, Arap halklarının hafızasına şimdiden "Tunus Halk Devrimi" olarak yerleşmiş bulunuyor. İlerici aydınlar, siyaset bilimcileri ve sokaktaki halklar bu konuda mutabık görünüyorlar.

Korkularıyla sessizliğe gömülen gerici Arap rejimlerinin şefleri de aynı fikirde olmalılar. Kovulan diktatör Zeynel Abidin Bin Ali'nin akıbetine bakarak kendi geleceklerini görüyorlar. Nitekim Mısır'ın Şarm el Şeyh kasabasında toplanan Arap Birliği Devlet Başkanları, "gençlere yardım fonu" oluşturduklarını ve bu fona 4 milyar dolar aktaracaklarını ilan etmiş bulunuyorlar. Bazı Arap ülkeleri ise temel gıda maddelerinin fiyatlarında indirime giderek, olası patlamaların önünü almaya çalışıyorlar. Bu arada uzmanlarını Tunus'ta yaşananları araştırmakla görevlendiren Arap rejimlerinin şefleri, olası bir halk ayaklanmasını bastırmanın yollarını da arıyorlar.

Tunus'ta gelişen süreci heyecanla karşılayan Arap halkları ise, özgürleşmenin Tunus halkının yolundan gitmekle mümkün olabileceğini görmüş bulunuyorlar. Diğer gerici rejimlerin şeflerini asıl korkutan da halklarda oluşmaya başlayan bu bilinçtir.

Vurgulamak gerekiyor ki, diktatörlüğün birçok kurumu henüz dağıtılmamış olsa da (Tunus halkı diktatörlüğün tüm kurumlarıyla tasfiye edilmesi talepleriyle halen sokaklarda), şu kesindir; ayaklanan Tunus halkı büyük bir zafer kazanmıştır. İlk kez bir Arap ülkesinde ayaklanan halk, diktatörlüğü devirmiştir. Bu zafer Arap halkları için olduğu kadar, tüm ezilen halklar için de esin kaynağı olacaktır.

Arap halklarının ezici çoğunluğu Tunus halkıyla aynı kaderi paylaşıyor. Neoliberal saldırıların bilinen sonuçları olan işsizlik, yoksulluk, sefillik, geleceksizlik gibi belaları baskıcı rejimler tamamlıyor. Dolayısıyla rejimin efendilerinin korkması şaşırtıcı değil.

Her ülkenin nesnel koşulları, mücadele gelenekleri farklı olsa da, Arap halklarının neoliberal saldırılara, işsizlik, yoksulluk, sefalet ve zorbalığa karşı direniş geçmelerinin nesnel koşulları mevcuttur. Bunun farkında olan egemenler de karşı tedbirler almak için şimdiden alarma geçmiş bulunuyorlar.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da yeni bir dönemin kapıları açıldı

Diktatörlüğü yıkan Tunus'taki ayaklanmanın diğer

ülkelere de sıçrayıp sıçramayacağı etrafında başlayan tartışmalar devam ediyor. Tunus ve Cezayir'in ardından Mısır ve Yemen gibi ülkelerde de işsiz gençlerin kendini yakma eylemlerine girişmesi, tartışmaları körüklüyor.

Tunus'ta yaşananların "domino etkisi" yaratarak diğer Arap rejimlerinin de yıkılmasına yol açacağı söylemi abartılı olsa da, Arap dünyasında yeni bir dönemin başladığından kuşku duymamak gerekir.

Kapitalizmin küresel krizinin yıkıcı etkisinin daha sert yaşanması, baskıcı rejimlerin yolsuzluklara batmış olması, emperyalist güçlerin bu ülkeleri kurtarmak için milyar dolarlar akıtmayacak olması, Arap dünyasında sınıf çatışmalarının sertleşmesini kaçınılmaz kılıyor. Şimdiden işsizlik, yoksulluk, gelir dağılımındaki adaletsizlik, servet-sefalet kutuplaşması, rejimlerin baskıcı ve yolsuzluğa batmış olduğuna dair tartışmalar Arap halklarının gündemine girmiş bulunuyor.

Tablo böyle iken, Tunus halkının diktatörü devirmiş olması bu coğrafyada yeni bir dönemi başlatmıştır. Zira bu örnek birleşmenin, birbirine güvenmenin, korkuyu yenmenin, zorba bir rejimi devirmenin mümkün olduğunun çarpıcı bir kanıtı olmuştur. Ancak Latin Amerika'da görülebilen bu olayın, zaten Hugo Chavez'e hayran olan Arap halklarında yankısı büyük olacaktır.

Halkın zaferini bozguna uğratma çabaları

Bin Ali rejiminin kalıntıları ile diğer düzen partileri, "ulusal birlik hükümeti" kurduklarını ilan ederek ayaklanmanın önünü kesmeye çalıştılar. Ekonomik, sosyal, siyasal alanlarda büyük reformlar vaat eden söz konusu hükümet, ayaklanan halkın taleplerini karşılayacağını iddia etti. Bu plana göre rejim, belli tavizler vererek yoluna kaldığı yerden devam edecekti.

Ancak durumun farkında olan gençler, işçi ve emekçiler, Tunus İşçileri Komünist Partisi (TİKP) ile bazı siyasal güçler, bu oyunu iki günde boşa düşürdüler.

Diktatörlüğün suç ortaklarını tümünün tasfiye

edilmesini talep eden Tunus halkı, çalışma ve onurlu yaşam koşullarının sağlanmasını, demokratik hak ve özgürlüklerin tanınmasını, diktatörlüğü yıkan halkın taleplerini gerçekleştirecek bir hükümetin kurulmasını talep ediyor.

Eylemlere devam eden halk, sınırlı tavizlerle ayaklanmayı geçiştirme manevrasını boşa düşürdü. Nitekim, Bin Ali'nin suç ortağı Muhammed Gannuşi'yi başbakan ilan eden "ulusal birlik hükümeti"ne katılmayı kabul eden Tunus Genel İşçiler Birliği ile bazı partiler, halen sokaklarda olan halkın baskısı sonucu geri adım atmak zorunda kaldılar.

Mahalle komitelerinde örgütlenen halkın iradesinden korkan Bin Ali rejiminin kalıntıları ile bazı düzen partileri, ilk adımda başarısız olsalar da geçici bir hükümet kurma çalışmalarını sürdürüyorlar.

Ayaklanma sürecinde belirgin inisiyatifi olan devrimci bir partinin olmaması, düzen güçlerinin işini kolaylaştıran en önemli etmendir. Buna karşın diktatörlüğü yıkmış bir halkı bir takım haklar vaat ederek kandırmak da artık olası değil. Sokakları terk etmeyen halkın diktatörlük kalıntısı güçlerin tasfiyesi konusunda gösterdiği ısrar da bunun göstergesi.

Hareketin temel ihtiyacı devrimci öncü partidir!

Kendiliğinden bir halk hareketi olarak patlak veren, ekonomik-demokratik hak talepleriyle başlayan, buna rağmen dört hafta içinde zorba bir rejimi yıkacak noktaya sıçrayan hareket, yazık ki halihazırda öncü devrimci bir partiden yoksun görünüyor. Bu temel eksiklik, sistemi yıkacak devrimci bir programdan da yoksun olmak anlamına geliyor.

Hareketin bu zayıflığı, hem eski rejimin kalıntılarını hem diğer düzen partilerini hem de emperyalist güçleri rahatlatıyor. Eğer hareket devrimci bir partinin inisiyatifine geçmiş olsaydı, olaylar başka bir biçimde seyrederdi. Tunus'taki düzen güçleri ile emperyalistler belirgin bir saldırganlık içine girerlerdi.

TİKP'nin ayaklanmanın patlak vermesinden sonra belli bir rol oynadığı, "ulusal birlik hükümeti" oyununa karşı aktif bir mücadele yürütmeye devam ettiği, yanısıra siyasi polis in dağıtılması, katliam yapanların yargılanması, kurucu meclisin kurulması, işçi ve emekçilerin taleplerini temel alan yeni anayasanın hazırlanması gibi talepleri yükselttiği, partinin temsilcileri tarafından ifade ediliyor.

Ancak TİKP, verili koşullarda, ayaklanan halka önderlik edip sürecin inisiyatifini ele alabilecek gibi görünmüyor. Bu da öncü devrimci parti ihtiyacının halen yakıcılığını koruduğuna işaret ediyor.

Tunus'ta halk hareketinin bu temelli zaafına rağmen halk halen sokakları terk etmiş değil. Mücadele devam ediyor. Tunus'ta iktidar ve irade mücadelesinin devam ettiği, her an yeni gelişmelerin yaşanabileceği bir süreç işlemektedir. Çıkış yolu arayışında olan hareket, ileri çıkma potansiyelleri de taşımaktadır.

Tunus'ta sınıf mücadelesi kritik eşikte...

“Diktatör devrildi, diktatörlük yerinde duruyor”

Tunus'ta sosyal bir ayaklanmanın sonucunda ülkeden kaçmak zorunda kalan Cumhurbaşkanı Bin Ali'nin ardından ülkenin geleceği belirsizliğini koruyor. Bugün yanıtlanması gereken soru, ayaklanma tüm sonuçlarına ulaşacak mı, yani diktatörden sonra burjuva diktatörlüğü yıkılacak mı, yoksa düzen yeniden mi kurulacak? Halihazırda gelişmeler bu ikincisinin yaşama geçirilmekte olduğunu gösteriyor.

Hem de bu, en kaba biçimde yapılıyor. Öyle ki; Bin Ali rejiminin tüm kalıntıları yeni kurulmakta olan hükümetin de ana omurgasını oluşturuyor. Hükümet de yine eski hükümet partisi olan Anayasal Demokratik Birlik Partisi (RCD) tarafından kuruldu. Göstermelik olarak da liberal bazı parti ve sendikalardan kişilere de hükümette yer verildi. “Milli birlik hükümeti” adı verilen bu hükümeti kuran Anayasal Demokrat Birlik Partisi'nin (RCD) lideri Muhammed Gannuşı tam 12 yıl boyunca Bin Ali'nin gölgesinde başbakanlık etmiş olan bir kişi. Bu parti ayrıca hükümette içişleri, dışişleri ve maliye gibi tüm temel bakanlıkları da almış durumda.

Koltuklar paylaşıldı

Halk ayaklanmasını bastırarak düzeni yeniden kurmakla yükümlü olan bu hükümete katılan partilerden İlerici Demokratik Parti'nin lideri Necip Çebi Kalkınma Bakanı olurken, sosyal-demokrat Demokratik Emek ve Özgürlükler Forumu lideri Mustafa Cafer'e de Sağlık Bakanlığı koltuğu verildi. Diğer bir “solcu” lider Ahmet İbrahim'e ise Eğitim Bakanlığı münasip görüldü. Doğal olarak komünist ve devrimci iddialar taşıyan parti ve gruplar ise hükümetten dışlandı. Bu arada hükümette yer almak isteyen İslamcı Nahda hareketinin lideri Raşid el Gannuş'un hükümete katılma isteği de reddedildi.

Belirtmek gerekir ki, emekçiler ayağa kalkana kadar Bin Ali rejiminin arkasında duran emperyalistler, halk ayaklanmasının ardından Bin Ali'ye sırtlarını dönerken, düzenin yeniden kurulmasını da hararetle destekliyorlar.

Boşluğu burjuva siyasal güçler dolduruyor

Tunus'taki bu siyasal tablo, kapitalist sömürü düzeninin bugüne kadar temel dayanağı olan kokuşmuş Bin Ali rejimine başkaldıran emekçi yığınların, rejimi devirmekle birlikte düzeni değiştirmek için iktidarı alabilecek siyasal örgütlülüğe sahip olamamaları gerçeğine işaret ediyor. Bu nedenle de bugün için ortada duran iktidar boşluğunu örgütlü olan burjuva siyasal güçler dolduruyor.

Fakat bu yine de düz bir süreç olarak ilerlemeyecektir. Çünkü kokuşmuş Bin Ali rejimine başkaldıran emekçiler büyük ölçüde durumun farkında. Büyük bedeller ödeyerek Bin Ali'yi kovduktan sonra onun koltuğuna yeni Bin Aliler'in geldiğini görüyor, bundan dolayı da sokakları terk etmiyor. Gösterilerde de bu bilincin bir ifadesi olarak “Diktatörlük partisi defol”, “Devrim devam ediyor. RCD defol” gibi sloganlar atılıyor. “Biz sahte demokrasi için isyan etmedik. Sahte muhaliflerle

hükümet istemiyoruz” şiarını yükselterek sokakları terk etmeye niyetlerinin olmadığını ortaya koydular.

Ayrıca sosyalist ve komünist siyasal güçler de mevcut siyasal koşulları büyük ölçüde doğru biçimde tanımlıyorlar. Örneğin halihazırda Paris'ta sürgün hayatı yaşayan muhalif solcu lider Munsif Marzuki şöyle konuşuyor: “90 kurban, dört aylık devrim bunun için mi? Bu maskaralık. Tunus daha fazlasını hak ediyor. Birlik hükümeti sadece lafta, çünkü bu kabine diktatörlüğün partisinin üyeleriyle oluşturuldu. Tunus İşçileri Komünist Partisi lideri Hammami ise geçtiğimiz günlerde verdiği demeçte, “Diktatör devrildi, diktatörlük yerinde duruyor” biçiminde konuşmuştu.

Ancak emperyalistlerin ve burjuvazinin iktidarı vermeye niyeti yok, bu nedenle de Bin Ali devrilene kadar harekete geçmeyen ordu, namlularını emekçi halkın üzerine doğrultarak hareketin önüne geçmeye çalışıyorlar. Emekçi halk isyanını sahte demokrasiyle olmazsa silahlarla bastırmak istiyorlar.

Emekçiler sonuna kadar gitmeli

Sonuç olarak, Tunus'ta kendiliğinden bir biçimde ayaklanan emekçi halk diktatörü ülkeden kovdu, ancak henüz bu yaşanılanı devrim olarak tanımlamak mümkün değil. Devrim için emekçilerin sonuna kadar gitmeleri, ayaklanmanın nedeni olan işsizlik ve yoksulluğun kaynağı olan kapitalizmi ortadan kaldırmak üzere burjuva diktatörlüğünü yerlebir ederek kendi iktidarlarını kurmaları gerekiyor.

Şu durumda emekçiler içerisinde dinci gericiliğin etkisi büyük ölçüde silinirken, sol hareketler ise oldukça güçlü bir durumda. Ancak önemli olan devrimi gerçekleştirebilecek güç ve kapasitedir. Bugün ise en azından ortada bu güç ve yetkinlikte bir parti görünmüyor.

Diğer taraftan Tunus emekçi halkının ayaklanması bastırılrsa dahi, bu ayaklanma başta bölge olmak üzere dünyadaki sosyal mücadelelere ilham olmaya devam edecektir. Emperyalistlerin ve burjuva diktatörlüğün istikrarını bozması için, <https://rantey.org>

Tunus domino etkisi yaptı...

Tunus'ta üniversite mezunu bir seyyar satıcının belediye önünde kendisini ateşe vermesiyle başlayan isyan çevre ülkelere de sıçradı.

Mısır'da bir kişi kendini yaktı

Mısır Meclisi önünde gerçekleştirilen eylemde yanan göstericinin akıbeti konusunda net bilgi verilmedi. Mısırlı protestocu, Kahire'de meclis binası önünde araçtan inmeden önce üzerine benzin döktü ve iner inmez de kendini yaktı.

Yemen'de eylem

Yemen'in başkenti Sana'da 16 Ocak günü yaklaşık bin öğrenci Araplara “liderlerine” isyan etme çağrısı yaparak Sana Üniversitesi'nden Tunus Büyükelçiliği'ne yürüdü. “Arap dünyasının korkak ve düzenbaz liderlerine karşı” devrim şiarının yükseltildiği eylemde öğrenciler, Yemen'in 32 yıllık Cumhurbaşkanı Ali Abdullah Salih'i kast ederek “Devrilmeden bırak” pankartı açtı.

Cezayir'de bir işsiz kendini yaktı

Tunus'un ardından işsizlik ve hayat pahalılığını protesto eden binlerin gösterilerine ev sahipliği yapan Cezayir'de bir kişi kendini yaktı.

Muhsin Buterfif, Bukhadra şehrinde iş ve ev istemek için belediye başkanıyla görüştüktan sonra üzerine benzin dökerek kendisini ateşe verdi. Ağır derecede yanan Buterfif hayatını kaybetti.

Buterfif'in ölümü üzerine, başkent Cezayir'in 700 kilometre doğusundaki Tebessa vilayetine bağlı şehirde protesto gösterisi yapıldı. Vali ise gösterilerin daha fazla yayılmasına engel olmak ve bunun Tunus'taki gibi bir isyana dönüşmesini engellemek için belediye başkanını görevden aldı.

Eylemler Ürdün'e sıçradı

Başkent Amman, kuzeydeki İrbid ve güneydeki Diban kentlerinde binlerce kişi 15 Ocak günü protesto eylemlerine katıldı.

Hafta başında Ürdün hükümeti Tunus'taki gösterilerin ülkeye sıçrama ihtimaline karşı bazı “tedbirler” almış, akaryakıt ve temel gıda fiyatlarını aşağı çekmişti. Fakat bu önlemler halkın sokağa dökülmesine engel olamadı. İşçi sendikaları tarafından düzenlenen gösterilere binlerce kişi katılırken siyasi partiler de eylemde yer aldı.

“Ürdün sadece zenginlerin ülkesi değil. Ekmeğimizden elinizi çekin. Açlık ve öfkemizden korkun” pankartı dikkat çekerken, eylemlerde yüksek enflasyon, işsizlik ve yoksulluğa karşı talepler yükseltildi. Samir Rifai hükümetine istifa çağrısı yapılarak “Rifai hükümeti istifa!”, “Birleşin, çünkü hükümet sizi yemek istiyor!” ve “Yakıt fiyatını yükseltin, cebinizi doldurun!” sloganları atıldı.

KCK davasında ikinci perde...

Kürt halkı ‘özgürlük’ için alanlarda!

Kürt siyasetçilerinin yargılandığı KCK davasının ikinci perdesi 13 Ocak günü Diyarbakır’da görülen 15. duruşmayla başladı. Duruşma için adliye binasına getirilen tutuklu Kürt siyasetçileri, adliye önünde bekleyen binlerce kişi tarafından karşılanırken DTK tarafından İstasyon Meydanı’nda düzenlenen demokratik özerklik mitingine onbinlerce kişi katıldı.

DTK Eşbaşkanı Ahmet Türk, Kürt siyasetçilerine geri adım attırmak istendiğini belirterek, *“Halkımız kimliğini, dilini ve demokratik özerkliği istiyor. Bilinmeyen bir dil demek bize ve halkımıza hakarettir. Bunu kınıyoruz”* dedi. Türk’ün konuşmasının ardından onbinlerce kişi, Kürt siyasetçilerinin yargılandığı Diyarbakır Adliyesi’ne doğru yürüyüşe geçti.

Adliye önünde saldırı

Alkış ve sloganlarla tutuklulara destek veren kitle içerisinde BDP yöneticileri, ilerici, devrimci kurumların temsilcileri ve Avrupa’dan duruşmayı izlemek için gelen delegasyon da yer aldı. Dışarıdaki kitlenin coşkulu karşılamasına tutuklular da ring araçlarından zılgıtlar çekip zafer işareti yaparak karşılık verdiler.

Polis adliye binasını yoğun abluka altında tutarken, adliye önündeki kitlenin dağılması üzerine polis gaz bombaları ile saldırıda bulundu. Saldırıya taşlarla karşılık verilmesi üzerine çatışmalar adliye çevresine yayıldı.

Kürtçe savunmaya engel

Duruşmaya katılanlar arasında BDP Eşbaşkanları Selahattin Demirtaş, Gültan Kışanak, DTK Eşbaşkanları Ahmet Türk, Aysel Tuğluk, BDP Milletvekilleri Akın Birdal, Nezir Karabaş, Sevahir Bayındır, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve Avrupa’dan gelen gözlemciler yer aldı.

15. duruşmada Kürtçe savunma yapmak isteyen Kürt siyasetçilerinin konuşmaları mikrofon kapatılarak engellenmek istendi. Önceki duruşmalarda Kürtçe’yi anlaşılmayan dil ilan eden bu kez “Anladığım kadarıyla Kürtçe konuşuyorsun” dedi.

Geçtiğimiz aylarda görülen davanın ilk duruşmalarına tutuklananların Kürtçe savunma talepleri damgasını vurmuştu. Siyasal bir mücadele arenasına dönen davada mahkeme heyeti de, devletin inkarcı çizgisine sahip çıkarak Kürtçe savunma taleplerini reddetmişti.

Kürt halkı alanlara çıktı

13 Ocak günü Kürt halkı sokaklara çıkarak Kürt siyasetçilerinin serbest bırakılmasını istedi. Eylemlerde Kürt halkının meşru hak ve talepleri dile getirildi. Bazı ilçelerde esnaf kepenklerini açmayarak protesto eylemlerine destek verdi.

Bingöl’de başlayan açlık grevi kitlesel basın açıklaması ile sona erdi. Yürüyüş yapılarak basın açıklaması gerçekleştirildi.

Urfa Kent Konseyi Girişim Komitesi, ‘Kürt sorununa demokratik çözüm’ deklarasyonu yayınladı. Sabah saatlerinden itibaren Topçu Meydanı’nda toplanan binlerce kişi, müzik eşliğinde halaylar çekti. Kitle Karakoyun İş Merkezi’ne kadar yürüdü.

Siirt Demokratik Kadın Özgür Kadın Hareketi

(DÖKH) Siirt Belediyesi önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasından önce BDP il binasının önünde bir araya gelen binlerce kişi, açılan pankartlar ve atılan sloganlar eşliğinde Siirt Belediyesi’ne doğru yürüyüşe geçti.

Nusaybin’de BDP İlçe binası önünde bir araya gelen binlerce kişi, hükümet konağına doğru yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kızıltepe ilçesinde de kepenkler kapatılırken, fırın, eczane ve seyahat firmalarının açık olduğu görüldü.

Şırnak BDP il binası önünde bir araya gelen bine yakın kişi Cumhuriyet Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti.

Şırnak’ın **Cizre** ilçesinde kepenk kapama eyleminin ardından toplanan kitleye polis gaz bombası ve tazyikli suyla saldırdı. Polislere göstericiler de taşlarla karşılık verdi.

BDP **Hakkari** İl binası önünde bir araya gelen çok sayıda kişi, buradan belediye önüne kadar yürüdü. Basın açıklamasının ardından sloganlar eşliğinde Dağgöl Mahallesi’ne doğru yürüyüşe geçen kitleye polis gaz bombası ve tazyikli suyla müdahalede bulundu. Kitlenin taşlarla karşılık verdiği müdahale, kitlenin dağılmasıyla son buldu.

Manisa’da BDP Salihli İlçe Örgütü, ilçe binasında basın toplantısı düzenledi.

İstanbul’da BDP Beyoğlu İlçe Örgütü de, Çukur Mahallesi’nde oturma eylemi başlattı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı oturma eylemi akşama kadar devam etti.

Dersim’de Sanat Sokağı’nda bir araya gelen binlerce kişi, Kürtçe’nin Kürmanci ile Zazaki lehçesinde yazılı yüzlerce afiş taşıdı.

Mersin’de yürüyüş gerçekleştiren yüzlerce kişi BDP Akdeniz İlçe Teşkilatının bulunduğu Şevket Sümer Mahallesi’nde polis saldırısına maruz kaldı. Bunun üzerine göstericiler de Siteler Polis Merkezi önünde polislerle taş ve molotoflarla yanıt verdi.

Kürt halkı inkarcılığa karşı alanlardaydı

Ağrı, Hakkari ve İstanbul’da BDP’nin çağrısıyla alanlara çıkan Kürt emekçileri, Kürt siyasetçilere dönük yargılama terörünü ve duruşmalardaki Kürtçe yasağını protesto ettiler.

Taksim’de kitlesel yürüyüş

16 Ocak günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen yaklaşık 3 bin kişi, üzerinde Kürt siyasetçilerin Diyarbakır Adliyesi’ndeki kelepçeli fotoğraflarının bulunduğu “Dil yaşamdır kelepçe vurulamaz” yazılı pankart ile Taksim Meydanı’na yürüdü. Burada ilk olarak BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Mustafa Avcı söz aldı. KCK davasının tam bir işkenceye ve tiyatro gösterisine çevrildiğini vurguladı. Ardından Sebahat Tuncel kitleye seslendi. KCK davasını sonuna kadar takip edeceklerini ve hiçbir şeyden geri adım atmayacaklarını söyledi.

Açıklamanın ardından eylem kitlenin Tarlabası’nda bulunan BDP il binasına yürümesiyle devam etti. Sloganlarla yürüyen kitleye gaz bombaları ve tazyikli su eşliğinde polis saldırısı gerçekleştirilirken, cadde üzerinde ve ara sokaklarda sert çatışmalar yaşandı. Dolapdere civarında da çatışmalar sürerken, eylemcilere su sıkma için getirilen itfaiye aracı molotof atılarak yakıldı. Olaylarda toplam 20 kişi gözaltına alındı.

Doğubayazıt’ta protesto

BDP Doğubayazıt ilçe binası önünde toplanan kitle, “Em perwerdahiya zimanê zikmakê dixwazin!- (Anadilimizde eğitim istiyoruz!)” pankartı ile Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Belediye Meydanı’nda bulunan insan hakları anıtı önüne yürüdü.

DYG adına basın açıklamasını Özcan Özer yaptı. KCK davası kapsamında yargılanan yurtseverlerin anadilde yapmak istedikleri savunmalarının engellendiğine vurgu yapan Özer, mahkeme başkanının Kürt halkının anadiline hakaret ettiğini söyledi.

Açıklamanın ardından alanda temsili olarak Kürtçe dersi verildi.

Hakkari’de polis terörü

Hakkari’de “İki dilli yaşama” kampanyası kapsamında DYG tarafından gerçekleştirilen kitlesel eylemde Kürt gençliğinin devletin imha ve inkar politikalarına dönük öfkesi öne çıktı.

BDP Hakkari il binası önünde toplanan yaklaşık 5 bin kişi, “Em perwerdehiya zimanê dayikê dixwazin! - (Kendi dilimizde eğitim istiyoruz!)” pankartı ile belediye binasına yürüdü.

Bölgedeki esnafın büyük bölümünün kepenk kapatarak destek verdiği yürüyüşün ardından DYG adına Serkan Yiğit basın açıklaması gerçekleştirdi. Kürt halkının hiçbir şekilde anadilde eğitim hakkından vazgeçmeyeceğine vurgu yapılan açıklamada, Kürtlerin yaşadığı coğrafyada Kürtçe’nin resmi ve eğitim dili olması ve ana okulundan üniversiteye kadar birinci dil olması gerektiği söylendi.

Basın açıklamasının ardından yürüyüşe geçen kitleye polis gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Saldırıya taşlarla karşılık veren gençler ile polisler arasında yoğun çatışmalar yaşandı.

Katledilişinin 4. yılında Hrant Dink anıldı...

“Katillerden hesap soruluncaya dek!..”

Genel yayın yönetmenliğini yaptığı Agos gazetesinin Şişli’deki binası önünde 19 Ocak 2007 tarihinde katledilen **Hrant Dink**, ölümünün 4. yıldönümünde anıldı.Devlet eliyle gerçekleştirilen cinayet, üzerinden 4 yıl geçmesine rağmen aydınlatılmadı. Fakat binler Hrant’ı “Yaşasın halkların kardeşliği” şiarıyla sahiplenerek alanlardaki yerini alıyor ve katillerden hesap sorma çağrısını yükseltiyor.

Binler Agos önünde buluştu

Agos önünde gerçekleştirilen anma için saatler öncesinde toplanılmaya başlandı. Halaskargazi Caddesi’nin trafiğe kapatıldığı anmada binlerce kişi sloganlarla Hrant Dink’in katillerinin açığa çıkartılmasını istedi. “Hepimiz Hrant’ız hepimiz Ermeni’yiz!”, “Hrant için adalet için!” sloganlarının yanı sıra “Katil devlet hesap vercek!” sloganı da öfkeli bir biçimde atıldı.

Agos Gazetesinin binasına “4 Yıldır Yüzleri Yok Yüreklere Yok”, “4 Yıldır Hrant Yok” ve Hrant Dink’in fotoğrafının yer aldığı pankartlar asıldı.

Sendikalar, demokratik kitle örgütlerinin temsilcilerinin yanı sıra ilerici ve devrimci güçler de Agos önündeki anmada yerini aldı. Çok sayıda aydın, yazar ve sanatçı da katledilişinin 4. yılında Hrant Dink için Agos önündeydi.

Detay Müzik’in önünde Hrant’ın anısına karanfiller bırakıldı. Agos önündeki kitlenin sayısı her geçen dakika daha da arttı.

Canlı yayın araçları Agos karşısında konumlandı. Bekleyiş sırasında Türkçe ve Ermenice türküler çalındı. Agos binasından konuşmalar yapıldı. Dava süreci hakkında bilgilendirmenin yapıldığı konuşmalarda her yıl binlerce kişinin Hrant Dink’i sahiplenmek için alanlarda olduğu söylendi.

“Toplumsal Bellek Platformu” adına kitleye seslenen Abdi İpekçi’nin kızı Nükhet İpekçi şunları söyledi: “*Bu tür cinayetleri artık siyasi cinayet, linç, katliam gibi sözlerle tanımlamayacağız. Çünkü var olan yasalar şimdilik yetersiz kalsa da, bunların insanlığa karşı işlenmiş suçlar kapsamına girdiğini biliyoruz.*”

Tek tek cinayetlerin peşinde olmadıklarını dile

getirdi ve konuşmasını “Hrant için adalet için” sözleriyle bitirdi.

Agos önünden ayrılan ilerici ve devrimci güçler sloganlarla Taksim Meydanı’na doğru yürüdü.

Binlerce kişi Taksim’deydi

Taksim Meydanı’nı da toplanan binlerce kişi “Hepimiz Hrantız hepimiz Ermeniyiz!” sloganıyla yürüdü.

Taksim Tramvay Durağı’nda 19.00’da toplanan kitle “Hrant’ın hesabını soracağız! / AKA-DER, Alinteri, BDP, BDSP, Devrimci Öğrenci Birliği, EHP, Ekim Gençliği, Emek Gençliği, EMEP, Emek ve Özgürlük Cephesi, ESP, Gençlik Muhalefeti, Kaldıraç, Nor Zartonk, Öğrenci Muhalefeti, Partizan, Sosyalist Demokrasi İçin Yeniyol, Sosyalist Parti, Sosyalist Umut, Yeni Demokrat Gençlik” pankartı arkasında Galatasaray Lisesi önüne meşaleli yürüyüş gerçekleştirdiler. Binlerce kişinin katıldığı yürüyüşte coşkulu sloganlar atıldı.

Galatasaray Lisesi önünde Mihran Tomasyan Ermenice yazılan basın metnini okudu. Ardından Ruhan Mavruk’un Türkçe okuduğu açıklamada, Hrant Dink’in katledilişinin unutturulamayacağı belirtildi. Mavruk, “*Uğur Kaymaz’ı yaşından fazla kurşunla, Ceylan Önkol’u sahibinin bir türlü bulunamadığı havan topuyla, Metin Göktepe, Engin Çeber, Alaattin Karadağ, Aydın Erdem, Şerzan Kurt ve daha nicesini polis şiddeti ve işkenceyle katleden, binlercesini gözaltında kaybeden devlet ve devletin paramiliter güçleriydi*” dedi.

Hrant Dink’in katledilişinden önce katliama nasıl ortam hazırlandığı ve sonrasında yaşanan gelişmeleri anlatan Mavruk, Hrant Dink’e yapılan saldırının sadece ona değil Hrant Dink şahsında bu topraklarda yaşayan tüm halklara yapılmış bir saldırı olduğunu belirtti. Bu 4 yıl içerisinde yapılması gereken soruşturmanın devlet ve onun yürütme organı AKP tarafından engellendiğini belirten Mavruk, hükümetin öğrencilere, emekçilere, devrimcilere ve kadınlara yönelik saldırılarının devam ettiğini ifade etti.

Açıklama “*Bu topraklarda yaşayan halklar olarak her türlü sömürsüz ve topraklı bir yaşamı istiyoruz*”

kaldırmış bir dünya tahayyülümüz olduğunu bir kez daha duyuruyoruz. Kalettiğiniz her emekçinin, her kadının, her öğrencinin, her devrimcinin, her masumun hesabını soracağız! Hrant’ın hesabını soracağız!” sözleriyle son buldu.

Grup Emeğe Ezgi ve Bandista da ezgileriyle eyleme destek verdiler.

Ankara’da polis barikatı aşıldı

Hrant Dink’i anmak için bir araya gelen kitle, Yüksel Caddesi’nde toplanmaya başladı. Ardından Adalet Bakanlığı’nın önüne yürüyüşe geçmek isteyen kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. Kitlenin bulunduğu yerde basın açıklamasını yapmasını söyleyen polise “Barikat açılın yürüyüş başlasın!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!” sloganlarıyla, Ermenice ezgilerle ve akışlarla yanıt verildi. Kitle kararlılığını sergileyerek gür sloganlarla beklemeyi sürdürdü. 1 saatlik bekleyişin ardından kolluk güçleri barikatı kaldırarak kitlenin yürütmesine izin verdi.

Sloganlarla Adalet Bakanlığı’nın önüne gelen kitle buraya siyah çelenk ve altı delik bir ayakkabı bıraktı. Açıklamadan önce Hrant Dink ve devrim şehitleri anısına saldı duruşu gerçekleştirildi. Önce Ermenice ardından Türkçe en son ise Kürtçe basın açıklaması okundu.

Açıklamada, Hrant Dink cinayetinin devletin bilgisi dâhilinde olduğu belirtildi. Taş atan çocuklar hapiste yatmaya devam ederken Hrant’ın katili Ogün Samast’ın çocuk kategorisine sokulup salıverilmek istendiği vurgulandı.

Eylemi Ankara Düşünce Derneği Girişimi, AKA-DER, Alinteri, BDP, ÇHD Ankara Şubesi, Devrimci Yolda Özgürlük, DHF, Devrimci 78’liler Federasyonu, ESP, EHP, Kaldıraç, Mücadele Birliği, SDP, Sosyalist Parti, Sosyalist Gelecek, 78’liler Girişimi, Partizan, Toplumsal Özgürlük Platformu örgütledi. BDSP ile birçok devrimci ve ilerici kurum eyleme destek verdi.

Eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı.

İzmir’de binler yürüdü

Konak YKM önünde toplanan kitle coşkulu sloganlarla Hrant Dink’in katillerinden hesap sorma çağrısını yükseltti. Bekleme sırasında katliamı teşhir eden konuşmalar yapıldı. Hrant’ın katilinin devlet olduğu aynı katillerin Muğla’da üniversite öğrencisi Şerzan Kurt’un katili olduğu söylendi.

Kitle eski Sümerbank önüne kadar yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasını Hrant’ın Arkadaşları adına Rezzan Karakurt okudu. Karakurt, katillerin hala serbest olduğunu vurguladı.

Ermeni kırımından Dersim katliamına, 6-7 Eylül olaylarına, Çorum ve Maraş’tan Sivas katliamına, Fırat’ın öte yakasında yaşanan binlerce faili meçhul cinayete kadar her karanlık olayda kolektif bir iradenin olduğunu söyleyen Karakurt, “*Bu irade şimdi her fırsatta kendini gösteriyor ırkçılığı, milliyetçiliği, ayrımcılığı ve nefret söylemlerini İnegöl’de, Dört Yol’da olduğu gibi her fırsatta devreye sokuyor*” dedi.

Basın açıklaması “Katilleri tanıyoruz!”, “Adalet istiyoruz!”, “Vorcakorzi gı Cançnank!” “Aartarutyun gı Bahaçençk!”, “Em Qatil Nasdikim!” sloganlarıyla sona erdi.

BDSP’nin de yer aldığı eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

Adana

İnönü Parkı’nda yapılan basın açıklamasında Hrant’ın katledilişinde devletin oynadığı role dikkat çekildi. Açıklamada, “*Genelkurmay başkanlığından yargı makamlarına, hükümet sözcülerinden güvenlik güçlerine, medyadan paramiliter güçlere, tüm resmi/siyasi figürlerin, Hrant Dink’in öldürülmesinde, cinayetin önlenememesinde, gerçek faillerin ortaya çıkarılmamasında, doğrudan ya da dolaylı olarak sorumluluğu vardır*” denildi.

Açıklama “Aradan 4 yıl geçti ama biz daha fazla Hrant’ız. Daha fazla Ermeni’yiz!” sözleriyle sona erdi. Eylem İHD, TUHA-DER, DİP, ESP, Emep, Odak, Eğitim Sen, SES, Genel-İş 2 Nolu Şube, Tunceliler Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, EDP, ÖDP, TİHV, BDP, ÇHD Adana Şubesi, Türkiye Gerçeği, TÖP, EMEK ve Özgürlük Cephesi, Sosyalist Feminist Kolektif, Adana Tabip Odası, Halkevleri ve Sosyalist Parti tarafından yapıldı.

Bursa’da eylem

Setbaşı/Mahfel önünden başlayan yürüyüş boyunca “Faşizme inat kardeşimsin Hrant!”, “Faşizme karşı

omuz omuza!”, “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Türk-Kürt-Ermeni yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan” sloganları öfkeli bir biçimde atıldı.

Yürüyüşün sonunda Kent Müzesi önüne gelindi. Burada “Hrant’ın Arkadaşları” adına Rüstem Avcı bir konuşma yaptı. Dink cinayetinin 4 yıldır aydınlatılmadığını ve gerçek katillerin yargılanmadığını vurgulayan Avcı “Hrant’ı kolektif bir ‘resmi’ irade öldürdü” dedi.

Dink cinayetinin arkasındaki ‘devlet eli’ tereddüde yer vermeyecek şekilde yargı önüne çıkarılmadıkça, katillere yardım eden, göz yuman, raporları hasıraltı eden, katile kahraman muamelesi yapan polis amirlerinden, jandarmalardan, komutanlardan, valilerden, soruşturmaları engelleyen yargı üyelerinden ve siyasilerden hesap sorulmadıkça hiç kimsenin geleceğinin güvence altında olmadığı beliren Avcı konuşmasını “*Katiller bulunup hesap soruluncaya dek, sabah, akşam, 24 saat, asırlar da sürse Hrant olacağız, Hrant kalacağız. Ta ki katillerin hesap günü gelinceye dek...*” sözleri ile bitirdi.

“Katillerden hesabı emekçiler soracak!” sloganı ile karşılanan konuşmanın ardından Hrant’a atfen yazılan bir mektup okundu ve basın açıklaması sona erdi.

Kızıl bayrak/ İstanbul - Ankara - İzmir- Bursa - Adana

Şerzan Kurt davasında faşist saldırı

Muğla’da polis kurşunuyla katledilen Kürt öğrenci Şerzan Kurt cinayetinin 3. duruşması 19 Ocak günü Eskişehir’de görüldü. Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmayı izlemek için Muğla ve Eskişehir’den ilerici ve devrimci öğrenciler adliye önünde biraraya geldi. Şerzan Kurt’un ailesi, avukatları, BDP Siirt Milletvekili Osman Özçelik, Eğitim Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç ise davayı izleyenler arasında.

Sabah erken saatlerde Muğla’dan gelen öğrenciler adliye binasının hemen yanında beklerken, ülkücü faşistler ortalıkta onlarca polis olmasına rağmen 3 Kürt öğrenciye pusu attı. Bir öğrenci başına aldığı sopa darbelerinden kaynaklı hastaneye kaldırıldı. Buna tepki gösteren ve olaya müdahale eden Kürt öğrenciler ise polisin biber gazlı saldırısına maruz kaldı. Saldırgan faşist ise göstermelik olarak gözaltına alındı.

Yoğun polis ablukasının dikkat çektiği mahkeme çevresinde, duruşmayı izlemeye gelenleri didik didik aranırken, faşistlerin rahatlıkla dolaşması ise “güvenlik önlemlerinin” kimin için alındığını gösterdi.

Sabahın erken saatlerinden itibaren mahkeme önünde toplanan kitle ise saldırının öğrenilmesinin de etkisiyle öfkeli bekleyişlerini duruşmanın bitimine kadar sürdürdü. Duruşmanın sona ermesinin ardından açıklama yapan Osman Özçelik davanın Eskişehir’e alınarak katil polisin aklanmaya çalışıldığı yönündeki kuşkularının doğrulandığını belirtti ve davanın gidişatının sağlıklı yürümesi için Ankara’ya alınmasını talep edeceklerini belirtti. Özçelik davanın gittikçe Uğur Kaymaz davasının sonucuna doğru evrildiğini de belirtti ve faşistlerin gerçekleştirdiği saldırıyı kınadı.

Özçelik’ten sonra konuşan baba Kurt ise oğlunun ülkücü faşist yanlısı polisler tarafından öldürüldüğünü vurguladı.

4. duruşmanın 16 Mart 2011 tarihine ertelendiği belirtildi.

Baba Kurt’un konuşmasından sonra eylem atılan sloganlarla son buldu. Eylemi BDP, ESP, BDSP ve EHP örgütlerken, çok sayıda ilerici ve devrimci kurum destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NATO ve füze kalkanı karşı çalışmalar...

Bursa’da Birlik kuruldu

Emperyalist savaş aygıtı NATO’nun Türkiye’de kuracağı “Füze Savunma Kalkanı”na karşı ilerici ve devrimci güçler tarafından yürütülen antiemperyalist mücadele büyüyor. Bursa’da bir araya gelen ilerici ve devrimci kurumlar NATO ve Füze Kalkanı karşıtı çalışmalarını güçlendirmek için “**NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik**”i oluşturdular.

19 Ocak günü yapılan bir yürüyüş ve basın açıklamasıyla Birlik’in kuruluşu deklare edildi. Setbaşı-Mahfel önünden Orhangazi Parkı’na yapılan yürüyüşte “NATO ve Füze Kalkanına hayır! Emperyalizme ve siyonizme kalkan olmayacağız! / NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik” pankartı taşındı. Yürüyüşte ajitasyon konuşmaları yapıldı ve sloganlar atıldı.

Açıklamanın yapılacağı yere gelindiğinde hep birlikte **Gündoğdu marşı** söylendi. Marşın ardından da Birlik’in kuruluşunu deklare eden basın açıklaması okundu. “. Açıklama “*Bursa’da bir araya gelen devrimci ve ilerici güçler NATO ve Füze Savunma Kalkanı’na karşı birlikte mücadele öreceklerdir. Sizleri de bu mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.*”

İstanbul’da imza kampanyası

‘**NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik**’ çatısı altında bir araya gelen devrimci ve ilerici güçler; işçileri, emekçileri ve ezilen halkları mücadeleye çağırmaya devam ediyor.

“NATO’ya ve füze kalkanı projesine hayır!”, “NATO’dan çıkılsın, üsler kapatılsın!”, “Tüm emperyalist anlaşmalar iptal edilsin!” talepleriyle imza toplayan Birlik bileşeni devrimci ve ilerici güçler, **14 Ocak** günü Taksim’de **Galatasaray Lisesi önünde** masa açtılar. İmza masanın arkasına “NATO ve füze kalkanına hayır! Emperyalizme ve siyonizme kalkan olmayacağız!” pankartı da açan bileşenler, sesli ajitasyon konuşmaları eşliğinde işçi ve emekçilerden imza topladılar. Faaliyet sırasında imzalarıyla kampanyaya destek olan işçi ve emekçilere, NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik’in bileşenleri ve çalışmaları hakkında bilgilendirmelerde de bulunuldu.

NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik, **Kadıköy**’deki Eminönü İskelesi önünde de imza topladı.

Kızıl Bayrak / Bursa - İstanbul

İncirlik işkence üssü!

Bölge halklarına yönelik saldırı ve savaş üssü olarak kullanılan ve aynı zamanda yüzlerce nükleer bombanın tutulduğu İncirlik Üssü’nün aynı zamanda işkencenin de üssü olduğu belgelendi.

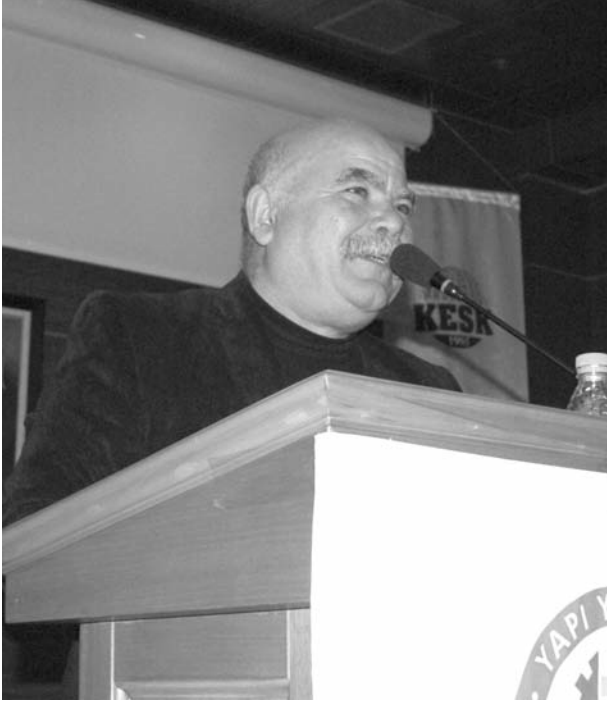
Alman Die Welt gazetesinin Wikileaks belgelerine dayandırarak yaptığı habere göre CIA yasadışı sorgulamalar için İncirlik Üssü’nü 2002’den itibaren kullanmaya başladı. 2002-2006 yılları arasında CIA’nın işkence için kullandığı uçakları 24 kez üsse geldi.

ABD’nin 11 Eylül’ün ardından başlattığı saldırganlığın bir parçası olarak, “terör şüphelisi” adı altında insanları kaçıran CIA ajanları, dünyanın her köşesinde işkenceli sorgulamalar yapmaktaydılar.

Uluslararası Af Örgütü 2006 yılında yayınladığı raporda 14 Avrupa ülkesinin yanısıra Türkiye’nin de CIA tarafından işkence üssü olarak kullanılan ülkelerden biri olduğunu duyurmuştu. Ancak Türk devleti bu iddiaları yayanlamış, Dışişleri Bakanı Sözcüsü Namık Tan “İtibar etmemenizi öneririm” demişti.

Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Can’la “Alevi açılımı” ve Alevi Kurultayı üzerine konuştuk...

Alevi hareketi toplumsal muhalefetle buluşmalı!

- 15-16 Ocak tarihlerinde Ankara’da Büyük Alevi Kurultayı toplandı. Bu kurultayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ankara’da toplanan ‘Büyük Alevi Kurultayı’ Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) bileşenleri tarafından reddedilmeyen ancak içerisinde de yer alınmayan bir kurultaydı. Bu kurultayın içerisinde temsilci düzeyde yer aldık. Kurultayı, katılım açısından değerlendirdiğimizde olumluydu. Alevi hareketinin böyle bir “şova ihtiyacı” vardı ve kurultay bu “şov ihtiyacı”nı bence giderdi. Alevilerin de burada olduğu mesajını verdi. Bu kurultay, öncesinde kurgulandığı biçimde örgütlenen bir kurultay olmadı.. Yani Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) bileşenleri olarak biz bu kurultayı kendi aramızda tartışmış ve nasıl bir kurultay düzenlememiz gerektiği üzerine kafa yormuştuk. Kurultayı bir forum olarak algıladık. Kurultayın Alevi hareketine sosyal, kültürel, politik olarak bir şeyler bırakabilecek bir etkinlik olması gerektiğini söylemiştik. Alevi sorunlarının ve yaşam biçiminin tartışılacağı, Alevi hukukunun geliştirileceği, Alevi-siyaset ilişkisinin kurgulanabileceği, sunulacak tebliğlerin yanısıra akademisyenlerin ve dünyanın çeşitli yerlerinden Alevi örgütlenmelerinin katılabileceği çok geniş ve kapsamlı bir kurultay düşünmüştük. Bunu tartıştığımız süreç, 2010’un Ekim ayının sonuydu. Böyle bir kurultayın, bir iki ay gibi kısa bir sürede örgütlenmesi mümkün görünmüyordu. Çünkü böyle bir kurultayın örgütlenmesi için en az 6 aya ihtiyaç vardır. Ayrıca genel seçimlerin startı verilmişti ve bu durumun kurultayı gölgeleyebileceğini düşünmüştük. Çok geniş ve kapsamlı bir kurultay tasarımı vardı. Kurultayı küçümsemek anlamında söyleyemiyorum ama içimizden bazı arkadaşlarımız daha önce İzzettin Doğan’ların İstanbul Bostancı’da yaptıkları gibi daha

çok şova yönelik bir kurultay yapılması gerektiğini dile getirdiler.

“Biz buradayız” diyen ve kamuoyunu etkileyen Alevi kurultaylarından esinlenerek alternatif bir kurultay önlerine koydular ve bunu gerçekleştirdiler. Biz de böyle bir kurultayın içerisinde yer almayacağımızı kendilerine ilettik. Ama düzenlenecek kurultayı engellemeyeceğimizi, kurultaya sembolik olarak katılacağımızı, Alevi Bektaşî Federasyonu’na bağlı bütün bileşenlerin de isterlerse bu kurultaya katılabileceklerini söyledik. Zaten gördük ki kurultaydaki kitlenin büyük kısmını ABF bileşenleri oluşturdu. Kamuoyunda çok ses getirdi mi? Evet, Alevilerin varolduğu ve talepleri bir kez daha ifade edilmiş oldu. Bu talepler zaten 8-9 Kasım’daki büyük mitinglerde Alevilerin Türkiye kamuoyuna duyurdukları taleplerdi. Dolayısıyla kurultay, bu taleplerin kapalı salonda bir kez daha tekrar edildiği bir etkinlik oldu.

- Hükümetin “Alevi açılımı”na ilişkin düşünceleriniz neler?

Alevi hareketi son dönemlerde Türkiye toplumsal muhalefeti içerisinde yeşeren, kabaran bir harekettir. Bu hareket kendi özgünlüğüyle gelişiyor. Gittikçe de toplumsal muhalefetle buluşuyor. Yalnızlaşmıyor. Tabi bu, hareketin yönetimindeki önderlikle de ilgilidir. Bu hareketin önündeki önderlikler yalnızlaştırılırsa bu hareket de yalnızlaşacaktır. Günümüzdeki kadrolar Alevi hareketini Türkiye toplumsal muhalefetiyle buluşturmaya çalışıyorlar. Talepleri ortaklaştırmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla önümüzdeki İzmir mitingini de bu eksenle kurguluyoruz. Türkiye toplumsal muhalefetinden herkesin kendini içinde hissedebileceği bir miting olarak kurguluyoruz. Biz biliyoruz ki önümüzdeki seçimler “anayasa tartışmaları” üzerinden yürüyecek. Bu mitingin ana temasını da “Özgür, demokratik bir ülke için demokratik bir anayasa” üzerinden kurduk. Zaten Alevilerin taleplerine bakarsanız biri hariç üç talebin hepsi anayasal taleptir. Eşitlik talebi anayasal taleptir. Zorunlu din dersi anayasal taleptir. Cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması anayasal taleptir. Bunlar içerisinde bir tek ‘Madımak’ın müze olması’ talebi anayasal bir talep değildir. Dolayısıyla Türkiye’deki Alevi hareketini toplumsal muhalefetle buluşturup kaynaştırma hedefiyle hareket ediyoruz.

Alevi hareketinin geldiği noktayla bağlantılı olarak AKP’nin buna nasıl baktığına gelince; AKP Alevi hareketinin böyle özgün gelişmesini istemiyor. O, kendi Alevisini yaratmaya çalışıyor. Ehlileştirilmiş, sağından solundan kırılmış bir AKP Alevisi yaratmaya çalışıyor. Uyduruk, Alevilikle ilgisi olmayan, devşirme, asimile olmuş, kendisine bir yer, kapı arayan insanlarla birlikte açılım politikasını hükümetle beraber yürütüyorlarmış gibi bir hava yaratmaya çalışıyorlar. ABF olarak hükümetin Alevi açılımı kapsamında düzenlediği ilk toplantıya katılmıştık. Ancak daha sonraki

toplantılara katılmadık. Bu oyunun farkına vararak geri çekildik. Sonradan gördük ki, bu oyunun parçası olanlar bile çark etmeye başladılar. Çünkü AKP bunu o kadar kötü, o kadar kaba yapmaya başladı ki; bazı şeyleri içlerine sindirememeye başladılar. Eskiden Alevileri katlediyorlardı. Son dönemlerde Alevilik katledilmeye başlandı. Biraz dürüst, namuslu ve içlerinde Alevilik kırıntıları taşıyan insanların gönlü Aleviliğin katledilmesine razı olmadı. Dolayısıyla yavaş yavaş buradan çekilmeye başladılar. Bugün “Alevi açılımı” son kalanlarla birlikte sanal, sahte ve seçimlere yönelik devam ediyor. Buradan bir şey çıkar mı? Çıkamaz. Çünkü kurultayda da, büyük İstanbul mitinginde de görüldüğü gibi Aleviler taleplerinin arkasında yürümeye devam ediyorlar. Yani ne durdurak verdiler ne de AKP’yle aynı masaya oturdular. Bir ara oturur gibi oldular. Baktılar ki niyet farklı tekrar yürümeye başladılar.

- CHP’nin Alevi sorununa yaklaşımı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kürt dostlarımız ve arkadaşlarımız bu ülkede Kürt sorunu çözülmeden Türkiye’de hiçbir sorunun çözülmemeyeceğini söylerler. Bu yanlış ve tersten bir bakıştır. Ben 1988 yılından beri sendikal hareketin içerisindeyim ve hep şunu gördüm. Bu ülkede demokrasi sorunu çözülmeden mevcut sorunların hiçbirini çözülemez. Ne Kürt sorunu çözülebilir, ne Alevi sorunu çözülebilir, ne de Roman sorunu çözülebilir. AKP son derece kaba bir politikayla, demokrasiyi rafa kaldırarak kendi Alevisini, kendi Kürdünü, kendi Roman’ını yaratmaya çalışıyor. Biz başka bir şey söylüyoruz. Özgür ve demokratik bir ülkeden söz ediyoruz. Özgür ve demokratik bir ülkede bütün bu sorunlar yumağı çözülebilir. Bu insanlarla sahici bir çözümü talep ederseniz çözülebilir. Onların talepleri nedir? Kürtlerin sorunları ortaya konuyor. Kürt sorunu var mı diyorsun. Anadilde eğitim talebi dile getiriliyor. Sonra, ne kadar insanı varsa cezaevine tıkiyorsun. Bu son derece ikiyüzlü ve riyakarca bir yaklaşımdır. Romanlarla çalgılı, sazlı, sözlü bir toplantı yapıyorsun. Yarın öbür gün Romanlar da herhangi bir talepte bulunabilirler. AKP bunu karşılayabilir mi? Hayır. Böyle gerici ve faşist bir parti bunların hiçbirini karşılayamaz. O, kendisine biat edecek, peşine takılacak, cemaatinin üyesi olabilecek unsurlar arıyor. AKP gerçek anlamda hiçkimseye en küçük bir hak tanımadan kendi programını uyguluyor. Öğrenciler coplanıyor. AKP’li birileri çıkıyor öğrencilere ağza alınmayacak sözler söylüyor. İnsanlar son derece samimi ve içten demokratik hakkı olan ısıklama, alkış hakkını kullanıyorlar. “Anası babası belli olmayan insanlar bunlar” diyor. Diğer tarafta sadece işini ve aşını korumak isteyen insanları buz gibi havada buz gibi sulara atıyorlar. Bir bütün olarak baktığımızda AKP hükümetinin “açılım” yapabilecek gücü yok. Niyeti ve öyle bir perspektifi de yok. Bu sadece AKP’ye özgü bir şey değil. Türkiye’de demokrasiden,

eşitlikten, özgürlükten yana olmayan kim olursa olsun, ister sağdan ister soldan bunlarla asla beraber değiliz. Eşit ve özgür yurttaşlık talebimizi ortaya koyuyoruz. Son seçimlerde ABF olarak bunu deklare edeceğiz. Bizden birisi milletvekili olsun demiyoruz. Tam tersine, ortaya bir program koyuyoruz. Bu programı yerine getirirseniz bizim desteğimizi alırsınız. Yoksa parlamentoya girelim, milletvekili olalım diye bir talebimiz yok. Biz özgür, demokratik, eşit yurttaşlık talebiyle yola çıktık.

- Devletin asimilasyon politikası sadece Alevileri değil Kürt halkını de hedef alıyor. Büyük Alevi Kurultayı’nın sonuç bildirgesinde de buna vurgu yapılıyor. Sizce Kürt halkının mücadelesi ile Alevilerin mücadelesi ortak bir zeminde nasıl buluşabilir?

Aslında bu çok zor bir soru. Neden zor bir soru? Çünkü 1980 sonrasında Alevi hareketi solla ilişkisini organik ve düşünsel anlamda kesti. Kendisini daha çok sağa yasladı. Daha sonra da biraz zorlamayla inançsal bir öge olarak ortaya çıktı. Eğer bu haliyle de bırakılırsa caminin karşısındaki bir Cemevinden başka bir şey ortaya çıkmaz. Alevi hareketinin önderleri uzun zamandan beri Alevi hareketini toplumsal muhalefetin önemli bir unsuru haline getirmeye çalışıyorlar. Örneğin zorunlu din dersleriyle ilgili talep sadece Alevilerin sorunu değildir. Aleviler son zamanlarda toplumsal muhalefetle kendisini buluşturacak olan talepleri ortaya koyuyorlar. İzmir mitinginde de tamamen bu eksenli bir şey tasarlıyoruz. Türkiye’deki toplumsal muhalefetle Alevileri buluşturabilecek bir eylemsellikten söz ediyoruz. Alevilere uygulanan politikaları bir bütünün parçası olarak görüyoruz. Asimilasyon sadece Alevilere değil Kürtlere, Romanlara veya diğer farklı inanç kümelerine de yapılıyor. İstedığımız kadar güçlü olalım bu saldırılara tek başımıza yanıt verme şansımız yok. Biz 500 bin insanı Kadıköy Meydanı’na yığdık. Bu saldırılardan etkilenen toplumsal muhalefetle buluşamazsak eğer istersek milyonları sokağa yığalım, Alevilerin hiçbir şansı yoktur. Türkiye’deki paçası çamurlular, mağdurlar ne yapıp edip bir noktada buluşup bu saldırıyı bertaraf etmek zorundadırlar. Yani hayatın kendisini örgütlemek durumundalar. Bunların hepsinin buluşabileceği çok büyük bir mekanizma yaratmak gerekiyor. Şimdilik bu mekanizmanın bir halk hareketi olacağını söyleyebilirim. Yani bu süreç neler ortaya çıkarır, nereye evrilir bilemeyiz. Bu söylediklerimden “Aleviler yine parti tarif ediyor” gibi bir şey çıkmasın. Bunu söylemiyorum. Bir halk hareketinden, toplumsal muhalefetin kendisini örgütlemesinden ve ortak bir noktada buluşmasından söz ediyorum. Köylülerin, emeklilerin, işçilerin, işsizlerin, Alevilerin ve mağdurların örgütlenebileceği bir politik örgütlenmeden söz ediyorum. Bunun zemini var mı? Zemini var ama hastalıklarımızdan kurtulabilirsek bu zeminde buluşma şansımız var. “Küçük olsun benim olsun” mantığını kafamızdan atmadığımız, resmin bütününe görmediğimiz sürece bu zemin orada durmaya devam edecek.

- Alevi hareketinin tablosunu nasıl görüyorsunuz? Bu cephede de “parçalı” bir görünüm var? Bu parçalılığın gerisinde nasıl bir farklılık yatıyor? Neler yapılmalı?

Buna şiddetle karşı çıkıyorum ve itiraz ediyorum. Aleviler parçalı falan değil. Bu çok kaba ve Alevileri bölmeye yönelik bir politikaadır. Nasıl ki, Hz. Ali camide öldürülmüş veya Hünkar Hacı Bektaş Veli için “bak o da hacca gitmiş” diyorlarsa Türkiye’de şöyle bir mantalite var. Bunu, Türkiye’deki egemenler ve onların Hızır Paşaları olan içimizdeki Aleviler kullanıyorlar. Koca çınara sormuşlar 500 yıl

nasıl yaşadın. O da, içimdeki kurdum olmasa daha 500 yıl yaşardım demiş. Bizim içimizde de kurtlar var. Bu kurtlar AKP’yle ve siyasal iktidarlara ağız birliği etmişçesine olayları dalandırıp budaklandırıyorlar. AKP’ye biat etmeyenlere bölünmüş damgasını vuruyorlar. Aleviler asla bölünmemişlerdir. Aleviler iki parçadır. Bir asimilasyoncular bir de Alevi hareketinin bizatihi kendisi vardır. Alevi hareketi denildiğinde ise sadece ABF düşünülmesin. Alevi hareketinin orada burada kümelenen, Alevi örgütlülüklerinin tümünden söz ediyorum. Asimilasyoncuları zaten ayırıyorum. En çok yaygarayı da kopartan siyasal iktidar ve bizim içimizdeki Hızır Paşa’lardır. İkiye bir Alevi hareketi bölünmüştür diye çıkıyorlar. Ya sen kendine nasıl Alevi diyorsun. Utanmıyor musun? Alevileri katleden, Alevi kadınlarının karnından çocuklarını alıp duvara çivileyen insanlarla aynı masada oturup tartışanlar kendilerine Alevi diyemezler. Buna hakları yok. Türkiye’deki Aleviler de bunlara Alevi dememeliler. Onlar düşkündür. Bunları Alevi görenler onlardan daha çok düşkündür. Bunlara Alevi denebilir mi? Bunlar celladına aşıklar. Aynı masada oturuyorlar ve Aleviliği tartışıyorlar. Aleviliği katledenlerle, Hızır Paşa’larla tartışmayız. Türkiye’deki Alevi hareketi çok parçalı bir hareket değildir. İki parçadır. Aleviler sağdan soldan küçük dereler olarak ırmak olmaya çalışıyorlar. Deniz olmaya çalışan Aleviler var. Bir tarafta da asimilasyoncular var. Bunlar Hızır Paşa gibi iktidardan pay almaya, iktidar masasında sandalye bulmaya çalışanlardır. Onlarla işimiz yok. Ama onun dışında koskoca bir Alevi dünyası var. Bu Alevi dünyası ise küçük küçük derelerdir. Hep bir yere akıyorlar. Bir kısmı Pir Sultan’da, bir kısmı Alevi Kültür Dernekleri’nde, bir kısmı bağımsız derneklerde, bir kısmı ABF çatısı altında örgütleniyor. Halen örgütlenmeye çalışan koca bir Alevi hareketi var. Bu Alevi hareketi demokratik bir Alevi hareketidir. Kendi inançlarıyla, özgür yaşam tarzlarıyla, özgür düşünce biçimleriyle aşağıdan yukarı gelmeye devam ediyorlar. Bunlar biraraya geldiklerinde koskocaman bir örgüt oluşturacaklar. O zaman Türkiye’de demokrasi mücadelelerine damgalarını vuracaklar. Alevi hareketi kendi dinginliği ve özgünlüğünde gelişiyor. Aleviler yükselen ve kabaran bu hareketin farkında değiller. Farkında olsalar buna uygun davranırlardı. Ama siyasal iktidar görüyor. Gördüğü için Alevileri bölmek, parçalamak, ehlileştirmek ve devlet yanlısı devşirme bir hareket oluşturmaya çalışıyor. Biz bunlara itiraz ediyoruz. Asimilasyoncuların başında

A,B, C.. veya başka bir harf olup olmaması bizi ilgilendirmiyor. Onlar kendi rollerini oynayacaklar. Alevileri asimile etmeye çalışacaklar, siyasal iktidarla atbaşı yürüyecekler. Bizim bunlarla işimiz yok. Biz Alevi hareketini örgütlemeye çalışıyoruz. Alevi inancı üzerine bizim söyleyecek çok fazla sözümüz yok. Çünkü inanç önderlerimiz var. Biz onların önünü açmaya çalışıyoruz. Bizim örgütümüz ekonomik, demokratik kitle örgütüdür. Ama inancı öne çıkartan ekonomik, demokratik bir kitle örgütüdür. Biz inanç önderlerimizi örgütlemeye çalışıyoruz. Onlara imkanlar sunuyoruz. Alevilerin üç tane taşıyıcı unsuru (Pirler, söylenceler ve efsaneler) var. Bu alan tıkanmış durumda. Dolayısıyla yeni bir alan açmak gerekiyor. Yeni bir alan derken oradan kopuk anlamında söylemiyorum. Alevilerin inançlarını yeniden tanımlamaya değil, eski inançlarının küllerinden yeniden doğmasını sağlamaya çalışıyoruz. Yeni bir Alevi inancı tasarlamıyoruz. Alevilerin varolan unuttukları ve unutmak için çaba sarfettikleri inançlarını açığa çıkarmaya çalışıyoruz. Alevilerin yüzyıllardan, bin yıllardan beri gelen inançları var. Bu inançlar son zamanlarda ciddi olarak asimile olmuş ve unutulmuş durumdalar.

- Alevi Bektaşî Federasyonu olarak önümüzdeki süreçte nasıl bir mücadele hattı izleyeceksiniz?

Aleviler günübirlik eylem yapmayacaklar. Bundan sonra eylemlerimiz sürekli olacak ve hak alana kadar devam edecek. Yılda bir kere zorunlu din dersleriyle ilgili bir eylem yapmayacağız. Ağustos ayından başlayarak bir dizi eylemlilik yapıp final eylemiyle bitireceğiz. Dolayısıyla İzmir mitingi öncesinde de paneller, forumlar yapacağız. Taleplerimizi akademik düzeyde öne çıkartacağız. Diğer siyasal grupların da, Türkiye’deki toplumsal muhalefetin katılabileceği kurultaylar, forumlar yapacağız. İzmir mitingini besleyebilecek olan projeksiyonlar sunacağız. Önümüze çok yönlü bir çalışma programı koyduk. Eğitim programı çerçevesinde Dedeler eğitimi, kadro eğitimi, gençler eğitimi ve kadın eğitimleri var. Bu eğitimlerde çeşitli akademisyenler, inanç önderleri ve yazarlar yer alacaklar. Bunu da önümüzdeki günlerde kamuoyuyla paylaşacağız. Bu eğitim faaliyetlerini İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi metropol illerde başlatıyoruz. Aynı zamanda ABF bileşenleri arasında Pir Sultan’da ve diğer derneklerde eğitimler sürüyor. Buna ağırlık verdik. Hayatın kendisini yakalamaya çalışıyoruz. Durarak, seyrederek değil, müdahil olarak önümüzdeki süreci örmeye çalışıyoruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Öğrenciler başkaldırıyoruz!”

Ankara’da gençliğe polis terörü

Ankara’da YÖK başkanı ve sözde öğrenci temsilcileri ile yapılan toplantıyı protesto eden ilerici devrimci öğrenciler yine polis terörüne maruz kaldı.

Sabah saat 09.00’da Güvenpark’ta bulunan öğrenciler buradan Bilkent’te bulunan YÖK binası önüne otobüslerle geçti. Burada “Sözde demokrasinize başkaldırıyoruz! Söz yetki karar hakkımızı istiyoruz” yazılı pankart arkasında toplanan kitle YÖK binası önüne doğru yürüyüşe geçti. Yapılan kısa bir yürüyüşten sonra polis barikatı ile karşılaşan öğrenciler içeri girip sözlerini söyleyeceklerini belirterek polis barikatının kaldırılmasını istediler. Yapılan görüşmeler sonucu 2 temsilci içeri girdi. Fakat görüşemeyerek tekrar dışarı çıktılar.

Bunun üzerine öğrenciler polis barikatına yüklendiler. Polis ise tazyikli su, gaz bombası ve biber gazı ile azgınca saldırdı. Pankartlarını bırakmayan öğrenciler eylemi devam ettirdiler. Polisin saldırısına taşlarla karşılık veren öğrenciler içeri girme kararlılığını uzun süre çatışarak gösterdiler.

Polisin azgın saldırısı esnasında orada bulunan Öğrenci Kolektifleri saldırıya uğrayan devrimci öğrencilere destek verirken TKP’li Öğrenciler, Genç-Sen, Emek Gençliği ve Gençlik Muhalefeti izlemekle yetindiler. Kitlenin tepkisi üzerine ise çatışma devam ederken eylem alanından ayrıldılar. Bu grup içerisinde bulunan bazı Genç-Senliler ise devrimci öğrencilere destek vermeye devam etti.

Yaklaşık bir buçuk saat süren çatışmanın ardından basın açıklaması okundu ve alınan karar doğrultusunda eylem bitirildi. Buradan otobüs durağına kadar yolu trafiğe kapatarak sloganlarla yürüyen devrimci öğrenciler polislerin otobüsleri engellemesi üzerine üzerine yoldan geçen otobüsü durdurup işgal ettiler.

Eylemde 2 öğrenci yaralanırken 2 öğrenci de gözaltına alındı.

Ekim Gençliği, Kaldıraç, Tüm İGD, YDG, DPG, Halkın Takımı, Kızıl Hareket’in örgütlediği eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Beyazıt’ta öğrenciler başkaldırdı!

“Öğrenci buluşması” ve soruşturma terörü Beyazıt’ta gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto edildi.

“Düzene uygun kafalar olmayacağız söyleyecek sözümüz var!” şiarıyla Ekim Gençliği, DGH, Kaldıraç, TUM-İGD’li öğrenciler, Talebe Gazetesi, Gençlik Cephesi tarafından örgütlenen eylem Beyazıt otobüs duraklarından İstanbul Üniversitesi ana kapısı önüne

yapılan yürüyüşle başladı. Ana kapı önüne gelindiğinde bir konuşma yapılarak Ankara’daki polis saldırısı kınandı. Haklarında açılan soruşturmalara ilgili savunma veren öğrenciler “Soruşturmalar cezalar geri çekilsin!” pankartı ile üniversite içerisinde yaptıkları yürüyüşle kapı önüne geldiler. “Düzene uygun kafalar olmayacağız söyleyecek sözümüz var!”, “Em nabin mir oven pergale gotinen me ji hane!” pankartları da açılan pankartlar arasında yer aldı.

Eylem Cemre Can Aşlamacı’nın okuduğu basın açıklamasıyla devam etti. Aşlamacı, ÖTK başkanlarının üniversite öğrencilerinden çok mevcut siyasal düzene hizmet ettiklerini belirtti. Artan polis ve soruşturma terörüne vurgu yaptı.

Soruşturma terörüne maruz kalan Caner Başkaya’nın ardından işten atılan PTT taşeron işçilerinden Rıza Soylu söz alarak işten atılma ve mücadele süreçlerini aktardı. Konuşmaya öğrenciler “PTT işçisi yalnız değildir!” sloganıyla karşılık verdiler.

Konuşmaların ardından Beyazıt Marşı’nı söyleyen öğrenciler Ankara’daki polis terörünü protesto için 15 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdiler. Eyleme, BDSP, DYG, ÇHD İstanbul Şubesi ve İktisat Siyaset Dergisi de destek verdi.

Bursa

Fomara Meydanı’nda toplanan yaklaşık 100 kişilik kitle “Üniversitemizi AKP’ye YÖK’e polise teslim etmeyeceğiz! Yandaşlar sarayda öğrenciler sokakta / Uludağ Üniversitesi Öğrencileri” pankartı arkasında AKP Bursa İl binası önüne yürüyüşe geçti.

Sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan yürüyüşün ardından ilk sözü TMMOB İKK adına Erkut Yavuz aldı. Öğrencilerin gelecek, söz ve yetki istediğini belirten Yavuz, TMMOB İKK olarak öğrencilerin mücadelesinin yanında olacaklarını ifade etti.

Ardından DİSK/Dev Sağlık-İş adına Derya Öztürk söz aldı. Eşit, parasız, bilimsel, nitelikli ve anadilde eğitim mücadelesi veren öğrencileri selamladı.

Öztürk’ün konuşmasının ardından basın açıklamasına geçildi. Açıklamada, geride kalan dönemde öğrencilere yönelik saldırılar hatırlatıldı. AKP’nin yandaş öğrenciler ile yaptığı toplantıların teşhir edilmesinden sonra Üniversite Konferansı’nda alınan kararda geçen talepler ifade edildi.

Eylemi Genç-Sen, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti, Emek Gençliği ve TKP’li Öğrenciler örgütledi. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Liseliler’in sesi yükseliyor...

DLB’den film gösterimi

Ankara Sincan’da DLB faaliyetleri sürüyor. “Devrim Okulu” çalışmaları kapsamında 15 Ocak Cumartesi günü “V For Vandetta” filmi gösterildi.

Eğitim-Sen Sincan Şubesi’nde gerçekleştirilen film gösterimi ‘Devrim Okulları’nın anlatıldığı kısa bir konuşma ile başladı. Konuşmada, ‘Devrim Okulları’nda parasız, bilimsel, laik, anadilde eğitim talebi ve devrimci örgütlü kimlik konularının işleneceği belirtildi. Film gösterimlerinin devam edeceği söylendi.

Seminer hazırlıkları

Esenyurt DLB’nin “Zorunlu din dersleri kaldırılсын, anadilde eğitim istiyoruz” şiarıyla yürüttüğü faaliyet kapsamında düzenli toplantılar alınıyor. Toplantılarda gerici eğitim müfredatı, zorunlu din dersi ve anadilde eğitim hakkı ele alındı. Toplantının devamında da okul toplantıları yapılarak gerçekleştirilecek seminer için “ne yapabiliriz?” tartışıldı.

Ayrıca seminere çağrı yapan el ilanları liselere dağıtıldı ve çağrı afişleri de liselerin çevresine yapıldı.

Liselilerden köprü eylemi

Liseliler zorunlu din derslerine karşı İstanbul’da Galata Köprüsü üzerinde eylem yaptı. Liseli Öğrenci Birliği üyesi 8 liseli 17 Ocak günü Galata Köprüsü üzerine gelerek kendilerini köprü’nün korkuluklarına zincirledi. 5 eylemci de yanlarında getirdikleri ve üzerinde “Zorunlu din dersi kaldırılсын” yazılı pankartı açarak yolu araç trafiğine kapattı. Eylem yapan ve gözaltı saldırısı sırasında polise direnen öğrencilerin tamamı gözaltına alındı.

Eylem nedeniyle köprü’nün Eminönü istikametinde araç kuyrukları oluşurken, liselileri gözaltına almak isteyen trafik polisleri ile öğrenciler arasında arbede yaşandı. Fatih İlçe Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı polis ekiplerinin de köprüye gelmesiyle pankart açan öğrencilerden 4’ü zor kullanılarak gözaltına alındı.

Kantin boykotuna uzaklaştırma

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi’ndeki kantin boykotuna katılan öğrencilere açılan soruşturma sonucunda 3 günlük okuldan uzaklaştırma cezası verildi. Cezanın gerekçesi ise, “basına açıklama yapmak” ve “canlı yayına katılmak”

Öğrenciler kantin fiyatlarının yüksekliği nedeniyle kantin boykotu gerçekleştirmiş, boykot sırasında da evlerinden getirdikleri simit ve yiyecekleri tüketmişlerdi. Boykot karşısında fiyatları düşüren okul idaresi, hemen ardından da boykota katılan öğrenciler hakkında soruşturma açmıştı.

ÇOMÜ'deki faşist saldırı protesto edildi

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde (ÇOMÜ) yaşanan rektörlük ve jandarma destekli faşist saldırılar ve artan baskılar, Ankara, Adana ve Eskişehir'de devrimci ve ilerici öğrenciler tarafından gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

Adana

DGH, ÇOMÜ'de yaşananları protesto etmek için 17 Ocak günü Adana Kültür Sokağı önünde basın açıklaması yaptı.

Faşist saldırı sürecinin anlatıldığı basın açıklamasında ÇOMÜ ÖTK ve Öğrenci Konseyi başkanlarının yaptığı saldırgan açıklamalara da değinilerek devrimci, demokrat öğrencilerin hedef gösterildiği söylendi. ÇOMÜ Rektörlüğü'ne protesto faksı çekerek devrimci, demokrat öğrencilerin direnişinin sahiplenilmesi çağrısında bulunuldu.

Eyleme Ekim Gençliği, Gençlik Derneği, DÖB, Cephe Hareketi ve İHD destek verdi.

Eskişehir

16 Ocak günü Adalar Migros önünde yapılan basın açıklamasında üniversitelerin emperyalizmin yeniden yapılandırma süreçleri içerisinde geçtiği vurgulandı. Geçtiğimiz dönem boyunca birçok üniversitede yapılan saldırılara değinildi. Planlı bir şekilde gerçekleştirilen

polis, ÖGB, soruşturma saldırıları ve faşist saldırıların Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'ndeki yansıması anlatılarak, devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin mücadelelerini sahiplenme ve büyütme çağrısı yapıldı.

Eylemi, Eskişehir Gençlik Derneği, DGH, DPG, Ekim Gençliği, Genç-Sen, SGD ve YDG örgütledi. Gençlik Muhalefeti ve Öğrenci Kolektifleri de eyleme destek verdi.

Ankara

16 Ocak günü Sakarya Caddesi'nde biraraya gelen gençlik örgütleri, “YÖK'e, Polise, Soruşturmalara, Faşist baskılara BAŞKALDIRIYORUZ! Faşist Baskılar Karşısında Çanakkale Üniversitesi öğrencileri Yalnız Değildir” pankartı arkasında Yüksel Caddesi'ne coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında 18 Mart Üniversitesi'nde yaşanan rektörlük ve jandarma destekli faşist saldırılardan kaynaklı devrimci-demokrat öğrencilerin can güvenliğinin kalmadığına değinildi. Jandarma tarafından gözaltına alınan öğrencilerden ikisinin uğradığı saldırı sonucu beyinde ödem olduğu, bir öğrencinin de yaralandığı söylendi.

DGH, DPG, Ekim Gençliği, Gençlik Federasyonu, Kaldıraç, Kızıl Hareket, SDH ve YDG'nin örgütlediği eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Adana – Eskişehir - Ankara

Ankara'da baskı ve terör

Beytepe'de soruşturma bilançosu

Hacettepe Üniversitesi Rektörlüğü 2010-2011 eğitim-öğretim döneminin başlamasından bu yana ilerici ve devrimci öğrencileri soruşturma-ceza terörüyle baskı altına almaya ve devrimci siyasal faaliyeti engellemeye çalışıyor. Son olarak 25'i aşkın öğrenciye çeşitli gerekçelerle soruşturmalar açılırken, Eğitim Sen üyesi iki kamu emekçisi de bu saldırıdan nasibini aldı.

Dönemin başlamasıyla birlikte üniversitenin baskıcı tutumu stant açma yasağı üzerinden gelişirken, ÖGB ve polis saldırılarına direnmek, afiş asmak, bildiri dağıtmak, Eğitim Sen'in açmış olduğu stant destek vermek, slogan atmak gibi gerekçelerle onlarca öğrenciye soruşturma açılmış ve bu soruşturmalar için savunmaların alınması sırasında traji-komik durumlar ortaya çıkmıştı.

Özgür Beytepe İnisiyatifi faaliyetleri kapsamında stant açarken ÖGB saldırısıyla karşılaşan ve bu saldırıya yanıt veren aralarında bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 5 öğrenciye kitleye “önderlik” etmekten soruşturma açıldı. Ayrıca 20'yi aşkın öğrenciye de “Kenan Evren'e hakaret etmek, slogan atmak, bildiri dağıtmak, stant açmak” gibi gerekçelerle soruşturmalar açıldı.

Stant açan öğrencilere destek verdiği için 2 idari personel de soruşturma terörünün hedefi oldu. Eğitim Sen'li kamu emekçilerine 13 Ocak tarihinde soruşturmalar açıldı.

Aşağıdaki döküm ise dönemin başından bu yana öğrencilerin karşı karşıya kaldığı saldırıların bir özeti.

4 Ekim 2010 - Hacettepe Üniversitesi Rektörlüğü yeni öğrenim yılına soruşturma saldırısıyla başladı. Birçok öğrenciye yine sudan gerekçelerle soruşturma

açıldı. Soruşturma ve ceza saldırısını protesto etmek için Eğitim Sen ve SES, Beytepe Kampüsü'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

11 Ekim 2010 - ÖGB ve polis Öğrenci Kolektifleri'nin açtığı standı müdahale etti. Bu olayın ardından yaşanan kısa çatışma nedeniyle aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu yaklaşık 40 ilerici ve devrimci öğrenciye adli soruşturmanın yanısıra idari soruşturma da açıldı.

“Polisin karşısında durarak eylemci öğrencileri korumak” gerekçesiyle Eğitim Sen'li 2 akademisyene ve yaklaşık 20 idari personele soruşturma açıldı.

12-13 Ekim 2010 - Polis saldırısını protesto eden ve stant açarak bildiri dağıtan öğrencilere soruşturma açıldı.

3 Kasım 2010 - Eğitim Sen 5 Nolu Şube'nin Beytepe Kampüsü'nde açmış olduğu standı destek veren öğrencilere soruşturma açıldı.

Ekim Gençliği / Beytepe

Ankara DTCF'de faşist saldırı

Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde 12 Ocak akşamı, okul çıkışında otobüs durağında bekleyen yurtsever bir öğrenciye yaklaşık 20 kişilik faşist bir grup saldırı. Bir süre dövüldükten sonra Sıhhiye Köprüsü'nün merdivenlerinden aşağıya atılan öğrenci hastaneye kaldırıldı. Burada travma geçirdiği öğrenilen öğrenci hastanede yapılan ilk müdahalenin ardından taburcu edildi.

Polis ise yurtsever öğrencinin ifadesi üzerine yakaladığı 4 faşisti kısa bir süre gözaltında tuttuktan sonra serbest bıraktı.

Ekim Gençliği / Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AÜ'de mücadele büyütüyor

Anadolu Üniversitesi İki Eylül Kampüsü'nde okuyan Hazırlık sınıfı öğrencileri talepleri için 14 Ocak günü eylem gerçekleştirdi.

İki haftadır Yabancı Diller Yüksekokulu kantininde hazırlık sınıfı öğrencileriyle birlikte düzenli toplantılar alan Genç-Sen üyeleri, 13 Ocak günü de canlı tartışmalara konu olan bir toplantı gerçekleştirdiler. Toplantıda, alınan kararların fakülte sekreterine iletilmesine karar verildi.

14 Ocak Cuma günü yemekhane önünde toplanan Genç-Sen üyeleri yaptıkları ajitasyon konuşmalarıyla hazırlık sınıfı öğrencilerini eyleme katılmaya çağırdı. “Hazırlığa Nitelikli Eğitim İki Eylül'e Ulaşım Talep Ediyoruz Söz, Yetki, Karar Hakkı Bizimdir / Genç-Sen pankartı açan Genç-Sen'liler sorunlarını ve taleplerini sıraladıkları basın açıklaması yaptılar.

Açıklamanın ardından öğrenciler, taleplerini iletmek üzere yemekhane önünden hazırlık binasına yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşün ardından Yabancı Diller Yüksekokulu sekreteriyle görüşmeye giden Genç-Sen üyelerinin talepleri yanıtsız bırakıldı.

Hazırlık sınıflarında neler oluyor?

Anadolu Üniversitesi Yabancı Diller Yüksekokulu Hazırlık sınıfı öğrencileri adeta hapis hayatı yaşıyorlar. Devamsızlığın 40 saat olması, sağlık raporunun kabul edilmemesi ve devamsızlığını öğrenmek isteyenlere bunun söylenmemesi öğrencileri ablukaya alan sorunlar olarak dikkat çekiyor. Ayrıca iki yıl üst üste sınıfta kalanların okulla ilişkilerinin kesilmesi ve öğrencilerin sınavlardan geçme umudunun yok edilerek ücretleri yüzlerce lirayı bulan KPDS ve benzeri sınavlara yönlendirilmesi, Anadolu Üniversitesi'nin sermayeye nasıl hizmet ettiğini gösteriyor

Ayrıca binlerce kişilik İki Eylül Kampüsü için sınırlı sayıda otobüs verilmesi de öğrenciler için oldukça sıkıntı yaratıyor.

Haklarının gasbedilmesine ve muhatap alınmamalarına karşı öfkeli olan öğrenciler, ilerleyen günlerde de mücadelelerini yükseltmeye çalışacaklar.

Anadolu Üniversitesi'nden Devrimci Genç-Senliler

Avrupa’da bir “utanç duvarı” yükseliyor...

Türkiye-Yunanistan kara sınırına tel örgü çekileceği haberi geçen haftalardan bu yana gündemdeki yerini koruyor. Yunanistan’ın kamu düzeninden sorumlu bakanı Hristos Papoutsis 3 Ocak günü yaptığı açıklamada Türk-Yunan kara sınırına, kaçak göçmenleri önlemek amacıyla bir güvenlik duvarının oluşturulması için gerekenlerin yapılacağını duyurdu. Yapılan açıklamaya göre duvarın 3 metre yüksekliğinde ve 12,5 km uzunluğunda olması planlanıyor. Plana göre iki ülke arasındaki Meriç nehrinin dış kısmından itibaren tel örgü çekilmesi hedefleniyor. Tel örgünün yapılacağı bu kesimin göçmenlerin en yoğun olarak kullandıkları kara sınırına yönelik olduğu vurgulanırken, ABD-Meksika arasında 2009 yılında tamamlanan tel örgülü setin örnek alındığı belirtiliyor

Yunanistan son olarak geçen yıl kaçak göçmen akışını durdurabilmek için AB’den yardım talep etmişti. AB de sınır güvenliği ile ilgili FRONTEX adlı kuruluşun silahlı 200 kişilik gücü sınıra yerleştirildi. Bu kuruluşun da sorunun çözümü konusunda yeterli olmaması nedeniyle, Yunanistan ve AB, Türkiye üzerinden Yunanistan’a ve oradan da Avrupa içlerine doğru akın eden göçmenlere karşı utanç duvarını dillendirmeye başladılar. Böylece Siyonist İsrail’in Gazze’deki duvarını insanlık dışı diye nitelendiren batılı kapitalistler AB’ye olan göçü engelleyebilmek için böyle bir yola başvurma ikiyeüzlülüğünü gösteriyorlar. Berlin duvarının yıkılışını tarihin sonu olarak ilan ederken, şimdi mültecileri kabul etmemek adına büyük duvarlar örüyorlar.

Uzun bir sahil kıyısı ve kara sınırına sahip olan Yunanistan göçmenlerin en çok tercih ettikleri yol durumunda. Bu yolu özellikle Afganistan, Irak ve Afrikalı göçmenler yoğun olarak kullanmaktadır. Bu halklar emperyalistler tarafından yıllarca sömürülen, geçim olanaklarından yoksun bırakılan, savaşlara sürüklenen ülkelerin halklarıdır. İşte bu aynı emperyalistler şimdi de yaşam hakkından mahrum bırakarak ülkelerinden kaçmak zorunda bıraktıkları bu insanların önüne setler örmektedir.

Ayrıca “yasa dışı” göçlerle Avrupa ülkelerine yerleşen ve sığınmacı statüsü almayı başaran yüz binlerce göçmen Avrupa’da yeniden doğan bir ırkçılıkla karşı karşıyadır. Bu faşizan tutum karşısında göçmenler yabancıları oldukları ülkenin kendi zorlukları dışında bu baskılara karşı da direnmeye çalışmaktadırlar. Sınırlara çekilen tel örgüler ve duvarlarla AB’li emperyalist güçler, üslendikleri Avrupa ülkelerinde de yine nedeni oldukları işsizlik ve yoksulluğun kaynağı olarak göçmenleri göstermektedirler. Bu da yabancı düşmanlığının ve

Neo-Nazi çetelerin yükselmesine neden olmaktadır. Neo-Naziler de göçmenlere yönelik ırçı-faşist saldırılar gerçekleştirmektedir.

Yunan hükümeti sınıra tel örgü çekilmesine tepki gösterenleri ikiyeüzlülükle suçladı. Başbakan Papandreu insan ticareti yapan şebekelere büyük darbe vuracağından bahsetti. Oysa gerçek çok daha farklıdır, insan ticareti yapan şebekeler artık güvenliğin aşılmamasının daha zor olduğundan dem vurarak daha yüksek fiyatlarla yaşa dışı göçten nemalanmaya başlayacaktır. Uzmanlar da zaten tel örgünün en çok kaçak insan ticareti yapan gruplara yarayacağına vurgu yapmaktadırlar. Ayrıca sınıra çekilen tel örgülerin göçmen akınıni engellemek söyle dursun caydırmaya bile etkili olmayacağına işaret edilmektedir. Çünkü göçlerin nedeni ortadan kaldırılmadıktan sonra, bu insan hareketlerine engel olmaları mümkün değildir.

Kaçak göçmenler Yunanistan üzerinden Orta Avrupa’ya gitmeyi hedeflerken hayata kalabilmek ve yaşam şanslarını sürdürmek amacındalar. Oysa daha yolun başında Yunan devletinin ve AB’nin silahlı güçleri birçok mülteciyi sınırlarda vurmaktadır. Son 20 yılda “yasa dışı” olarak göç etmeye kalkışan insanlardan 15 bin kişinin öldüğünden bahsedilmektedir. Bu kara tablo emperyalizme aittir.

Halkların kendi ülkelerinden göç etmeye mahkum bırakılmasının temel nedeni emperyalist düzenin bizzat kendisidir. Göçmenler kendi ülkelerinde emperyalizmin ya da onların yerli işbirlikçilerinin neden olduğu ekonomik ve siyasal sorunlar nedeniyle göç etmek zorunda kalıyorlar. Ortadoğu’nun ve Afrika’nın yeraltı ve yerüstü tüm zenginliklerini bunca yıl sömüren ve hala da sömürmeye devam eden emperyalistler, milyonlarca insanı yaşadıkları toprakları terk etmeye zorlamaktadır. Kapitalist düzenin efendileri göç sorununun ardında sanki kendileri yokmuş gibi davranıyorlar.

Diğer taraftan İkinci paylaşım savaşı sonrası yıkılan Avrupa’nın yeniden inşasında yoksul ülkelerden gelen göçmenler önemli yer tutmuştur. Ucuz işgücü olarak kullanılan göçmenler Avrupa’nın ayağa kalkmasında ve emperyalistlerin karlarını katlamalarında itici güç olmuştur. Düne kadar durum böyleyken bugün ekonomik krizler sonucunda batılı kapitalistler günah keçisi olarak göçmenleri işaret ederek hedef haline getirmektedir. Yıllarca ucuz işgücü sömürülen göçmenler bugün işsizliğin ve yoksulluğun nedeni kişiler olarak gösterilmektedir.

Sonuç olarak belirtelim ki, ezilen ve sömürülen halkların birleşik mücadelesi olmadıkça insanların da insanca yaşamaya hakkına sahip olmaları mümkün olmayacaktır.

10 Mayıs 2008 | Selah Tersanesi

“S21” karşıtı büyük yürüyüş 29 Ocak’ta

“S21” projesine karşı her hafta gerçekleştirilen eylemler sürüyor. 17 Ocak Pazartesi saat 18.00’de binlerce kişi İstasyon Meydanı’nda bir araya gelerek miting gerçekleştirdi. Burada yapılan konuşmalarda Eyalet Meclisi ve Berlin hükümeti protesto edildi.

Eyalet Meclisi Başkanı Mappus’un istifasını isteyen kalabalık 29 Ocak’ta gerçekleştirilecek büyük yürüyüşe katılmaya çağrıldı.

Çav Bella marşının hep bir ağızdan söylenmesinin ardından bin kişilik bir kitle gösteriyi şehrin ana caddelerine taşıdı. Yürüyüş saatlerce sürdü.

Özellikle Eyalet Meclisi, belediye ve CDU parti binası önlerinde sık sık sloganlar atıldı. Polis ablukası dikkat çekti. S21 karşıtı protesto istasyon önünde sona erdi.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

11 Mayıs 2008 | Taksim

Yunanistan’da ulaşım grevi

Yunanistan’da ulaşım işçilerinin 13 Ocak günü yaptığı 24 saatlik grev hayatı kilitledi.

Otobüs, trolleybüs, metro ve tramvay çalışanlarının, sabah saat 05.00’da başlattıkları eylem, özellikle büyük kent merkezlerinde ulaşımın felç olmasına yol açtı.

Toplu taşıma araçları çalışanları yaptıkları açıklamada, haklarını savunabilecekleri başka bir yöntem olmaması nedeniyle grev kararı aldıklarını kaydettiler.

Grevci işçiler Atina’da iş bıraktıktan sonra Syntagma Meydanı’nda bir protesto gösterisi gerçekleştirdi.

Ayrıca Atina’da gün içinde eğitim çalışanları da bir protesto gösterisi gerçekleştirdiler.

Kıbrıslı emekçilerin grevi selamlandı

BES Genel Başkanı Osman Biçer, Kıbrıs Türk Amme Memurları Sendikası’nın (KTAMS) Genel Başkanı Ahmet Kaptan’a destek mektubu göndererek, sendika tarafından 17 Ocak günü hayata geçirilen “1 Günlük Uyarı Grevini” selamladıklarını ifade etti.

Kıbrıslı kamu emekçilerinin ücretlerini sefalet ücreti düzeyine indirmeyi hedefleyen ve onları insanca yaşam koşullarından dışlamaya çalışan

KKTC Hükümeti’nin tutumunu açık bir biçimde eleştirdiklerini söyledi.

BES’in KTAMS tarafından örgütlenen uyarı grevini bir sınıf örgütü olma bilinci ve emekçilerin birliği, halkların kardeşliğine olan inancıyla desteklediğini vurguladı.

Kıbrıslı maliye emekçilerini BES olarak selamladıklarını söyleyen Biçer, “Mücadeleniz mücadelemizdir!” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Güvencesizler buluştu!

“Güvencesizler Konuşuyor” üst başlığı ile 15 Ocak Cumartesi günü düzenlenen atölye çalışmaları 16 Ocak Pazar günü yapılan forum ile sonlandırıldı. İlk günlük tartışma başlıkları şunlardı: Değişen emek süreçlerinde güvencesiz çalışanlar: Benzerlikler, farklılıklar, İşkolu ve ücret sendikacılığının güvencesiz alandaki deneyimleri / açmazları, Göçmen işçiler ve güvencesiz çalışma ilişkileri, Kadın emeği ve kadın çalışanların örgütlenme pratikleri, Örgütlenme biçimlerinin olanak ve sınırları: İşkolu ve işyeri sendikacılığı, dernek, kooperatif, merkezi sendika,

Güvencesizliğe karşı nasıl bir sınıf örgütü? Tartışmaların yapıldığı atölyelere katılım yüksek olurken, konuşmalar ağırlıklı olarak sorunların tespiti ve deneyim aktarımları şeklinde gerçekleşti. İkinci gün, yapılan forum, atölye çalışmalarının özetlendiği sunumlar ile başladı. Ardından ilk söz direnişteki PTT işçilerine verildi. PTT işçileri adına yapılan konuşmada, işten atma sürecine değinildi. PTT’nin özelleştirme sürecinin kendi üzerlerindeki yansımalarının işten atmalar, güvencesiz çalışmanın yoğunlaştırılması şeklinde olduğu ifade edildi. Direnişteki tüm emekçilerin desteklenmesi gerektiğine de vurgu yapıldı.

Ardından TEKEL direnişine destek verdiği için işten atılan ve direnişe geçen Aynur Çamalan’a söz verildi. Direnişe geçme sebeplerini ve yaşadığı 200’ü aşkın direniş gününü aktaran Çamalan, bu süreçte kendisini yalnız bırakan sendika yöneticilerini de teşhir etti. İşe iade davasını kazandığını ancak davanın şu anda Yargıtay’da olduğunu belirten Çamalan, direnmeye devam edeceğini vurguladı. PTT işçilerini selamlayarak bitirdiği konuşmasında direnen işçilerin yanında olunması gerektiğini belirtti.

Ardından söz araştırmacı yazar Gaye Yılmaz’a verildi. “Bir mücadele aracı olarak uluslararası boyutu nasıl kullanabiliriz?” sorusuna cevap oluşturan konuşmasında Yılmaz; işçilerin sorunlarına ve direnişlere yabancılaşan sendikaları mücadelenin içerisine çekebilmek için, sendikaların uluslararası örgütleri ile bağlantıya geçilebileceğini ifade etti. Bunun yapıldığı durumlarda artık uluslararası örgütün de yaşananlara müdahil olup, mevcut sendika yönetimini bu noktada görevlendirebileceğini yaşanan deneyimleri hatırlatarak aktardı. Bu noktada emekçilerin ürettikleri nesneye yabancılaşmasının büyük bir sorun oluşturduğunu da ifade eden Yılmaz; üretilen nesnenin hangi ülkelerde üretildiği, bu

alandaki sendikalar vb. araştırmaların yapılması gerekliliğine dikkat çekti. Bu konularda her türlü desteğe açık olduğunu da sözlerine ekledi.

Ardından Gökkuşluğu Hareketi adına bir konuşma yapıldı. Güvencesizleri örgütleyen ayrı bir sendikanın mücadeleyi böyleceğini vurgulayan konuşmada, yaşadığımız sistemde kimsenin güvenceli olmadığı ve birlikte mücadelenin gerekliliği vurgulandı. Sorunun yeni sendikalar kurup, mevcut örgütlenmeleri bürokrasiye hediye etmek olmadığının altını çizdi.

Denizcilik Sendikası üyesi bir işçinin konuşması ile devam eden forum, kürsü kullanan işçinin cinsiyetçi bir dil kullanması sebebiyle salon tarafından protesto edilmesine sebep oldu. Bir gün öncesinde kadın emeği atölyesinde tartışılan ve kadınların emek örgütleri içerisinde yer almasının önündeki engellerden biri olarak tanımlanan cinsiyetçi eril dilin forum içerisinde tepki ile karşılanması sonucu konuşmayı yapan işçi kürsüden inmek zorunda kaldı.

Söz alan Eğitim Emekçileri Derneği güvencenin karşılığının sınıf örgütleri olduğunun altını çizerek, sözleşmeli öğretmenlerin yaşadıkları sorunlara değindi. 2 dershanede yaptıkları iş bırakma eylemi hakkında bilgi veren eğitim emekçileri, mücadele deneyimlerini paylaştılar. Sözleşmeli öğretmenlerin Eğitim-Sen içerisinde dahi ayrımcılığa uğradığını yaşadıkları örnekler üzerinden aktaran eğitim emekçileri sözlerini birlikte mücadele etmenin gerekliliği ile tamamladılar.

Ev eksenli çalışan kadınlar adına yapılan konuşmalarda, 28 ilde yapılan örgütlenme çalışmaları ve deneyimler aktarıldı. Kadınların görünmez emeği üzerine konuşmalar yapıldı. Pek çok kadın emekçinin söz alıp yaşadıkları süreci aktardığı konuşmalar ilgiyle takip edildi.

Forumda söz alan Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları ise, sözlerine ücretli çalışan mühendis, mimar ve şehir plancıların çalışma koşullarının aktarımıyla başladı. TMMŞP’liler konuşmalarında, teknik elemanların görece temiz, pak ve steril ofislerde çalışsalar da yaşadıkları sorunlar ve üretim sürecindeki yerleri itibarıyla birer işçi olduklarını vurgudı. Farklı özgünlükler taşısa da sorunların paralel olduğunu belirterek bu alanda yapılan çalışmaları paylaştı. Hizmet sektörü çalışanlarının sorunları üzerine yakın dönemde biraraya geldikleri avukatlar, psikologlar, çağrı merkezi çalışanları ile birlikte yapılan ortak çalışmanın bilgisini vererek foruma somut bir çalışma önerisinde bulundu. Örülecek bu çalışmanın tek tek bileşenlerin kendi alanlarındaki çalışmalarını güçlendireceğini ve tersinden de bu çalışmaya güç katacağı vurgusunu yaparak yapılarak, ikili bir ayağı olduğunu belirtti. Bu noktada torba yasanın önemli bir mücadele gündemi olarak ele alınması gerekliliğini hatırlattı. Diğer taraftan forum sürecinde kimi tartışmalar içerisinde yapılan yeni bir örgüt, sendika kurma vs. fikrinin yerine birleşik bir mücadeleyi önüne koyan, dayanışmayı ve ortak çalışmayı kendine eksen alan bir hedefinin olması gerektiğini söyledi.

Yaklaşık 170 kişinin katıldığı forumda oldukça canlı tartışmalar yapılırken, açılan ortak yayın standında, Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları tarafından Toplumcu Eksen dergisinin “İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği” dosya konulu son sayısı ile Kızıl Bayrak gazetesinin satışı yapıldı.

(toplumcuesken.net)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Silikoze 47. kurban

Silikozis hastalığının pençesinde yaşam mücadelesi veren kot taşılama işçileri, silikozis hastalarına Özürlüler Yasası kapsamında yardım yapılmasını öngören Torba Tasarı ile ilgili Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’le görüştü. İşçiler köşke çıkarken silikozis hastası İsmail Şahin’in ölüm haberi geldi.

Sorunlar anlatıldı

17 Ocak günü Çankaya Köşkü’nde Gül’le görüşen Kot İşçileriyle Dayanışma Komitesi Heyeti taleplerini ilettiler. Görüşmenin ardından açıklama yapan Komite üyesi Prof. Dr. Zeki Kılıçarslan, çoğunluğu sigortasız çalışan kot işçilerine sosyal güvenlik hakkı tanınmasını istediklerini söyledi. Torba tasarıda silikozis hastalarına yüzde 40’tan fazla iş göremez raporu alması halinde yardımda bulunulmasının öngörüldüğünü hatırlatan Kılıçarslan, silikozis hastalarının özürlü değil, meslek hastalığına yakalanmış işçiler olduğunu hatırlattı.

Silikozis hastalığına yakalananların 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası kapsamına alınmasını ve bu yasanın sağladığı haklardan yararlanmasını istediklerini anlatan Kılıçarslan, Özürlüler Yasası’na göre yapılacak yardımın yüzde 40 iş göremezlik oranından itibaren başlayacağını, ancak 5510 sayılı yasaya göre yüzde 10 oranından itibaren meslek hastalığına yakalananların sosyal hakka sahip olduğunu ifade etti. Prof. Dr. Kılıçarslan, silikozisin bir meslek hastalığı olduğunu ve kot taşılama dışında bu hastalığa yakalanılamayacağına dikkat çekerek, hastalığın da belli bir oranda iş göremezliğe neden olmadığını, sürekli ilerlediğini anlattı.

Prof. Dr. Kılıçarslan, Gül’le yapılan görüşmeyi “bu konunun güçlü bir şekilde takipçisi olacağı izlenimi aldık” diyerek yorumladı.

Kot işçisi **Abdülhalim Demir** ise görüşmede, Cumhurbaşkanı Gül’e silikozis hastası olduğunu ve işyeri koşulları hakkında bilgi verdiğini söyledi. Silikozis hastalığının “iş kazası” olarak görülmesi ve 5510 sayılı kapsama alınması talebini dile getiren Demir, hastalığın sürekli ilerlediğini de belirtti.

47. ölüm: İsmail Şahin

Manisa’da yaşamını yitiren İsmail Şahin’in ölüm haberi kot taşılama işçilerine 17 Ocak günü ulaştı. 8 yıl boyunca kot taşılama işçiliği yapmış olan iki çocuk babası Şahin silikozis hastalığının pençesinde yaşam mücadelesi veriyordu.

Kapitalizm ve kadına yönelik şiddet

Bugün insanlık dışı bir toplumsal düzen içinde yaşıyoruz. Bu düzen, insanlık onurunu ayaklar altına alarak, insan aklının kavramakta güçlük çekeceği boyutta ve çeşitlilikte şiddet üretiyor. Ezilen ve sömürülen milyonların yaşamı, acı, yoksulluk ve çaresizlikle örülen dramalara dönüşüyor.

Baktığımız her yerde, düzenin şiddetinin örnekleri ile karşı karşıyayız. Umutlarla dünyaya getirdiğimiz çocuklar polis kurşunuyla öldürülüyor, kapatılmayan foseptik kuyularına düşerek can veriyor, okullarda dayakla eğitiliyor, çocuk esirgeme kurumlarında cinsel tacize maruz kalıyor... Çalışıp didinerek, acılara göğüs gererek yaşlananlarımız, sermaye devletinin kaybettiği, katlettiği çocuklarının resimlerini, isyan bayrağı gibi taşıyarak alanlara çıkıyor. Yıkım kararına karşı gecekonduğunu korumak için yaşlı bedenini siper ediyor, açlık sınırının altında emekli maaşını alabilmek için banka kuyruğunda bekleyerek, aç ve yalnız bırakıldığı evinde umutsuz kalarak son günlerini yaşıyor. Huzur evinde dövülerek ya da sokakta donarak ölüyor... Dört kişilik bir aile için açlık sınırının bin TL olduğu bir ülkede, milyonlarca işçi 630 TL asgari ücretle kölece çalıştırılıyor, binlercesi iş cinayetlerinde öldürülüyor, direnişteki işçilere polis azgınca saldırıyor... Sermayenin kar hırsı ile çevre sürekli tahrip edilirken, artık bebekler, anne karnında kansere yakalanarak dünyaya geliyor. İnsanca yaşanacak bir dünya için mücadele eden devrimciler, sokak ortasında polis kurşunu ile katlediliyor, yüzlerce hasta tutsak, tedavileri engellenerek cezaevlerinde ölüme terk ediliyor, toplumda korku ve yılgınlık oluşturmak amacıyla, polis-devlet terörü sürekli tırmandırılıyor... Tarihini, köy yakmak, kulak kesmek, cesetlere işkence yapmak gibi utanç sayfalarıyla dolduran sermaye devletinin sözcüleri, bir sözcüğü için binlerce can verilen, milyonların konuştuğu bir dil, mecliste konuşulduğunda, “bilinmeyen bir dil konuşuluyor” demek yüzüslüğü ile, imha ve inkar politikasını sürdürdüklerini ilan ediyorlar. Burjuva medya, burjuva “sanat”, film endüstrisi, müzik endüstrisi, kitap, okul, her türlü araç kullanılarak, şiddet yaşamalarımıza sokuluyor, öğretiliyor, övülüyor, öğütleniyor. Çizgi film olup çocuklara, porno olup erkeklere, dizi film olup kadınlara dayatılıyor...

Akıl dışı ve insanlık dışı bir düzen olan kapitalizm, tarihi boyunca şiddet üretti, zor ve zorbalıkla çarklarını döndürdü. Savaşlarla, katliamlarla, işçi kıyımlarıyla süren bir düzen bu. Kadınlara yönelik şiddet ise, daima bu bütünün bir parçası oldu. Tüm kapitalist ülkelerde, modernleşme cılası altında, en acımasız şekilde sürdürüldü. Kadına yönelik şiddetten en acımasız payı alan elbette, emperyalist sömürü altında ezilen halkların kadınları ve kapitalist toplumlarında milyonlarca emekçi kadın oldu. Emperyalistlerin çıkarlarına hizmet eden savaşlarda kadınlar, öldürülmek, yakınlarını yitirmek, göç etmek zorunda kalmanın yanı sıra cinsel şiddete maruz kaldı, kalıyor. Savaşlarda sergilenen cinsel şiddet; taciz, tecavüz, karın deşme, cinsel organların tahribi gibi dehşet verici bir çeşitliliğe sahip. 1971’de Bangladeş’te savaş sırasında 400 bin kadar kadına tecavüz edildi. Bbuna bağlı 25 bin gebelik oluştu. Bosna Hersek’te 20 binden fazla kadına tecavüz edildi. Ruanda’da bir yıl içinde tecavüze uğrayan kadın sayısı 15 binin üzerinde.

Bugün, tüm dünyada ve Türkiye’de, modernleşme, demokratikleşme yalanlarıyla birlikte kadına yönelik şiddet artıyor. Kadınlar, yaşamın her alanında şiddete

maruz kalıyorlar. Kadına yönelik şiddeti şu başlıklar altında incelemek mümkün:

Fiziksel şiddet: Dayak, işkence, yaralama, öldürme. Türkiye’de yaşamının bir döneminde fiziksel şiddete maruz kalan kadınların oranı yüzde 39. Her 10 kadından 4’ü fiziksel şiddete maruz kalıyor. Kadın cinayetleri son yedi yılda yüzde bin 400 oranında arttı. Resmi rakamlara göre 2002’de 66 olan kadın cinayeti sayısı, 2007’de bin 77’ye, 2009’un ilk 7 ayında 953’e, 2010’un ilk yedi ayında ise 226’ya ulaştı. Kadına yönelik fiziksel şiddet, ailede başlayarak, okulda, sokakta sürüyor. Gözaltında ve cezaevinde, bir devlet politikası olarak hız kesmeden uygulanıyor. Resmi ağzılar ve medya tarafından; “töre cinayeti”, “namus cinayeti”, “aşk cinayeti”, “kıskançlık cinayeti” denilerek meşrulaştırılmaya çalışılan, tetikçilerinin genellikle erkekler olduğu kadın cinayetleri ise, kapitalizmin erkek egemenliği ile kucaklaşmasının en vahşi sonuçlarından birini oluşturuyor.

Cinsel şiddet: Sözlü ve fiziksel cinsel taciz, tecavüz. Türkiye’de her 4 kız çocuğundan biri cinsel şiddete uğruyor. Fiziksel şiddet gibi cinsel şiddet de, ailede başlıyor, sokakta, okulda, işyerinde sürüyor, gözaltı ve cezaevinde bir devlet politikası olarak sürdürülüyor.

Psikolojik şiddet: Baskı, tehdit, aşağılama, hakaret. Yaşamın kontrol altında tutulması, çoğu zaman ev hapsiyle denetlenmesi. Giyim tarzından, eş seçimine kadar kararlarına baskıyla müdahale edilmesi. Erkek egemenliğinin dayatıldığı, kadınların baskı ve kontrol altına alınması görevinin erkeklere verildiği toplumda, psikolojik şiddete maruz kalmayan kadın yok gibi. Baba, abi, eş tarafından sürdürülen psikolojik şiddet kadınların gündelik yaşamının bir parçasına dönüşürken, başbakanın kürsüden verdiği “üç çocuk doğurun” komutuyla taçlandırılabilir. Tuvalet gitmeleri bile izine bağlı olan, sürekli patronun, ustabaşının vb. hakaret, tehdit, aşağılamalarına maruz kalan işçi kadınların çalışma yaşamında ise psikolojik şiddet bir rutin.

Ekonomik şiddet: Kadınların çalışma hakkının engellenmesi, ev içinde ücretsiz çalışmaya mahkum edilmesi sonucu, yaşamlarını sürdürmek için ekonomik olarak bağımlılığa mahkum edilmesi. Kadının kazandığı paraya el konulması, yaşamını sürdürmek için gereksinimlerini karşılamasının engellenmesi vb.

Kapitalizm, emekçi kadınların yaşamını, ailesini, geleceğini

vazgeçilmezdir. İşçi ve emekçi kadınların oluşturduğu, ucuz işgücü ordusu, sermaye sınıfı için her dönem vazgeçilmez olmuştur. Aynı şekilde, ev işlerinin ücretsiz olarak kadınlara yaptırılması, böylece, emek gücünün yeniden üretim sürecinin sermayeye yük olmadan gerçekleşmesinin sağlanması da vazgeçilmez olmuştur. Fabrikalarda ucuz işgücü, ev içinde ücretsiz işgücü olarak sömürmekle yetinmeyen sermaye sınıfı, kadın bedenini bir metaya dönüştürerek, fuhuş sektöründen, moda, kozmetik, diyet, ilaç vb. sektörlerden de kazanç sağlamaktadır. Emekçi kadınları ezerek sınıf mücadelesinden uzaklaştırmak, eve ve aileye hapsederek, ailenin korunması görevini vererek, düzenin korunmasında önemli bir rol oynamalarını sağlamak da yapılan hesaplardan bir diğeridir. Sermaye sınıfının, emekçi kadınların sınırsızca sömürüsünü sürdürebilmek için, erkek egemenliğini kullanması, yasalarıyla, eğitimiyle, medyasıyla erkek egemenliğini sürdürmesi kolaylıkla anlaşılır.

Bugün Türkiye’de kadına yönelik şiddetin sürekli tırmanması, kadın cinayetlerinin dehşet verici şekilde artması inkar edilemez bir olgudur. Sermaye sınıfının farklı kurumlarından ve düzen partilerinden kadınlar, bu olgu karşısında çok “duyarlı” timsah gözyaşlarını esirgemezken, emekçi kadının sömürüsünden alacakları payı hesap etmeye devam etmektedir. Küçük burjuva feminist gruplar ise, bu olgu karşısında mücadele hırsıyla davranırken, sermaye devletinden çok sayıda sığınma evi açmasını talep etmekte, kadınları ise, ev işi yapmamaya davet etmektedir.

Bizim emekçi kadınlara çağrımız ise; kadına yönelik sömürü, baskı ve şiddetiyle, savaşları, katliamlarıyla, işçi sınıfına dayattığı kölelik ve yıkımla birlikte kapitalizmi ortadan kaldırmak için, insanca yaşanacak bir düzen kurmak için, devrimci sınıf mücadelesine katılmaları olacaktır. Sermaye sınıfı, emekçi kadınlar mücadele alanına çıktığı zaman, sınıf mücadelesinin kendileri için korkunç olacağını, 140 yıl önce Paris Komünü deneyimi ile öğrenmiş, Ekim Devrimi ile ezberlemiş ve unutmamıştır. Erkek egemenliğini de kullanarak emekçi kadınları ezmek, kadına yönelik fiziksel ve cinsel şiddeti bir devlet politikası olarak sürdürmek, elbette bu deneyim ve korkuyla da ilgilidir. Sermaye sınıfının korkularını gerçeğe dönüştürerek sınıf mücadelesini güçlendirmek, kadınların ve tüm insanlığın kurtuluşu için tek yolumuzdur.

Hollanda'da Konferans hazırlıkları

Bu yıl Venezuela'da toplanacak olan Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı hazırlıkları çerçevesinde 15-16 Ocak günlerinde Hollanda'nın Tilburg şehrine yakın Loon op Zand beldesinde iki gün süren bir toplantı düzenlendi. Toplantının gündemini Venezuela İnisiyatif Komitesi'nin kararlaştırdığı 10 farklı konu başlığı oluşturdu. Bu başlıklar şunlardı:

1. Kadına karşı çifte sömürü, şiddet, fuhuş, kadın ticareti ve ayrımcılık,
 2. Seksüel bilgilendirme, doğum kontrol ve kürtaj,
 3. Kadın hareketi, feminizm, mücadele, mücadele deneyimleri ve dünya genelinde kadın hareketi,
 4. Çalışan kadınlar, eşit işe eşit ücret, çocuk bakımı, annelere yönelik ayrımcılık, yüksek pozisyona gelmek isteyen kadınlara karşı ayrımcılık,
 5. Çevre, tarım ve sağlık. Yarı- feodal, yarı-sömürge ve emperyalizme bağımlı ülkelerdeki tarım işçisi kadınların konumu,
 6. Fazla üretimin yaşandığı dünyada besin, açlık ve bu problemlerin kaynağı olan emperyalizm ve kapitalizm,
 7. Ezilen ve yok sayılan uluslardan kadınların sorunları, yabancı kadınların konumu, ayrımcılık ve ırkçılık,
 8. Genç kızların ve kadınların dünya kadın hareketine, politize, iş pazarına, eğitime, spor ve kültüre katılımı,
 9. 20. yüzyılda sosyalist kadınların başarılı deneyimleri, kapitalizmin yenilenmesi ve bunun kadınlar üzerindeki etkisi.
 10. Saldırı savaşları ve kadınların bağımsızlık savaşı mücadelesindeki konumu. Emperyalist politika ve globalleşmenin sonuçları,
- Bu 10 konuya, Hollanda Komitesi kendine özgü 3 konu başlığı daha ekledi. Bu başlıklar da şunlardı:
1. Yaşlılık ve yaşlıların gelirleri, sağlık ve konut sorunları, yalnızlaşma tehdidi,
 2. Yoksulluk,
 3. Sağlık sektöründeki problemler

Öğretici ve anlamlı tartışmalar

Toplantının birinci gününde, Konferans Hazırlık ve İnisiyatif Komitesi'nin 5. toplantısında 50 ülkeden kadının katılımıyla almış olduğu kararlar ve durum değerlendirmelerinden oluşan rapor okundu ve tartışıldı.

1 Şubat 2011'de 30 kişilik bir grup Venezuela'ya giderek Konferans hazırlıklarına yardımcı olacak. Bu hazırlıklar, tercüme, teknik hazırlıklar, konaklama, yemek gibi konulardan oluşuyor. Bazı konularda Venezuela Komitesi ve Avrupa Komitesi arasında fikir ayrılıkları yaşanıyor. Örneğin Venezuela'daki komite tarafından önerilen afişin mücadelecı kadın ruhunu tam yansıtmadığı, yazılan çağrı bildirisinin ise sadece işçi kadınlara yönelik olduğu, fakat diğer sektörlerdeki kadınları temsil etmediği gibi farklı görüşler ortaya atılıyor.

4-8 Mart 2011 tarihlerinde gerçekleştirilecek konferansın ilk üç gününde, tüm ülke delegasyonlarının katılacağı tartışmalar, workshoplar, forumlar, kültürel programlar yer alacak. Son gün olan 8 Mart 2011'de tüm katılımcılar ile birlikte 8 Mart Dünya Emekçi

Kadınlar Günü'nün 100. yılını kutlamak amacıyla büyük bir yürüyüş düşünülüyor. Kapanış programında ise dünya çapında bir mücadelecı kadın örgütünün kurulması yönündeki öneriler tartışılacak.

Konferansın sunuşu İngilizce ve İspanyolca olarak yapılacak ve konuşmalar 5 dile (İngilizce, Fransızca, Rusça, Almanca ve İspanyolca) çevrilecek.

Avrupa çapında Enternasyonal sekreterlik bürosu oluşturuldu ve bu büro tüm dökümanların her dilde tercümesini yapıp her ülkeye ulaştırılmasını sağlıyor.

İnisiyatif Komitesi'nin raporunun ardından 13 temadan en önemli bulduğumuz 6 tanesini geniş bir şekilde iki güne yayarak tartışık. Hollanda'da bu sorunları çözmeye konusunda sınıfsal bakış ve faaliyetlerimiz nasıl olmalıdır konusunda ve fikir belirtmeye çalıştık. Konuşulan tüm bu konular rapor şeklinde hazırlanacak ve her delegasyon bir iki konuyu Konferans'ta gündeme getirecek.

Hollanda delegasyonu belirlendi

Tartışmaların ardından bir ay önce seçilen 8 kişiden oluşan Hollanda delegasyonu arasından ülkeyi Venezuela'da temsil edecek olan 5 kadın seçildi. Delegasyonda yer alanlar içerisinde, 2 Türkiyeli (1 BİR-KAR'dan ve 1 Veksav'dan), 3 Hollandalı (2 Rode Morgen-Kızıl Şafak ve 1 kadınların haklarını savunan bir kuruluş adına) katılmakta. Fakat tüm delegeler Hollanda Hazırlık Komitesi adına katılıyor olacaklar.

Hollanda Hazırlık Komitesi olarak Filistin'den gelecek olan 2 kadının masraflarını karşılama kararı aldık. Seyahat ve ikamet masrafları için gerekli parayı toparlayabilmek için 15 Ocak-15 Şubat 2011 arasında kampanya yürütme kararı aldık. İnsanları dayanışmaya çağıran bir mektup hazırlandı.

İleri düzeyde devrimci söylemlerin kullanıldığı bu iki günlük toplantı Hollanda emekçi kadın mücadelesi konusunda öğretici ve anlamlıydı.

BİR-KAR Kadın Komisyonu / Hollanda
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://famey.org>

8 ay sonra cesetlere ulaşıldı

Taşeronlaştırma, güvencesiz çalıştırma ve kölelik ücretinin hüküm sürdüğü maden ocaklarında her yıl yüzlerce işçiyi ölüme yollayan sermaye devleti, cesetleri 8 aydır yerin altında olan madencilere 17 Ocak günü akşam saatlerinde ulaşabildi.

Zonguldak'ta Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Karadon Müessesesi Müdürlüğü'ne bağlı maden ocağı 17 Mayıs 2010'da meydana gelen patlamada, 30 madenciye mezar olurken madencilerin 28'i ölü olarak çıkartılıp 2 madenciye ulaşılamamıştı. Eksi 720 metrelik kuyuya düşen **Engin Düzçük** ve **Dursun Kartal**'ın cesetlerine 8 ay sonra ulaşılabildi.

İki madencinin çıkarılması için hasarlı kuyunun onarılması ihalesini alan Çin'in Sino Steel Industr Trade (SSIT) Group Corporation şirketinden 19 kişilik ekip, çalışmalarına yaklaşık 15 gün önce başlamıştı.

Uzun süren çalışmalar ile madencilerin cenazelerine ulaşıldı. Çıkarılan madencilerin cenazeleri Atatürk Devlet Hastanesi Morgu'na kaldırıldı.

Cenazeler, bir süre morgda bekletilecek. DNA sonuçlarının belirlenmesinin ardından ailelerine teslim edilecek.

Şili'de Cerro San Jose Bakır ve Altın Maden İşletmesi'nde yerin 700 metre altında meydana gelen göçükte mahsur kalan 33 maden işçisi başarılı bir kurtarma çalışmasıyla yeryüzüne çıkarılmıştı. İş arsızlığa vuran Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer ise "Şili'deki göçük bizde olsa 3 günde çıkarırdık" ifadelerini kullanmıştı.

Kübra bebek kapitalizmin kurbanı

Kapitalizm milyonlarca emekçiye açlığı ve yoksulluğu dayatıyor. Bir yanda kapitalistler saraylarında sefa sürerken diğer yanda bebekler yetersiz beslenmeden kaynaklı ölüyor.

Samsun'un Tekkeköy İlçesi Cumhuriyet Mahallesi'nde oturan 25 yaşındaki Necla ve 26 yaşındaki işsiz Murat Bakırcı çiftinin 2.5 aylık bebekleri Kübra Bakırcı yetersiz beslenme yüzünden yaşamını yitirdi. Rahatsızlandığı için 18 Ocak günü Kadın Doğum ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi'ne kaldırılan Kübra bebek tüm müdahalelere rağmen kurtarılamazken, yapılan otopsi sonucu bebeğin beslenme yetersizliğinden öldüğü tespit edildi.

Kübra'nın tutunamadığı bu hayatta milyonlarca çocuk benzer şartlarda yaşam mücadelesi veriyor. İşsizlik ve kölelik koşullarında çalışma arasında seçim yapmak durumunda kalan emekçiler ağır bir sefalet ücreti olan asgari ücretle geçinmek zorunda. Yaşam ve gelecek güvencesinden yoksun milyonlar açlık sınırında hayatlarını idame ettirmeye çalışıyor.

Kapitalistlerin kişisel servetleri ülkelerin bütçeleriyle eşdeğerken, her 8 dakikada bir çocuk açlıktan yaşamını yitiriyor. Bu sistemin kendisi emekçiler için bir ölüm fermanı anlamına geliyor.

İşçi sınıfının şanlı Tariş direnişi 31. yılında!

Türkiye sınıf mücadelesi 60'lı ve 70'li yıllar arasında oldukça zengin deneyimler yaratmıştır. İşte 22 Ocak 1980'de başlayıp 17 Şubat'a kadar süren Tariş direnişi de işçi sınıfının o dönemki muazzam deneyimlerinden birisidir. Başta militanlığı, politik niteliği ve yarattığı toplumsal etkisiyle Tariş direnişi sınıf mücadelesi tarihimizin özgün örneklerindendir.

Tariş direnişi tarihsel bir eşikte yaşandı. Bu dönemde birçok ülkede askeri darbeler ve diktatörlükler yoluyla sınıf mücadeleleri biçildi ve emperyalist stratejiler uygulamaya sokuldu. Türkiye de hedef ülkelerin başında geliyordu. Düzenin ekonomik ve siyasal alanda yaşadığı derin kriz toplumsal mücadelenin gücüyle daha da derinleşiyordu. Dönemin hükümeti tarafından açıklanan "24 Ocak Kararları" da bu sorunlara çözüm bulmak amacıyla hazırlanmış kapsamlı bir saldırı programıydı. Ancak bu programı uygulamak için toplumsal mücadele engelini ortadan kaldırılması şarttı.

Tariş bu çerçevede gündeme alınan hedeflerden biriydi. Çünkü Tariş işletmeleri 11 bin çalışanı ile birlikte siyasal olarak da dönemin en etkin işletmelerindendi. Bu mevziyi düşürmek için Birinci MC hükümeti döneminde Tariş'e MHP ve DP kadroları doldurulmuş, İçerideki mücadeleciler işçiler tasfiye edilmeye çalışılmıştı. MC hükümeti döneminde fabrikalarda üretim düşmüş işletme zarar eder duruma gelmişti. Birçok MHP'li faşist çalışmada maaş almaya devam ediyor ve bunlar dönemin kirli işlerinde istihdam edilerek değerlendiriliyordu. MC hükümetinin tekrar iş başına geldiği dönemde tüm temel farikalarda istihdam edilen işçileri faşistleştirme politikası yaygınlık kazandı.

Tariş'e doldurulan faşistler içeride işkence odaları kurmuş, işçilerin büyük bölümünü haraca bağlamış ve kadın işçilere tecavüz etmişlerdir. Hükümetin ülke genelinde faşizmi ve militarizmi azdırma politikasına paralel olarak aynı günlerde generaller de Selimiye de bir toplantı düzenliyorlar ve "toplumsal kargaşalığı" öne sürüp darbeye hazırlık planı doğrultusunda bir muhtıra yayınlıyorlardı.

Bu sıralarda da Tariş bir "terör yuvası" olarak lanse ediliyor, Tariş'de olan en ufak bir gelişme bir faciaymışçasına basında propaganda malzemesi olarak kullanılıyordu. MC yanlısı İzmir'in yerel gazetesi Yeni Asır da işletmenin duvarlarına "Türk askerini arkadan vur, Rus askerine selam dur" yazılarının yazıldığı yalanıyla bu koroya katılıyordu.

Bütün bu ön hazırlık çalışmalarından sonra yüzlerce işçi işten atılmak istendi. Fakat işçiler direnerek buna izin vermediler. Buna karşılık 22 Ocak günü Tariş'in İzmir'de kurulu olan tüm işletmelerine arama yapmak bahanesiyle polis baskın düzenledi. Gece vardiyasında çalışan işçiler gerçek nedeni bildikleri için aramayı kabul etmeyip direnişe geçtiler. Özellikle Tariş Çiğli işletmelerinde polisle işçiler arasında yoğun çatışmalar yaşandı ve beş işçi çatışmalarda yaralandı. Çatışma kısa sürmesine rağmen polis baskınına karşı işçilerin yoğun olarak oturduğu Gültepe ve Çimentepe semtlerinde kitlesel eylemler gerçekleşti, Ege Üniversitesi öğrencileri üniversiteyi işgal ederek polisle sert çatışmalara girdi. Eylemler diğer şehirlere de yayılırken üniversite öğrencileri ve işçiler tarafından güçlü dayanışma

gerçekleştirildi. DİSK iki saatlik iş bırakma eyleminin yanı sıra İzmir'de tüm emekçilerin katıldığı bir miting gerçekleştirdi. Fakat DİSK yönetimi bir yandan bu eylemleri yapmak zorunda kalırken bir yandan da direnişi bitirmek için çaba harcamaktaydı. Direniş bir süre sonra kendiliğinden bitirildi ve işçiler çatışmalardan kaynaklanan hasarları kendileri tamir ederek üretimi başlattılar.

Fakat 6 Şubat'ta Tariş Genel Müdürlüğü gazetelere verdiği bir ilanda hasar tespit çalışması yapılması için fabrikanın bir haftalığına kapatılacağını, işletmenin tüm işçileri işten atma hakkına sahip olduğunu ve direnişe katılmayanların işletmeler açıldığında tekrar işe alınabileceğini söylüyordu. 7 Şubat'ta ise 3 bin işçinin işten atıldığı ilan edildi ve polis tekrar bütün işletmelere baskın düzenledi. Birkaç gün sonra ise işten atılanların 5 bin olduğu ilan edildi.

Alsancak işletmesinde başlayan baskın ve direniş hemen sonrasında Çiğli ve Bornova işletmelerine sıçradı. Her fabrikada da polis baskınına işgal ve direnişle karşılık verildi. Fabrikaları basmaya giden polis birliklerinin yollarına Gültepe, Çimentepe, Altındağ, Maraş mahallesi ve diğer gecekondu halkı tarafından barikatlar kuruldu. Polis baskınları bu mahallelere de yayıldı ve gece yarısı operasyonlarıyla evler tek tek arandı, binlerce insan gözaltına alındı. Alsancak Stadı ve Karşıyaka Kapalı Spor Salonu gözaltına alınan mahalle halkı ve Tariş işçileriyle dolduruldu.

Bu baskın üzerine DİSK'in zorunlu olarak ilan ettiği iki günlük genel greve oldukça geniş bir katılım sağlandı. Fakat grev, süresi dolmadan 15 Şubat günü öğle saatlerinde DİSK tarafından bitirildi. Tekstil İş Çiğli şubesi yöneticileri görevden alındı, işçiler direnişten vazgeçirilmeye çalışıldı. Fakat Tariş işçileri baştan beri teslimiyetçi bir tutum alan DİSK'e rağmen direnişe devam ettiler. İzmir de yapılan dayanışma eylemine 50 bin civarında işçi ve emekçi katıldı. Esnafar kepenk kapatarak destek verdi ve gecekondu baskınlara ve gözaltılara rağmen barikatlarda direnmeye devam ettiler. Gültepe ve Çiğli'de polisle silahlı çatışmalara girildi, yollar gaz dökülerek yakıldı ve fabrikalarda yıkılan barikatların yerine yenileri kuruldu. En son ve belirleyici çatışma Çiğli fabrikalarında yaşandı.

Foça Komando Alayı'ndan on bin komando, avcı ve keşif uçaklarıyla birlikte Çiğli fabrikalarına saldırı düzenlendi. Birçok işçi öldü, yaralandı. Birçok işçi

fabrikalardan dışarı çıkarken bir kısım işçi de direnişe devam etti. Öğleden sonra düzenlenen ikinci saldırıyı işçiler pamuk balyalarını ateşe vererek yanıtladılar. Fabrikada çatışma sürerken bir yanda da Çiğli gecekondularına geniş çaplı bir saldırı düzenlendi ve gözaltına alınanlar yine Karşıyaka Spor Salonu'na dolduruldu.

17 Şubat'ta devlet nihayet fabrikalara ve gecekondularına büyük ölçüde haklim oldu. Çatışmalardan sonra işçilerin büyük bir bölümü işe alınmadı ve yerlerine MHP kadroları yerleştirildi. Kara listeler hazırlanıp özel sektör fabrikalarına dağıtılarak Tariş direnişçilerinin iş bulması engellendi. İşçilerden 135'ine 25 ay hapis cezası kesildi.

Sonuç itibarıyla Tariş direnişi yenilgiyle bitti. Devletin askeri cunta için hazırlamaya çalıştığı toplumsal ortam Tariş saldırısıyla hız kazandı. Daha da önemlisi devlet bir bakıma 12 Eylül faşist darbesinin provasını Tariş ve İzmir'de gerçekleştirdi. Böylelikle devrimci hareketin ve toplumsal mücadelenin kapasitesini ölçmüş oldu ve 12 Eylül darbesini de bu deneyime de dayanarak gerçekleştirdi.

Tariş direnişi ardan geçen 31 yılın ardından hala daha sınıf mücadelesi açısından çıkarılması gereken derslerle doludur. Bu derslerden birincisi; Tariş direnişi lokal bir alanda yaşanmasına karşın işçi sınıfının direniş kapasitesi ve sürükleyici gücünü somut olarak göstermiştir. İkincisi direniş, işçi sınıfının militan bir tutumla ve doğrudan devleti karşısına alarak hızla siyasallaştığını göstermiştir. Üçüncüsü dönemin en ileri ve "devrimci sendikası" DİSK'in tutumu şahsında sendikal bürokrasinin sınırlarını çok daha net görülebilir hale getirmiştir. Dördüncüsü militan, kitlesel ve uzun solukluluğuna rağmen kendiliğinden hareketin varabileceği sınırları çizmiştir.

Sonuç olarak Türkiye sınıf hareketi yenilgiyle bitmiş olsa bile, tarihine bir daha silinmeyecek bir direniş yazmıştır. Tariş direnişi sınıf mücadelesinin bir döneminin kapandığını simgelemiştir. Tariş'den sonra ise 12 Eylül darbesi gelmiş ve uzun bir sessizlik ve geriye çekiliş dönemi yaşanmıştır. Fakat Tariş'i ne işçi sınıfı ne de sermaye unutmamıştır.

Tariş direnişçileri 15-16 Haziran direnişçilerinin bıraktığı yerden devam etti. Yarın ise sınıfın genç nesilleri kavgayı, Tariş işçilerinin bıraktığı yerden daha da ileriye taşıyacaktır.

Mücadele Postası

Tepeli için basın açıklaması

Hasta devrimci tutsaklardan Deniz Tepeli'nin sağlık durumuna ilişkin 15 Ocak günü İHD Ankara Şubesi'nde **Partizan** tarafından basın toplantısı düzenlendi. Açıklamada, hapishanelerdeki tecrit uygulamalarına ve baskılara değinildi.

Tepeli'nin tedavi hakkının gasbdilmesine izin verilmeyeceğinin söylendiği açıklamada söz alan İHD temsilcisi devletin muhalif kesim üzerinde baskı oluşturmaya çalıştığı ve hasta tutsaklar üzerinden bu durumu daha da katmerleştirdiğini söyledi. Hastalık dereceleri ilerleyen tutsakların ise Güler Zere gibi serbest bırakılıp ölüme terk edildiği söylendi. İHD adına yapılan konuşmanın ardından Deniz Tepeli'nin babası İsmail Tepeli söz aldı.

Çocuğunun tutuklanmasının ardından baskı, tehdit ve kötü muamele ile karşı karşıya kaldığını, mahkemeye her gidiş gelişte dayaktan geçirildiğini ve hastaneye her gittiğinde ise onursuz aramalar dayatıldığını belirten Tepeli'nin babası, kızının, siyasi görüşüne uygun bir tutum aldığı için baskıların daha da arttırıldığını söyledi.

Tepeli'nin hastalığının ilk olarak Kırşehir Cezaevi'nde başladığının ve tedavi hakkı engellenerek Ankara'ya sürgün sevk edildiğinin belirtildiği açıklamada Tepeli'nin kan sorunu olduğu için kara üzüm yemesi gerektiği ancak cezaevi yönetiminin bunu dahi karşılamadığı ifade edildi.

Partizan adına okunan açıklamada, hapishanelerde tecrit koşullarının tüm pervasızlığı ile sürdüğü söylendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

EKSEN Yayıncılık Büroları

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit /
KOCAELİ

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Birleşen işçiler yenilmez!

Bugün (17 Ocak) Kayseri SGK'dan gelen 4 müfettiş Cıngıllıoğlu metal fabrikasındaydı. Patronun tüm ısrarı ve işçileri fabrikadan uzaklaştırmak için yaptığı manevralar sonuçsuz kaldı. İşçilerden bir kısmı sigortasız çalıştıklarını dile getirdiler. İşçilerin ifadeleri müfettişler tarafından tutanaklara geçirildi.

Sigortasız işçi çalıştırmayacağını anlayan Cıngıllıoğlu metal fabrikası patronu işçileri yemekhanede yapacağı toplantıya çağırdı. Artık sigortasız işçi çalıştırmayacağını ifade eden patron, işçilerin sigorta işlemleri için evraklarını tamamlamasını istedi. Geçtiğimiz temmuz ayında sigortasız işçilerin ayağa kalkmasıyla adından söz ettiren Cıngıllıoğlu patronu aylardır sigortasız çalıştırdığı işçilerin sigortasını yeni yapacak olmasını büyük bir iyilik olarak sundu. Cıngıllıoğlu patronu işçilere sigortalı olmak için yedi aydır verdikleri mücadeleyi ise unutturmaya çalıştı.

Bundan 7 ay önce Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Cıngıllıoğlu metal fabrikası işçileri, sigortasız çalışmaya karşı mücadeleye başlamışlardı. Sigortadan gelen müfettişin karşısına dikilip, sigortasız, güvencesiz çalıştıklarını haykırıyorlardı. İşçilerin bu tutumu karşısında geri adım atmak zorunda kalan patron ceza yememek için işçilere yalvarmıştı. Daha sonra bir araya gelen işçiler sigorta hakkını koruma kararlılıklarını ortaya koymuşlardı.

Bir süre sessiz kalan Cıngıllıoğlu patronu türlü

oyunlarla 6 işçiyi işten attı. Zira 6 ay sigorta sürelerinin dolması durumunda işçiler iş güvencesine sahip olacaklardı. Cıngıllıoğlu işçileri olarak birleşerek bu baskılara boyun eğme tutumunu ortaklaştıramadık. Üretimden gelen gücümüzü kullanma cesaretini gösteremedik.

Bugün aldığımız mesafeyi küçümsemiyoruz. Ama hala belli eksikliklerimiz var. Bu eksikliklerimiz nedeniyle Cıngıllıoğlu patronu 17 Ocak 2011 tarihinde sigortamızı başlatarak hem geçmiş sigortasız çalıştığımız ayların sigortasını yapma yükünden, hem de ödemek zorunda kalacağı büyük cezadan kurtuldu. Yani yine bu işten karlı çıktı.

Cıngıllıoğlu işçileri olarak bundan böyle çok daha uyanık olmalıyız. Patron tıpkı geçmişte olduğu gibi işten atma saldırısını gündeme getirebilir. Böylesi bir saldırı durumunda mutlaka üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. Biz işçiler olmazsak hiçbir üretim olmaz. Üretim işçilerin elindedir. Bu nedenle bugünden başlayarak taban örgütlülüklerimizi kurmalıyız. Moralini yitirmiş, patron karşısında sesini çıkaramayan işçilere daha fazla cesaret vermeliyiz.

Kayseri'de sigortasız çalışan tüm işçiler birbirine güvenmeli ve ortak hareket etmek zorunda olduklarını asla unutmamalıdır. İşçiler birleşerek hareket ettiğinde, patronlar "**kapı orada, beğenmeyen çeksin gitsin**" diyerek işçileri tehdit edemezler.

Bir Cıngıllıoğlu işçisi...

Bursa İHD'den cumartesi eylemleri

İHD Bursa Şubesi, mart ayı sonuna kadar sürecek olan ve her hafta başka bir gündemin işleneceği cumartesi eylemlerinin ikincisini 15 Ocak günü gerçekleştirdi. "Sıra kimde?" pankartının ve İHD flamasının açıldığı eylemde 21 Eylül 2010 tarihinde gözaltına alınan ve tutuklanan SDP ve TÖP üyelerinin özgürlüğü istendi.

Nalbantoğlu Çarşısı girişinde yapılan eylemde önce Sıra Kimde İnişiyatifi adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada operasyonun gerçekte bir komplo olduğu belirtildi. Devletin, hükümetin ve yandaş medyanın teşhir edildiği konuşmada Bursa'da evi basılarak

tutuklanan TÖP sözcüsü Semih Aydın'ın politik kimliği üzerinde duruldu. Aydın'ın demokratik mücadele içerisinde tuttuğu yer belirtildi.

Ardından İHD Bursa Şube Başkanı Mustafa Yağcı bir açıklama yaptı. Yağcı operasyonlar üzerinden bir kez daha açığa çıkan hukuksuzluğa işaret etti. Dört aydır AKP'nin arzularına uygun iddianame hazırlamaya çalışan savcıların İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'ni de ihlal ettiklerini belirtti. Yağcı açıklamasını tutuklu bulunan 13 SDP ve TÖP üyesi için özgürlük istediklerini belirterek bitirdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı 28 Ocak 1921'de burjuvazi tarafından katledildi!

Göğsümde 15 yara var!.

**Deldiler göğsümü 15 yerinden,
sandılar ki vurmaz artık kalbim kederinden!**

**Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak!!**

**Yandı 15 yarımdan 15 alev,
kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak..**

**Kalbim
kanlı bir bayrak gibi çarpıyor,**

ÇAR-PA-CAK!!

Nazım Hikmet

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşıyorlar!